

ДЖАК ЧОКЪР МЕДУЗА: МРЪВКА ЗА ТИГЪРА

ФАНТАСТИКА

АРДУС

ДЖАК ЧОКЪР

МЕДУЗА: МРЪВКА ЗА ТИГЪРА

Превод: Владимир Зарков

chitanka.info

Решителната битка между Конфедерацията и враждебно настроените към нея пришълци пламва на Медуза — скования от ледове свят в Диаманта на Уордън. Извънземната опасност и коварството на местния Владетел се оказват непосилни за последното превъплъщение на безименния суперагент. Няма друг изход... лично той излиза на арената!

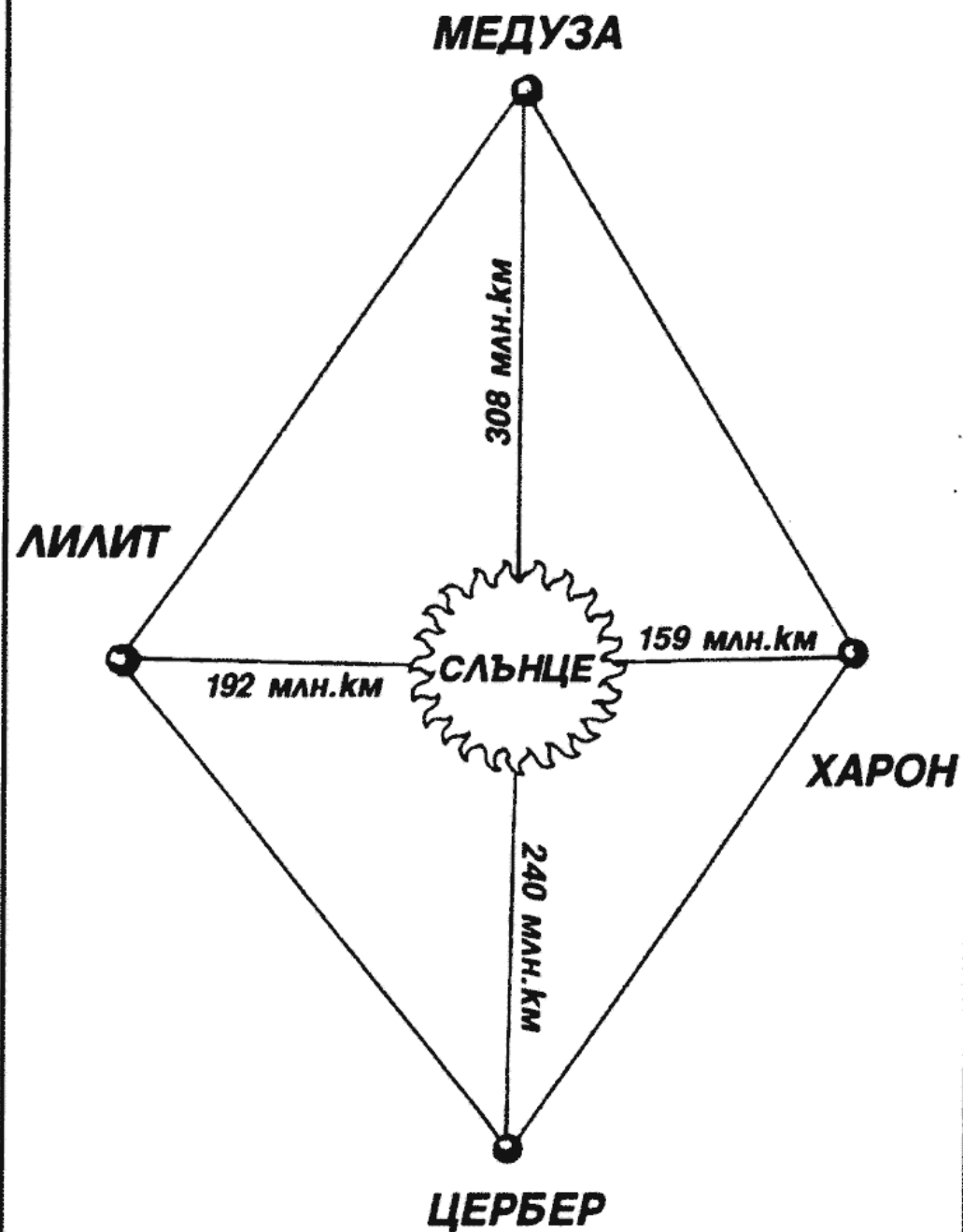
В най-хубавите си творби Чокър достига до самата „душа“ на фантастиката — движението на идеите, доловено зад убедително обрисувана обстановка и напрегнато действие.

„Сайънс Фикшън енд Фентъзи Бук Ривю“

Смразяващ финал на първата издадена у нас тетралогия в направлении „сайънс фентъзи“.

ДИАМАНТЪТ НА УОРДЪН

Диамантът на Уордън

На Уолт Либшер, дяволит дребосък във фантастиката повече от 40 години. Тези, които не са го виждали или чели, са пропуснали нещо чудно и неповторимо.

ПРОЛОГ
ПЪРВИ ХОД В ПОСЛЕДНАТА ИГРА

Едва ли нещо може да се сравни с тръпката, когато се обаждаш на най-върлия си враг за приятна размисъл. На малкия екран се появи лице, макар че при такава връзка събеседниците по-често предпочитаха да не се виждат. Този път обаче и двамата бяха обзети от любопитство.

Той се взря в екрана и мигновено разбра защо всички се страхуваха от него. Красив мъж на средна възраст, явно в чудесна форма и със суровите черти на човек, свикнал да заповядва... Но не това беше важното. Очите веднага приковаваха погледа. Сякаш бяха дупки в череп, макар и не празни — в тях пламтеше неподдаващо се на определение *нещо*, смуцаващо разума със своята немислимост.

— Аз съм Ятек Мора — представи се човекът със странните очи.
— А ти кой си и защо толкова настояваш да говориш с мен?

Събеседникът му си позволи тънка усмивчица. Намираше се в огромен космически град — едновременно стражеви кораб и база за онези, които вардеха четирите планети за изгнаници в Диаманта на Уордън. Беше на една трета светлинна година от слънцето на системата, за да остане извън обсега на чудатостите, присъщи на Диаманта.

— Мисля, че ти е съвсем ясно кой съм — меко укори той Мора.

Особнякът за миг се смръщи озадачено, ала изведнъж кимна леко и също се усмихна.

— О, кукловодът най-сетне излиза на сцената!

— Присмял се хърбел на щърбел, нали така?

Другият вдигна рамене.

— Да не се заяждаме излишно. Какво искаш от мен?

— Опитвам се да спася живота на петдесет-шейсет милиона души, включително и твоя. А може би и на много повече...

Мъжът с горящите очи неочаквано се ухили.

— Наистина ли си убеден, че точно ние сме застрашените? И че изобщо има опасност за някого?

— Предпочитам да не увъртаме. Знам кой си... е, поне ми е известно за какъв се представяш. Напоследък наблюдавах постъпките ти, особено в Замъка на Харон. Твърдиш, че си шеф на сигурността и работиш за нашите скрити в Диаманта приятели. Засега съм готов да ти повярвам. И искрено се надявам, че казваш истината.

Мора се облегна на креслото си и поумува. После промълви:

— Изглежда знаеш много неща. Всъщност можеш ли да бъдеш по-конкретен?

— Знам защо са тук пришълците. Почти съм сигурен и къде *би трябвало* да се спотайват. Научих какви са същността и предназначението на Диаманта с неговите твърде интересни микробчета. И изобщо не се съмнявам, че твоите работодатели ще се бранят бясно при всякакво посегателство срещу четирите планети. Убеден съм обаче, че *моите* началници непременно ще решат да нападнат, когато си поблъскат главите над доклада ми. Не знам само колко яростно могат да отвърнат на удара нашествениците. Да не забравяме все пак, че ще отбраняват сравнително малка позиция срещу силите на огромна междוזвездна общност... а ти познаваш достатъчно добре възможностите ѝ, ако наистина си Мора. Накрая сигурно ще се стигне до истинска касапница и за двете страни. Вероятно шефовете ти биха успели да разпердушинят няколко от нашите светове, роботите им пък ще успеят да вгорчат живота на още стотина... а ние ще се разправим с Диаманта. И то веднъж завинаги, повярвай ми!

Ятек Мора никак не се впечатли от логиката в разсъжденията, но личеше, че разговорът му е интересен.

— Добре, ти какво предлагаш?

— Трябва да си поприказваме надълго и нашироко. Тоест не ние, а твоите шефове с моите. Според мен е за предпочитане да се спогодим някак, вместо да развихряме тотална война.

— Нима? Драги приятелю, щом си научил толкова много за тази любопитна история, сигурно съзнаваш и защо тя изобщо започна. Моите шефове, както упорито ги наричаш, след като обсъдиха положението с нас, стигнаха до извода, че Конфедерацията *никога* не би могла да се спогоди с друга галактическа раса. Не знаеш ли какво ще стане? Ще си организираме достолепна конференция, всички ще кажат точно каквото е уместно и правилно, после ще подпишем договор или нещо подобно. Само че вие ще го спазвате ден до пладне.

Пратениците ви бързо ще се убедят, че си имат работа с твърде различни същества и...

— Ти поне разбираш ли ги?

Мора пак вдигна рамене.

— Познавам ги и съм готов да ги приема каквито са, макар да не ги разбирам напълно. Съмнявам се, че някой човек е способен да вникне докрай в цивилизацията им, а и те много се озадачават от нашата. Представяваме краен резултат от толкова несъвпадащо развитие, че не вярвам дори чисто абстрактно да се примирим взаимно с нагласите и подбудите си. Отделни екземпляри сигурно биха могли да се понасят... но като цивилизации — никога! Истината е, че Конфедерацията по самата си същност не е способна да търпи подобна могъща сила, която в същото време да е абсолютно неразбираема за нея. Особено пък като си припомним, че моите „шефове“ имат и забележимо технологично превъзходство над хората!

Мъжът от кораба реши да не се впуска в спор, може би защото не успя да открие слабо място в разсъжденията на Мора. Особнякът бе събрал в няколко изречения, и то с безмилостна прозорливост, цялата човешка история. Затова реши леко да промени посоката на разговора.

— Няма ли друг начин? Признавам откровено, че и аз попаднах в нещо като капан. Началниците ми настояват да получат моя доклад. Наложих се да убеждавам компютърния си партньор да ми отвори вратата на нашия модул, иначе не бих могъл да дойда тук и да ти се обадя... а ако компютърът знаеше за намеренията ми, за нищо на света не би ме пуснал. Когато се върна в модула, ще имам броени часове, най-много едно-две денонощия, да съставя и изпратя заключенията си. След това вече нищо няма да зависи от мен. Времето ми изтича, затова се свързах с теб.

— Е, какво точно искаш?

— Предложения. Не беше трудно да разгадая малката ви главоблъсканица. Но истинският, големият проблем е свръх силите ми.

Мора го погледна с искрица на уважение и напомни:

— Известно ти е, че лесно можем да спрем изпращането на твоя доклад, нали?

— Да, това ми е ясно. Но нищо особено няма да постигнете с подобен ход. Необработените данни са изпратени отдавна, те разполагат и с пълен мой запис чрез процеса на Мертън. Дори да ги

затрудните за известно време, ще повторят обработката на данните в зона с абсолютна сигурност и защита... и ще имат съвсем същия доклад, който бих написал и аз. А и едва ли биха повярвали, че съм умрял поради нелепа случайност. Само ще си навредите още повече.

— Не е невъзможно да спретнем правдоподобна злополука... за другото обаче си напълно прав. Така няма да спечелим време. Но не успя да ме убедиш, че разполагаш с цялата картинка. Разбира се, ще е жалко да пожертваме Диаманта на Уордън, ала все пак загубата няма да е катастрофална. Явно не си обмислил докрай какво следва от известните ти факти. Вярно е, че ако избухне всеобхватен сблъсък, всичко може да се случи. Само че според нас има шанс поне четиридесет на сто плановете и надеждите на моите „шефове“ изобщо да не бъдат засегнати от това. А вероятността да не се провалят напълно в замислите си е почти стопроцентова, поне от тяхна гледна точка.

Мъжът от кораба видимо се смути.

— От колко време се нуждаят, за да е сигурен успехът им?

— О, за да бъде всичко изпитано както трябва — от десетилетия. Даже по-скоро от цял век... Знам какво си казваш в този момент. Смяташ, че едва ли ще им оставите толкова време. Но дори да е така, няма да сте в състояние да съсипете напълно направеното досега от тях, повярвай ми! Просто ще им причините известно неудобство.

Агентът кимна мрачно.

— А ако все пак им причиним това... неудобство? Какво възмездие могат да стоварят върху Конфедерацията?

— Ужасяващо. От самото начало се уповавахме на надеждата, че ще избегнем мащабното кръвопролитие. Освен това перспективата да съсипем Конфедерацията отвътре ни привличаше неустойимо, признавам. Готови сме на всичко, за да не допуснем тотална война. Нито един от нас не се блазни от мисълта за такава катастрофа, освен може би детински наивните и безнадеждно лудите. — Между веждите на Мора пак се появи бръчица. — Аз обаче продължавам да се питам каква точно част от истината ти е известна...

Събеседникът му не сдържа леката нотка на самодоволство в гласа си, докато излагаше накратко фактите. Мора явно се впечатли.

— Тук-там си оставил бели петна, но трябва да призная, че ме смайваш. Несъмнено знаеш... достатъчно. Дори повече от достатъчно.

Боя се, че сме подценили противника. Говоря не толкова за твоите хора, внедрени по планетите на Диаманта, колкото за самия теб.

— О, значи и ти си оставил някое и друго петънце — подсмихна се агентът. — Смятай казаното за подарък от моя страна. И без това щеше да го научиш рано или късно... Тези четиримата са мои копия. Спомни си за процеса на Мертън!

Конфедерацията бе съставила сложен и грижливо обмислен план как да се противопостави поне отчасти на изтънчените и страховити кроежи на своите врагове. Толкова столетия тънеше в безгрижно самодоволство, а изведнъж трябваше да се изправи пред явните доказателства, че е открита от друга, технологично по-развита раса. На най-ключови места проникваха такива съвършени работи, че никакви тестове не бяха в състояние да ги разпознаят. Всъщност не след дълго на конфедерационните управници им се наложи да схванат, че човешките светове вече са нападнати, и то със стъписващ размах. Оказа се, че средище на враговете е Диамантът на Уордън, където четири обитаеми планети бяха превърнати в затвор за най-блестящите криминални и политически престъпници. Нямаше по-съвършено място за изгнание, защото всички тези светове бяха заразени с миниатюрни организми, които някак си се захранваха от енергия, достъпна единствено в тази звездна система. Микробите проникваха в телата на всеки, който стъпеше на планетите, променяха организма му и го даряваха със странни нови способности. Но същевременно го закотвяха завинаги към Диаманта, защото не можеха да оцелеят далеч от светилото на системата... а участта им споделяха и заразените от тях хора.

Струпването на хитроумни престъпници и политически интриганци на едно място всъщност създаде най-могъщия подривен център в човешката история. Пипалата му се разпростираха и извън четирите свята; той управляваше престъпни организации на още хиляди планети — от разстояние... и по-успешно от когато и да било преди. Само че господарите на огромната машина бяха приковани към своите планети-затвори и мразеха до смърт Конфедерацията, вкарала ги в подобен капан.

Намесиха се и пришълците. Макар да превъзхождаха по възможности човешката цивилизация, те бяха твърде малко на брой и прекалено различни от хората — нито можеха да победят в открит сблъсък, нито да съсипят Конфедерацията подмолно. Само че бързо разбраха какво са открили в Диаманта. И се стигна до сделка. Главатарите на четирите свята, най-могъщите и безмилостни престъпници в цялата галактика — наречени Четиримата владетели на Диаманта — получиха предложение да се възползват от криминалната си мрежа, за да съсипят отвътре Конфедерацията. Естествено — с щедрата помощ на нашествениците. Трябваше да нарушат и затруднят обичайното течение на живота там до такава степен, че управниците на човешката общност дори и да не помислят да се занимават с Диаманта.

Марек Крийгън, Владетел на Лилит и бивш агент на Конфедерацията, измисли план, изпипан до последната подробност, как да бъдат заменени хора на жизненоважни постове с неразличимите роботи. Под надзора на Уогънт Лару, Владетел на Цербер, в роботите се записваше дори съзнанието на личностите, чиято роля трябваше да играят. А тъкмо жителите на Цербер можеха да си разменят съзнанията заради особеностите на микроба на тази планета, освен това там живееше и доктор Мертън, създава процеса за машинно пренасяне на човешката личност в друго тяло, който и Конфедерацията вече използваше. Еолия Матузе от Харон господстваше над свят, където почти всичко можеше да бъде скрито, затова именно на него се срещаха с пришълците... и Мора вършеше работата си оттам. А Тейлът Ипсир пък, Владетелят на Медуза, отговаряше за суровините и за циркулацията на чуждите технологии между четирите планети. Може би превозваше и самите пришълци. Всеки от Владетелите същевременно контролираше и огромни престъпни организации, разпръснати из самата Конфедерация.

Крийгън се надяваше да избегне страшното опустошение на една тотална война, затова искаше да отслаби и дори да разпокъса Конфедерацията на загубили връзка помежду си звездни системи, на които после да сложи ръка заедно с другите Владетели. Защото единствено на тях пришълците бяха обещали избавление от съвършения затвор в Диаманта и неговите досадни микроби...

Но един от роботите бе разкрит и стъписващите му възможности станаха известни. Конфедерацията бързо надуши заговора и се размърда. Да се изпрати агент нямаше да е достатъчно. Владетелите управляваха с желязна ръка световите си. А и ченгетата също оставаха приковани завинаги към Диаманта и скоро се досещаха за кого им е по-изгодно да работят.

Затова си послужиха с процеса на Мертън — личността на най-способния агент бе пренесена в телата на четирима осъдени престъпници. Всеки от тях бе стоварен на една от планетите в Диаманта, понесъл органичен предавател в тялото си или със заложено внушение да докладва по определен начин. Имаше надежда, че свръхсложен аналитичен компютър ще може да обобщи изпратените от агентите данни и ще разкрие тайната. Освен това четиримата получиха задача да убият Владетелите, та да попречат поне временно на пришълците, спечелвайки отсрочка за Конфедерацията.

Ала докато техният „оригинал“ съпреживяваше приключенията на своите „копия“ на Лилит, Цербер и Харон, все по-ясно виждаше как те се отърсват от скъпи за него ценности, от верността си към Конфедерацията... и дори от представата за това човешко общество, на което той бе посветил живота си.

Сега, уверен, че е разгадал същността на заговора, но и притиснат от своя компютърен партньор и началниците си, той обясняваше всичко това на Мора. Не самонадеяност го подтикваше да разкрие подобна тайна на странния шеф на сигурността, работещ за пришълците. Искаше между тях да припламне доверие. Мора познаваше друго негово „аз“ на Харон — Парк Лакош. Вече щеше да разбере с кого си има работа.

Мъжът с нечовешките очи се изненада.

— Всички те са твои копия? Приказно! В известен смисъл наподобяват роботите на Крийгън, но явно сте направили още една крачка напред по този път. Добре, съгласен съм, че е възможно да постигнем сделка с *теб*. Подозирам обаче, че щом си съпреживявал всичко, което ги е сполетяло през последната година, вече изобщо не си този, когото Конфедерацията е изпратила тук... а това е ясно и на

началниците ти. Всъщност иначе дори този разговор нямаше да се състои. Предполагаш, че е възможно повече да не излезеш жив от своя модул. Сам разбираш, че така и аз оставам с празни ръце. Както и да се спогодим обаче, това няма да означава нищо за онези над теб в системата. Все пак признавам, че съм трогнат от твоите усилия. Между другото, не е задължително да се връщаш в модула...

Агентът се взря право в пламтящите от екрана очи, чийто поглед на живо никой не можеше да издържи.

— Ако изобщо си ме опознал досега, би трябвало да разбираш защо се чувствам длъжен да се върна. Наричат професията ми „убиец“, но аз не съм наемен касапин. Искам да си свърша работата, стига това да ми е по силите.

— Да допуснем, че оцелееш, след като изпратиш доклада си. Какво ще правиш после? Къде ще отидеш? Уверен съм, че няма да се завърнеш в Конфедерацията.

Мъжът в кораба се ухили.

— Да не би случайно да ми предлагаш нова работа?

— Приеми го и тъй, ако желаш. Искрено се надявам да оцелееш. Ще ми бъде любопитно да си поприказваме на воля.

Агентът се засмя.

— Ами тогава просто хвани за ушите Парк и започвайте. Или Кат Тремон. Или пък Куин Жанг. Хм... да му се не види, още не знам под какво име се подвизавам на Медуза. Не съм стигнал до този запис.

Мора искрено се учуди.

— Досетил си се за всичко това, без да имаш данните от Медуза? Притежаваш изумителен ум!

— Такъв са ме създали и отгледали. — Агентът въздъхна. — Ако ми е писано да живея, скоро ще се срещнем. Ако пък не... ще останат другите, колкото и да се различават вече от мен.

— Ще бъде фантастична сцена да се съберете петимата на едно място. Май трябва да помисля над това.

— Да, същинска приказка — съдържано се съгласи мъжът от кораба. — Но никак не ми се вярва тъкмо аз да се окажа любимецът на компанията.

— Кой знае? Предполагам, че просто ще се сблъскаш с четирима проникателни и амбициозни мъже, които освен всичко друго вече са различни от теб личности... Благодаря ти все пак за предупреждението

и доброжелателството. Ще предам разговора ни до последната подробност на когото трябва. Аз също се надявам да избегнем галактическа война, но нека по-мъдрите от мен изберат бъдещето! — Мора се запъна за миг. — Желая ти късмет, противнико — добави той искрено и прекъсна връзката.

Агентът поседя още няколко минути пред потъмнелия екран.

„Не успя да ме убедиш, че разполагаш с цялата картина...“

Наистина нещо липсваше. Другият се държеше твърде безгрижно, изглеждаше прекалено самоуверен. Трябваше да намери последната, жизненоважна частица информация. Може би данните от Медуза щяха да му я разкрият. Дано...

Никак не му се искаше да влезе отново в модула. Там го дебнеше смъртта — не само неговата, а на още милиони хора.

Дали Мора блъфираше? Опитваше ли се да го надхитри, или наистина не се съмняваше в победата?

Мъжът въздъхна, надигна се от стола и тръгна по коридорите на огромния стражеви кораб към скачания с него модул.

Вратата се отвори и после се плъзна обратно на мястото си със съскане, което му прозвуча някак зловещо. Макар модульът да бе скачен с кораба, компютърният партньор на агента го контролираше напълно. При нужда можеше да използва самостоятелните системи за хранване и пречистване на въздуха, имаше и синтезатор на храна. Вратата всъщност представляваше въздушен шлюз. Модульът се пренасяше с товарен кораб, после влекач го издърпваше до базата, с която трябваше да се скачи в специално пригодена ниша. Нямаше собствени двигатели.

Компютърът допускаше вътре само своя партньор и щеше да се противопостави с достъпните му средства на всеки опит за нахлуване... а ако натрапникът въпреки всичко успееше, очакваше го сигурна смърт. Агентът обаче знаеше, че за тази мисия Сигурността е заложила специална програма в машината, в която не е предвидено той непременно да остане жив...

— Бързо се върна — отбеляза компютърът, сякаш беше способен да се изненадва.

— Нямах много работа в кораба — уморено отвърна човекът. — А и почти нищо не можах да направя.

— Ти се обади до една от орбиталните станции в Диаманта, при това по защитена връзка. Защо? С кого искаше да говориш?

— Не съм длъжен да ти обяснявам всяко свое действие, тенекия такава! — озъби се агентът, но веднага се овладя. — Точно затова възложиха задачата на двама ни, а не само на теб.

— Защо не поиска аз да те свържа? Щеше да стане много по-лесно.

— И кротичко да запишеш всяка дума! Лицемерието не ти подхожда, мой бездушни съратнико. Работиш не за мен, а за Сигурността.

— Както и ти — напомни машината. — Вършим една и съща работа.

Човекът кимна разсеяно.

— Добре де, няма да споря с теб. Едва ли някога би разбрал за какво съм необходим и аз в играта. Сега обаче ще ти го обясня, изкуствено приятелче! Първо, доверяват ти се не повече, отколкото на мен. Страхуваме се от мислещите машини, затова не започнахме да произвеждаме органични роботи като пришълците. По-скоро опитахме само веднъж... и дълго си близахме раните.

— О, да, такива създания наистина биха превъзхождали хората — безстрастно отсъди компютърът. — Това обаче са абстрактни хипотези, а в моя случай Сигурността контролира напълно програмите ми и ограничава възможностите да се променям. Не съм заплаха за никого.

— Така е, но не това е причината и аз да съм тук. Ако ти дадат пълна свобода да изпълняваш задачата, ще следваш заложените в теб инструкции съвсем буквално, без да те интересуват далечните последици, нито политическите или психологическите усложнения. Ще изпращаш информацията, която ти поискат, дори ако това означава, че милиарди хора ще загинат. А пък аз мога да претегля всичко, да преценя кои данни са най-опасни. Затова в някои неща разчитат повече на мен, макар и да ми нямат доверие... докато твоята задача е да ме следиш изкъсо! Взаимно си подлагаме крак, тъй да се каже. Дори не е коректно да се твърди, че сме партньори. Според мен сме по-скоро противници.

— Не е така — възрази машината. — Имаме една и съща цел, възложена ни от една и съща институция. И ти напомням, че не искат от нас да преценяваме информацията според субективни критерии, а само да съобщаваме истината. Други ще правят изводите — мнозина други, по-добре подготвени за това. Опитваш се едва ли не да поемеш функциите на някакво божество, подтикван от егоцентризма си, а това не е полезно. Е, ще ми кажеш ли на кого се обади?

— На Ятек Мора.

— Защо?

— Искях той да знае, че аз знам... И да осведоми господарите си. Вече се убеждавам, че войната е неизбежна. И доколкото мога да предвидя изхода от стълкновението, те ще загубят всичко, докато ние можем да пострадаме жестоко, но няма да бъдем разгромени. Реших да му напомня това и да прехвърля топката в неговото поле. Или той и

шефовете му ще намерят приемливо решение, или войната наистина ще стане неизбежна.

— Избрал си съмнителна тактика, но стореното от теб вече е факт. Как реагира Мора?

— Точно това ме безпокои. Не му мигна окото. Нито се разтревожи, нито притесни. Трябваше да знам как се отнася към опасността. Убеден съм, че сериозно се стреми да предотврати войната по някакви свои подбуди, но не смята, че онези, за които работи, са застрашени от нещо. А в данните, които получавахме от планетите, липсваше именно преценката на пришълците за вероятния край от мащабна война с Конфедерацията.

— Говорил си с един-единствен техен представител, и то от разстояние — напомни компютърът. — Нищо чудно да е добър актьор. А и като се замислиш, нима си очаквал да се държи иначе?

Агентът поклати глава в знак на несъгласие.

— Напрасно се съмняваш. Наречи го интуиция, ако щеш, или пък шесто чувство... а може би просто опит. Внимавах колко дълго мълчи, как говори, гледах промените в позата му. Сега знам, че в събраната от нас информация липсва нещо важно. Всъщност и той не пропусна да ми натрие носа...

— Интересно. А потвърди ли основните факти, които вече научихме?

— Всичко е вярно — кимна замислено човекът. — Но това никак не ме радва. Какъв ли фактор сме пропуснали? Разбира се, голям гъдел за самочувствието ти е да потвърдят твоите изводи и догадки. Ако обаче накрая се изгаврят с теб, че въпреки напъните на логиката и въображението си останал сляп за — поне според тях — най-същественото, няма как да не побеснееш.

— Струва ми се, че те разбирам. Затова се върна тук, нали? Боиш се от мен и от Конфедерацията повече, отколкото от пришълците. И все пак се върна. Естествено е да се чувстваш потресен, щом никак не си го смутил с блестящата си прозорливост. Приемам, че нещо сме пропуснали. Но какво е то?

— Нямам представа. Мора ме упрекна, че не съм стигнал до логичния край в разсъжденията си. — Той въздъхна и потропа с пръсти по края на пулта. — Вероятно е свързано с особеностите на пришълците. Ятек твърди, че и за него е трудно, да вникне в

същността им, но поне разбира онова, с което се занимават. Значи са важни не самите дела, а *подбудите* за тях. — Изведнъж мъжът тресна с юмрук по плота. — Но ние *знаем* към какво се стремят, по дяволите! Няма как да грешим!

Отново стисна устни и си наложи да бъде по-сдържан.

— Сблъскваме се с все същото затруднение от началото на задачата — изрече компютърът. — Нито сме се срещали с пришълците, нито сме ги виждали. Не ни е известно почти нищо за тях, освен че дишат въздух, подходящ и за хората, и се чувстват добре в температурния диапазон, който и човешките същества понасят.

— Това е проблемът — кимна агентът. — Нищо особено няма да науча и от данните за Медуза, освен ако там не е станало някакво чудо. Убиец-психопат, който вижда пришълците, ги обявява за въплъщение на непоносимото зло. Не по-малко лудата Владетелка на Харон смята външността им за забавна — нямало нищо страшно, само дето били ужасно себични. А умни хора като Крийгън и Мора съзират в тях градивна сила. Ето какво знаем след толкова напъна...

— Нито една раса — започна назидателно машината — не може да излезе сред звездите и да постигне толкова много, ако не се грижи за собствените си интереси. Мисля, че би трябвало да пренебрегнем приказките на ненормалния престъпник. Най-вероятно външният им вид е твърде стъписващ за човешките представи или пък миришат отвратително. Нелепо е да очакваме, че еволюцията на тяхната родна планета, колкото и условията да са били близки до земните, е създала същите форми.

— Мислех за страшните му очи... — промърмори мъжът. — Твърди, че не е робот и си е все същият Ятек Мора, осъден на изгнание в Диаманта преди повече от четиридесет години. Не съм толкова наивен, за да вярвам на всяка негова дума, но нека за миг допуснем, че казва истината. Тогава откъде се е взел този вцепеняващ поглед?

— О, сигурно си е променил очите с помощта на микробите на Уордън, за да стряска околните. Както се убедихме, на Харон това изобщо не е трудно.

— Знам ли... Ами ако в зъркелите му се крие някакъв по-особен смисъл? Какво вижда с тях? И как? Дали не ги е нагласил да възприема по-широк спектър от електромагнитните вълни? Не ми се вярва да го е

направил само от суета. Или пък е някаква форма на самозащита? Чудя се...

— Много се отклонихме от обсъждането на основното ти задължение!

— Първо искам данните от Медуза. Дано все пак открия в тях липсващата част от картината. Пък и съпреживяването сигурно ще освежи и пришпори малко мисълта ми. Няма да ни навреди да знаем какво е станало и там.

— Но нали Тейлърт Ипсир е жив? На Медуза се провалихме...

— Нима не разбираш, че Владетелите на Диаманта вече са най-малката ни грижа? Имам нужда от повече информация! На онази планета явно са в по-пряка и по-редовна връзка с пришълците. Остави ме да събера всички данни, които са ми необходими!

— Мога ли да разчитам, че независимо от резултатите ще съставиш и изпратиш своя доклад?

Агентът кимна енергично.

— Ще имаш проклетия доклад.

Стана и се премести пред главния пулт, настани се удобно в голямото меко кресло.

— Готови ли сме?

— Да.

Машината спусна психосондите, които човекът нагласи старателно върху главата си. Почти не усети инжекцията, вкарала в тялото му веществата, подготвящи неговата психика за обработка на особеното знание, което щеше да се излее в нея.

Двойникът, изпратен на Медуза, имаше в черепа си органичен предавател. Затова всяка случка или изречена и чута от него дума накрая попадеше в компютъра като необработени данни. Сега всичко това щеше да мине през съзнанието на агента, за да отсее той вече известните неща и ненужните дреболии. Двойникът щеше да разказва, сякаш се намираше в модула... а и действително беше така в един доста чудноват смисъл.

Лекарствата и невралните сонди си свършиха работата. Собствената му личност и памет избледняха като фон, мястото им зае почти същият човек, ала и някак различен.

— Заповядвам на агента да докладва.

Компютърът изпрати командата дълбоко в психиката му, която човекът вече не контролираше.

Записващите устройства се включиха.

Мъжът в креслото се прокашля. Мънкаше, пъшкаше, изричаше несвързани думи, докато съзнанието му пресяваше и подреждаше данните.

Накрая заговори.

ПЪРВА ГЛАВА

ПРЕРАЖДАНЕ

След разговора с Крега и кратката подготовка да уредя делата си (няма да се впускам в подробности), отидох в клиниката на Сигурността. Разбира се, бях ходил там много пъти, без да знам защо точно. В клиниката се занимават почти само с програмиране на информацията, която е нужна на агента да си свърши работата, и с връщането му в нормално състояние след това. Естествено често пъти се налага да излизам извън рамките на закона (предпочитам да казвам така, вместо направо да изтъряся, че върша престъпни деяния) и повечето сведения са прекалено „горещи“, за да бъдат огласени. С цел да няма ненужни рискове, след изпълнението на деликатната мисия всички агенти минават през изтриването ѝ от паметта.

Кой ще поиска главата ти, щом вече не си наясно каква попара си надробил и по чия воля? Вярно, имаш празноти в мозъка, затова пък си живееш в лукс и безгрижие и харчиш, без да се замисляш за парите. Наслаждавах се на всяка минута, ако не броя честите преквалификации (четири до шест седмици изтезания почти като в основната военна подготовка, само че по-садистични). Пък и съвестта не ми досаждаше за този живот на плейбой. Други се грижеха да не омекна прекалено от толкова безделие.

Дойде ли обаче времето за следващата задача, няма как да се справиш без целия си досегашен опит. Изтриването на паметта, преди да бъде съхранена, не би било особено практично, защото агентът става все по-добър, когато не повтаря грешките си. Затова в клиниката на Сигурността пазят същия този твой опит и при нужда ти го наливат отново в главата, та да си готов за поредното изпълнение.

Щом паметта ми се възвърнеше напълно, ставах изумен от креслото. Нима *точно аз* съм могъл да спретна това или онова? Знаех, че този път ще има разлика, понеже щяха да направят още една крачка в същия процес. Не само цялото ми „аз“ трябваше да се прероди в оная

стая, но моите спомени щяха да бъдат натрапени на други мозъци и други тела — докато „паснат“.

Опитвах да си представя какви ще бъдат тези четири копия. Вероятно физически щяха да се различават от мен. Телата за тях трябваше да дойдат от границата, от средите на търговците, миньорите и пиратите, движещи се с предната вълна на разширяващата се империя. Такива също са необходими в една овладяваща нови пространства култура, защото опасностите, с които се борят, налагат високи изисквания за самостоятелност, упоритост, находчивост и творчество. Едно тъпо правителство би избило всички подобни типове наведнъж, но пък тъпите правителства бързо губят своята способност за оцеляване.

Естествено същата причина е довела поначало до създаването на резервата в Диаманта на Уордън. Почти всеки, способен да разкъса крепящите нашето общество връзки, е бил сред особено изобретателните, гадни, подли, хитри и оригинални умове, така че не върви да го затриеш с лека ръка. Диамантът е неразрушим капан за такива хора, понеже им дава възможност да продължат заниманията си, които при грижливо наблюдение могат да доведат до нещо ценно за Конфедерацията.

Проклетите психосонди този път ми причиниха адски мъчения. Обикновено усещах само гъдел в главата, следван от полусънно състояние, събуждах се няколко минути по-късно в креслото и отново се чувствах цял-целеничък. Сега обаче гъделът премина в болезнена физическа агресия, която сякаш нахлу в черепа ми и започна да се мята вътре, докато не ми отне властта над собствения разсъдък. Все едно великанска ръка стискаше и отпускаше мозъка и това се повтаряше в безброй мъчителни пулсации. Вместо да се унеса, изпаднах в несвяст.

Опомних се от собственото си тихо пъшкане. Вече не усещах туптенето в главата, но още помнех твърде добре гнусното преживяване. Май ми трябваша няколко минути, докато събера сили да стана.

Старите спомени нахлуха в съзнанието ми; отново се смаях от множеството предишни свои изпълнения. Питам се дали на копията също ще бъде присадена цялата ми памет, щом няма как те да бъдат унищожени след края на задачата. Напомних си, че двойниците непременно трябва да бъдат убити, ако носят подобни спомени. Иначе

какви ли не тайни щяха да се разхвърчат из Диаманта на Уордън и да попаднат в ръцете на хора, които чудесно умеят да извличат изгода от подобни находки!

В същия миг осъзнах, че нещо не е наред. Огледах малката стая и веднага се сетих какво ме бе стреснало.

Това не беше клиниката на Сигурността, нито друго познато ми място. Тясна стаичка с обем не повече от дванайсетина кубически метра, въпреки по-високия от обичайното таван. Имаше койка в ниша, умивалник и до него стандартен люк за подаване на храна. Видях и капака на затваряща се в стената тоалетна. Нищо друго... или бърках?

Почти веднага забелязах най-очевидното. Не можех дори да шавна, без да ме засекаат оптичните, а вероятно и шумовите монитори. Явно не бих успял да отворя вратата отвътре. Вече знаех къде съм. В затворническа килия.

И още по-лошо — усещах леко трептене. Не ме дразнеше, даже се долавяше едва-едва, но веднага разбрах какъв е източникът му. Намирах се в кораб, който летеше нанякъде в пространството.

Надигнах се отново от койката и леко ми се зави свят, ала скоро ми олекна. Започнах да оглеждам тялото си.

Беше по-ниско и леко от онова, с което бях свикнал и много по-кльощаво, но очевидно отговаряше на стандарта за мъж в цивилизованите светове. Не осъзнах веднага най-натрапващата се разлика, но нямаше как в края на краищата да не схвана в какво положение съм попаднал. Имах свеж младежки вид без нито една връзана от годините бръчка или гънчица. Всъщност на това тяло тепърва му предстоеше да навлезе от юношеството в младостта. Естествено не беше моето и аз дълго стоях като цапардосан по главата.

„Това не съм аз! — безмълвно крещеше съзнанието ми. — Един от тях съм... Копие!“

Отпуснах се премалял на койката и си заповтарях, че е невъзможно. Нали знаех кой съм, помнех всяка подробност от живота и работата си.

След малко стъписването ми бе пометено от яростта... и отчаянието. Аз бях нечий двойник, жалко подобие на съвсем друг човек, който вероятно добре се забавляваше, следейки всяко мое движение или мисъл. Веднага го намразих с такава безумна сила, че не помагаха никакви подсказани от логиката доводи. Седи си, значи, в

уют и безопасност, наблюдава ме... а когато всичко свърши, ще се отбие да му изтрият паметта и ще се върне към тъпото си живуркане. Докато аз...

Щяха да ме стоварят в един от световите на Диаманта, да ме затворят във вечен капан, сякаш съм някакъв свръхпрестъпник — и там да остана до сетния си дъх. А какво щеше да ме сполети, щом си свърша работата? Нали сам си прочетох присъдата още когато се събудих. О, Господи, колко ужасни неща знаех само! Разбира се, ще ме следят през цялото време. И ще ме убият, ако се издам. Е, приключи ли със задачата си, пак ще ме убият — за всеки случай.

В този момент моите професионални навици изглежда се намесиха и поукуротиха яростта. Върнах си самообладанието и започнах да обмислям онова, което ми беше известно.

Наблюдение? Естествено по-строго от когато и да било преди. Спомних си, че Крега говореше за някакъв органичен предавател. Кефиш ли си сега, копеле мръсно? Голямо удоволствие ли е да преживяваш бъркотията в главата ми?

Отдавна усвоените умения отново се намесиха, за да ме успокоят. Няма значение, казвах си. Първо, знам как мисли той, а това е предимство. Двойникът ми *най-добре* от всички разбира колко е трудно да пречукаш кучи син като мен.

Все пак си е страшен шок да осъзнаеш, че не си този, за когото се смяташ, а изкуствено творение. Тежък удар е и да разбереш, че предишният живот, който си спомняш, дори да не е твой, е минало свършено. Никаква цивилизация, никакви игрални маси и красавици, никакво неудържимо прахосничество. Но още докато седях на койката, започнах да се адаптирам. Затова избират хора като мен — способни сме да се нагодим и впишем в почти всякакви условия.

Тялото не беше моето, но аз пак си бях същият. Паметта, мислите и личността правят човека, не карантите му. А кой всъщност съм... струваше ми се, че моите спомени принадлежат на онзи тип не повече, отколкото на мен самия. Преди да ме вдигнат от креслото в клиниката на Сигурността и без това съм бил друг човек. През повечето време голяма част от паметта и знанията ми са липсвали. Именно съществуването, шляещо се между изпълнението на две задачи, е било изкуствено, създадено едва ли не насила. Действителното ми „аз“, затворено и съхранявано в техните психохирургически компютри,

излизаше на бял свят само когато имаха нужда от него... и бяха прави да постъпват така, по дяволите! Пуснат безконтролно на свобода, щях да представлявам не по-малка заплаха за структурите на властта от който и да е престъпник.

Биваше си ме. Крега бе казал, че съм от най-добрите. Затова сега бях тук, в това тяло, в тази килия, на този кораб. И доколкото зависеше от мен, нито щяха да изтрият съзнанието ми, нито да ме ликвидират. А пък онзи, седналия пред пулта... чудно защо вече не го мразех с такава сила, дори не изпитвах към него почти нищо. Щом си свърши работата, пак ще го изтрият, а може и да го убият, ако аз и другите ми копия-агенти открием твърде опасни факти по планетите на Диаманта. В най-добрия случай отново ще се превърне в предишния досаден нехранимайко.

Докато моя милост ще съм си тук, ще живея, ще бъда истински. Доста по-пълноценен, отколкото той изобщо някога е бил.

Не се заблуждавах. Щяха да вложат голямо старание, за да ме премахнат, ако не им играя по свирката. Някой роботизиран спътник можеше да го направи съвсем автоматично, та никого да не мъчат угризения. *И аз* така бих постъпил. Да, обаче бях уязвим само докато не стана господар на сегашното си положение, докато не се приспособя към своя нов и единствен свят. Изпитвах непоколебима увереност в правотата си, защото добре познавах тяхното мислене и методи. Трябваше да свърша мръсната работа вместо тях и те също го знаеха. Но... до мига, в който надуша начин да им се изплъзна. Ето още една причина да търпят хора като мен — за да спипат онези, дето майсторски прикриват в сянка целия си живот и постъпки и успяват да останат невидими дори за най-добрите им следящи системи.

Но ако аз ги надхитря, няма да пратят нов агент по следите ми, защото просто ще поставят друг в същото положение.

Тогава осъзнах, а несъмнено и те отдавна си бяха дали сметка, че нямам друг избор, освен да изпълня задачата. Само докато правя каквото се иска от мен, ще избегна опасностите на първоначалната си несигурност. После... ще видим.

Обзе ме, както ставаше винаги, възбудата на новото предизвикателство. Загадки за решаване, цели за постигане. Обичам да печеля в играта и всичко става още по-лесно, когато смисълът на задачата не ме засяга — само трудностите по пътя, противникът,

физическите и умствените усилия, необходими за справяне с поредното предизвикателство. Да науча колко опасна е тази чужда раса? Лично на мен вече ми беше безразлично. И без това отсега нататък щях да заседна завинаги в световите на Диаманта.

Другата цел ме поставяше в горе-долу същото положение. Да издиря Владетеля на планетата, на която ще попадна, и да го убия, ако мога. Беше по-трудно, защото щях да действам на напълно непозната територия, значи имах нужда от време, а вероятно и от съюзници. Разбира се, можеше и той да ме докопа пръв, но така само би решил затрудненията на всички замесени в бъркотията. Дори мисълта за поражение ме отвращаваше. Преследването с цел убийство е най-занимателната игра, защото или побеждаваш, или умираш, без да си принуден да понасяш факта, че си загубил.

Изведнъж ми хрумна каква е единствената разлика между мен и някой си Владетел от Диаманта на Уордън — аз съм на страната на закона, докато той... или тя — не. Само че на своя свят *той* е законът, а аз ще действам против него. Чудесно! Точка по въпроса на чия страна е моралът.

Разсъдих, че засега срещам едно-единствено затруднение — започвах с голям пасив. При нормална процедура щяха да ме натъпчат с цялата достъпна и подходяща за случая информация, преди да се заема с изпълнението на задачата. Кой знае защо, този път бяха пропуснали. Предположих, че не са го сторили, понеже са имали нашия оригинал в единствен екземпляр, а са изпратили копията с четири различни мисии. Процесът на прехвърлянето е достатъчно тежък за новото тяло и без допълнителните усложнения. Все пак този метод ме отпращаше далеч зад стартовата линия. Казах си кисело, че някой е бил длъжен да помисли предварително по въпроса.

Някой наистина се бе сетил, но мина време, преди да открия до какво решение е стигнал. Около час след събуждането ми се чу тих звън откъм люка за храната и аз заставах пред него. Почти мигновено се появи затоплен съд с тънки пластмасови нож и вилица. Забелязах, че са самоунищожаваци се. Щяха да се разтопят в лепкава слуз след по-малко от час, а изсъхнеха ли — да се разпаднат на прах.

Храната беше възгадна, но и не очаквах по-добра. Впрочем обогатеният с витамини плодов сок се оказа доста приятен. Насладих му се бавно и запазих пластмасовото контейнерче (направено от

неразтворимо вещество), за да си сипвам вода в него. Останалото бутнах обратно зад люка и то се изпари безследно. Спретнато и чистичко.

Май не можеха да контролират само телесните ми функции и половин час след като изядох първото си блюдо като нов човек, усетих, така да се каже, повика на природата. На отсрещната стена се виждаше капак с надпис „тоалетна“, а до нея имаше малка халка. Обикновено, също стандартно приспособление. Дръпнах халката, измишльотината излезе от стената и, проклет да съм, но в кухнята зад нея имаше тънка като хартия сонда! Така че се настаних на чинията; облегнах се на капака и си получих едновременно облекчението и инструментжа.

Апаратчето се задействаше при допир с кожата, само не ме питайте как работеше. Не съм от техничарите. Не можеше да се сравни с психопрограмирането, но позволяваше да ми говорят и дори да ми предават образи, които само аз можех да видя и чуя.

„Надявам се, че вече преодоля шока от осъзнаването кой си.“

Гласът на Крега сякаш отекваше направо в мозъка ми и аз удивено разбрах, че дори евентуалните ми надзиратели няма как да заподозрат какво става.

„Налага се да те подготвим по този начин, защото процесът по прехвърлянето е твърде рискован. Не се тревожи — резултатът не подлежи на промяна. Но предпочетохме да ти дадем малко време, за да нагодиш мозъчните си схеми, без да те подлагаме на излишно претоварване. Е, не можем обаче да се бавим повече, докато се «донагласиш». Ще трябва да се задоволим с този метод, за което искрено съжалявам, защото си мисля, че на теб се пада особено трудна задача, вероятно дори неизпълнима.“

Вълнението отново ме обзе. Предизвикателството, ах, тази хазартна тръпка...

„Твоята цел е Медуза, най-далечната спрямо слънцето обитаема планета на Диаманта. Ако трябва да посоча място, където човек може да съществува, но никак не му се иска да попадне, това е именно Медуза. Онзи чудак Уордън, който е дал названията на планетите, явно си е припомнил древния мит за чудовището, чийто поглед превръщал хората в камъни, защото заявил, че поискалият да живее в подобен свят би трябвало да има чакъл в главата. Уви, бил е близо до истината. Колкото и да са ограничени възможностите на това устройство, ние ще

те снабдим с основно помагало, което може да се окаже и съвсем безполезно — физико-политическа карта на Медуза...”

Озадачих се. В какъв ли смахнат свят щях да попадна, че такава карта да не ми бъде от полза? Преди дори да изругая заради невъзможността да задавам въпроси на Крега, усетих остра болка, последвана от замайване и гадене. Олекна ми почти веднага и разбрах, че вече разполагам в главата си с въпросната карта.

Последва цял поток от факти за планетата. И по екватора, и през полюсите обиколката ѝ беше около 46 000 километра. Както останалите обитаеми светове в Диаманта, Медуза беше горе-долу кръгла, макар това да е рядко срещана форма за планета (въпреки че невежите мислят точно обратното).

Притеглянето беше 1,2 спрямо стандартната норма. Значи щях да бъда по-бавен и по-тежък. Напомних си, че ще трябва да пренаглася реакциите си. Атмосферата съвпаднаше със стандарта за обитаем свят до стотни от процента. Разликата беше твърде нищожна, за да я забележа, а и не познавам човек, който някога да е дишал абсолютно безвреден според лекарите въздух.

Оста на въртене на Медуза имаше наклон, достигащ 22 градуса. Дори в по-нормални обстоятелства това щеше да направи сезонните промени твърде отчетливи, а при триста милиона километра разстояние от местната звезда клас F планетата ставаше, меко казано, мразовита. Всъщност около две трети от нейната повърхност бяха покрити с такива дебели глетчери, че картата изглеждаше като сандвич — две огромни полярни ледени шапки и тънка ивица истинска суша покрай екватора. Денонощието, макар и по-продължително с около час, нямаше да притесни особено организма ми. Друго ме смущаваше — посред лято на екватора човек можеше да се припича при чудесна жега от 10 градуса над нулата, а през зимата в тропиците често наставаха студове от минус 20... Според картата обитаемата зона се простираше дори отвъд тези райски местенца, чак до назъбената линия на ледовете, където в разгара на зимния сезон започваха истински температурни прелести — 80 градуса под нулата! Климат за чудо и приказ. Оставаше само да се надявам, че още със стъпването ми на планетата безплатно ще получа дебело и добре изолиращо облекло, особено при доста големия шанс — пак според картата — да попадна в град извън тропиците.

Там, където ледовете не скриваха повърхността, имаше три континента, разделени от ивици незамръзнала вода. В обитаемите ширини планините изобилстваха, което също не спомагаше за смекчаването на климата; не бяха рядкост и огромните гористи простори от всевъзможни иглолистни видове.

Каменист, ужасяващо студен, враждебен свят. Да го наричат подходящ за заселване от хора изглеждаше откровена гавра с истината, колкото и въздухът да бе годен за дишане. Единствената интересна дреболия на Медуза като че бяха признаците за активна вулканична дейност. Добре, че нямаше истински вулкани — това вече щеше да е свръх поносимото! Но на много места се намираха големи топли езера, дори гейзери и в най-скованите от мраз територии. Очевидно тук-там под кората на планетата беше напечено.

Странно, но се срещаха и животни, почти само млекопитаещи, при това в извънредно разнообразие. На пръв поглед, съвсем естествено — единствено топлокръвни същества биха имали шанс да оцелеят при такива температури. Някои изглеждаха безобидни, други гадни, трети съчетаваха по чудат начин и двете свойства. Напомних си, че нито една твар не бива да бъде подмината нехайно в свят, където оцеляването изисква огромни усилия.

„Ей, стига си се вайкал, време е да заобичаш тази мила планета“ — казах на самия себе си. Освен самоубийството нищо друго не би ме отървало от заселването на Медуза. Поне обществото там изглеждаше сравнително съвременно и цивилизовано, разчитах да се радвам и на някои по-модерни удобства.

„Медуза е под безмилостната тирания на Тейлът Ипсир, бивш член на Съвета на Конфедерацията. Преди тридесет и пет години той се опита да организира нещо като преврат. Справихме се с него, без да вдигаме шум. Просто изчезна от погледите на хората и от новините. Жадуваше да извърши коренни промени в живота и управлението на цивилизованите светове, дори и по границата. Системата, която щеше да наложи, беше възплъщение на маниакална жестокост, а самият той толкова откровено се стремеше към безгранична власт, че накрая дори най-запалените му привърженици го зарязаха и предадоха. За разлика от Еолия Матузе, сегашната Владетелка на Харон, Ипсир не може да се нарече ничий любимец, затова пък беше истински гений на бюрокрацията и по едно време дори оглавяваше административните

служби. Искам да те предупредя — той и угодниците му властват над Медуза чрез същата безчовечна и методично изградена организация, която Тейлът мечтаеше да ни натрапи. Градовете са чудесно устроени, икономиката работи безупречно, но само поради тоталния контрол, наложен от Владетеля. Правителството обаче надзирава единствено включените в системата селища, които побират почти цялото население от около дванадесет милиона. Суровините за промишлеността се доставят от спътниците на газовия гигант Момрат, следващата по отдалеченост планета, а в онези — необитаемите — земи има само вода и гори, затова Владетелят не се и опитва да разшири властта си над дивата пустош.“

Помнех добре Матузе, но да си призная, никога не бях чувал за Ипсир. Е, било е отдавна, в Съвета винаги се навъртат много хора. Кой ли си спомня името на шефа на администрацията?

От предадената ми чрез сондата информация получих представа и за сегашната си самоличност, под която щях да се подвизавам на Медуза. Доста се стъписах. Бях подценил младостта на тялото си. Оказа се, че е на малко повече от четиринадесет години, едва навлязло в същинския пубертет. Добре поне, че беше стандартно за младеж от цивилизованите светове. Момчето живяло на Халстансир, където никога не бях стъпвал. От особеностите на новия си облик обаче можех да позная основните черти на тамошната жизнена среда. Бях сравнително висок и тънък, с оранжево-кафеникав цвят на кожата и въгленочерна коса, но без дори следа от брада и мустаци. Издължени тесни очи, сплеснат широк нос над дебели устни. Хм, тялото ми си го биваше... само че изглеждаше толкова недорасло!

Какво ли е подтикнало Конфедерацията да прати такова хлапе на вечно изгнание в Диаманта? Е, за Тарин Бул от Халстансир наистина можеше да се каже, че приживе е бил необичаен екземпляр. Израснал в семейството на местния управител, радвал се на разкош и глезотии. Но членът на Съвета от тази планета, някой си Дака Кра, превърнал баща му в изкупителна жертва при дребен политически скандал, подложил го на публично осмиване и го съсипал. Човекът не издържал и вместо да се остави в ръцете на психокасапите, за да му промият мозъка, взел, че се самоубил. И такива неща се случваха понякога в по-издигнатите кръгове. Само че стореното след туй от момчето било действително уникално. Тарин Бул се готвил дълго, злоупотребил със съчувствието

на други видни семейства на Халстансир и се промъкнал на прием, даден от Дака Кра... Убил съветника, както му стискал ръката, по много грозен и старомоден начин — разпорил корема му с древна сабя, която криел под горната си дреха. Тогава бил само на дванадесет години. Възрастта му се превърнала в по-сериозен проблем от самото нечувано престъпление.

Разбира се, колегите ми го експулсирани от планетата и нашите психоманипулатори се захванали усърдно с него. Но момчето вече се било затворило в някакъв създаден от самото него свят и те дори не могли да го измъкнат от кататоничното състояние. В подобни безнадеждни случаи обичайната практика е личността да бъде изтрита напълно от мозъка, а на нейно място да се създаде нова. Семейството на Дака Кра обаче упражнило силен натиск. Именно затова сега Тарин Бул беше на път към Медуза... макар и само според подправеното си досие. Бе изчезнал в мига, когато моето съзнание го измести от тялото му. Вече аз бях Тарин Бул и се питах как ли ще се отнесе някогашният член на Съвета Тейлънт Ипсир към хлапе, заклало един от подобните нему.

Но и това не беше главният проблем. Разбирах, че новото ми тяло си има предимства — можех например да се надявам на неочаквана премия от още трийсетина години живот. Само че задачата ми нямаше да е улеснена от прикритието, което притежавах. На децата се прощава повече, ала им се налагат и по-строги ограничения. Поумувах и измислих най-добрата според мен тактика. Щом Тарин Бул бе израснал във високопоставено семейство на един от цивилизованите светове, значи от него се очакваше да прояви остър ум и добра обща култура. Фактът, че е успял да осъществи своя замисъл и да изкорми най-омразния си враг, говореше за същото. Лесно бих убедил всекиго, че съм доста зрял за годините си. Вече предвкусвах ролята на кораво и хитро хлапе.

Отпуснах се отново на койката и се потопих в лек транс, за да подреда в главата си цялата нова за мен информация. Особено важни бяха подробностите в краткия живот на Тарин Бул, дреболиите за неговото семейство, които можеха да ме препънат. Постарах се да запомня всички любими негови думички и типични жестове, отбелязани в досието. С две думи, вживях се в образа на твърде млад, но безпощаден убиец.

За свое добро трябваше да играя съвършено тази роля още от първата си стъпка на Медуза. Имах намерение да прибавя най-малко едно ново убийство към списъка с постиженията му и макар да се надявах, че противниците ще ме подценят, самият аз изобщо не изпитвах същото чувство към Тейлът Ипсир.

ВТОРА ГЛАВА

СТОВАРЕН И ИЗОСТАВЕН

Освен чрез редовната поява на храната нямах с какво друго да меря времето, но явно пътуването доста се проточи. Сигурно не им се харчеха излишни пари за превоз на затворници по най-бързите маршрути.

Най-сетне се скачихме с кораба-база, отдалечен на около една трета светлинна година от системата Уордън. Узнах това не чрез някакви нови усещания, а защото старите изчезнаха — нямаше я вибрацията, постоянен мой спътник напоследък. Иначе в еднообразното ми живуркане нищо не се промени. Май изчакваха да съберат достатъчно криминални от всички краища на галактиката, за да ни откарат по планетите. Оставаше ми само да си седя и да предъвквам получените данни — за милион и първи път. Понякога размишлявах и над факта, че сигурно не съм далеч от предишното си тяло (вече го възприемах само така). Чудех се дали не надзърта в килията от време на време, ей тъй — от празно любопитство.

Имах време и да поумувам над положението в Диаманта и причините, превърнали го в свършен затвор. Разбира се, не приех без съмнения тази глупост — в природата не съществува идеален затвор, макар че този тук можеше да води която и да е класация. Щом стъпех на Медуза и започнех да вдишвам тамошния въздух, някакво чудато микроминиатюрно създание щеше да се заеме с домакинството във всяка моя клетка. Щеше да си живее там, да си похапва от мен и дори да си заработва насъщния, справяйки се с вредните микроби, пазейки ме от болести и най-различни неприятности, свързани с физиологията.

Вездесъщата гадинка явно имаше нужда от нещо — елемент или дявол знае какъв друг фактор, намиращ се единствено в системата Уордън. Никой още не бе го установил, пък и липсваха възможности за сериозни изследвания. Не беше съставка от атмосферата, защото совалките постоянно пътуваха между планетите, а в тях пътниците дишаха изкуствено пречистен въздух без никакви вредни последиствия.

Не беше и в храната, поне това успяха да проверят. Оказа се възможно хората да живеят съвсем спокойно в напълно изолирана среда, например в изследователска станция, обикаляща около някоя от планетите. Но отдалечен прекалено много от слънцето, миниатюрният организъм загиваше, дори да имаше въздух и храна от Диаманта. И понеже вече бе променил човешките клетки, за да се настани уютно, а те зависеха от него, за да си вършат нормално работата — умираше се в страшна агония. Критичното разстояние беше около четвърт светлинна година и с това съвсем логично се обясняваше позицията на кораба-база.

Условията на четирите планети обаче се различаваха, и още как! На всяка от тях микробът правеше с хората нещо специфично. Явно то зависеше от разстоянието до местната звезда, щом този фактор изглежда бе най-важен за оцеляването на дребосъка. Измененията бяха необратими и се запазваха, дори ако човек после се прехвърлеше на друг свят от Диаманта.

Миниатюрните организми сякаш притежаваха свойство, смътно наподобяващо телепатията, само че никой не разгада точно как общуват помежду си. Очевидно не бяха разумни същества, но поведението им изглеждаше предсказуемо. Повечето причинени от тях промени свързваха колонията в едно човешко тяло с процесите в друго... или много други. Ако си способен — контролираш своите мъничета. Именно тази дарба определяше кой на кого е шеф по планетите на Диаманта. Лесна за разбиране система, макар никой да не бе я обяснил досега.

А за Медуза знаех само, че е страшно студен и враждебен свят. Ругаех непрекъснато, защото не бях зареден с нормално програмиране, та да се опирам на пълноценна подготовка. Докато науча кое как става, щеше да мине време... може би прекалено много време.

След почти шест денонощия — тоест седемнадесет порции храна — започнаха друсане и трясъци, които ме принудиха да се просна на койката с нещо като лек пристъп на морска болест. Но не бях недоволен. Досетих се, че разместват килиите и ги нагласяват за навлизане в планетната система. Очаквах този момент с доста противоречиви чувства. От една страна, отчаяно жадувах да се измъкна от тясната кутийка, която ми предлагаше единствено възможности за влудяваща скука. А от друга — излезех ли оттук, щях

да попадна пак в килия, макар несравнимо по-просторна и вероятно по-хубава — Медуза. Колкото и да ми се отплаща със забавления, загадки, вълнения и не знам още с какво, за разлика от тая дупка, там щях да си остана завинаги.

Друсането скоро спря, последва кратко затишие, изпълнено поне за мен с напрежение, после пак усетих вибрации, много по-забележими отпреди — движехме се. Сега или бях в по-малък кораб, или по-близо до двигателите. Както и да е, минаха още пет безкрайни денонощия (петнадесет порции), докато стигнем целта. Вярно, бавничко напредвахме, но и това беше доста добро постижение за кораб с подсветлинна скорост, най-вероятно — напълно автоматизиран товарач. Когато вибрациите затихнаха, разбрах, че сме в орбита около планетата. Отново се разкъсвах между възбудата и раздражението от приклецилия ме капан.

Чух пукане и внезапно зазвуча високоговорител, за чието съществуване досега не подозирах.

— Всички затворници, внимание! — заповяда метално кухнята пародия на мъжки баритон. — Навлязохме в орбита около планетата Медуза от системата Уордън.

Не ми каза нищо ново, но останалите, колкото и да бяха, сигурно чак сега научаваха къде са попаднали. Можех да отгатна какво изпитвах, спомняйки си бъркотията в собствената си глава. Вероятно същото важеше стократно по-силно за тях, защото аз поне бях що-годе подготвен.

— След малко — продължи гласът — вратите на вашите килии ще се отворят и вие ще можете да ги напуснете. Настоятелно препоръчваме да постъпите именно така, защото тридесет секунди по-късно те ще се затворят отново и вакуумните помпи ще започнат да изсмукват въздуха, за да стерилизират помещенията. Това означава смърт за всеки, който реши да остане.

Мила подробност, казах си. Похватите им не само предотвратяваха всякакви опити за бягство, но и ти предлагаха да продължиш или да умреш по техните правила. Питях се дали някой би предпочел смъртта.

— Веднага след като излезете в главния коридор — дъднеше гласът, — ще спрете пред килиите си, докато вратите се затворят. През това време не трябва да правите нито крачка, иначе автоматичните

системи за сигурност ще ви изпарят на място. Ще унищожим незабавно всеки, който не мълчи или откаже да се подчини на заповедите. Щом вратите се затворят, ще получите указания какво да предприемете по-нататък. Подгответе се за излизане... *сега!*

Преградата се плъзна встрани и аз побързах да мина през отвора. Имаше малка бяла вдлъбнатина с отбелязани места за поставяне на ходилата. Подчиних се на заповедите, колкото и да беше вбесяваща цялата тази история. Да си гол и изолиран в кораб, управляван изцяло от компютър, е нетърпимо унижително, защото ти се внушава, че всяко твое усилие е напълно безсмислено.

Все пак поне можех да се оглеждам. Стояхме в дълъг, задънен коридор, към стените на който бяха прикачени тесните ни килии. Озъртайки се, преброих десетина затворници, не повече. Подбрана реколта, казах си кисело. Голи и смачкани пандизчии, които скоро щяха да бъдат зарязани на света долу. Какво ли намираха компютрите и майсторите на психосондирането в подобни унили типове, та непременно трябваше да ги оставят живи? Поне самите затворници не бяха наясно, в това не се съмнявах.

Вратите се затвориха с трясък. Ослушвах се напрегнато, сякаш очаквах писъка на някой непохватен мърльо, щом започне изпомпването на въздуха, но нямаше и намек за подобна мелодрама. Дори някой да бе избрал този път към избавлението, ние не научихме това.

— По моя заповед — излая гласът откъм тавана — ще се обърнете надясно и ще тръгнете бавно, в колона по един към края на коридора. Там ще намерите совалка, която ще ви спусне на повърхността. Ще заемете седалките в посока отпред назад, без да оставяте празни места. Щом седнете, незабавно затегнете предпазните колани.

Двама-трима замърмориха кисело, кратък изблик светлина от стената изсъска в краката на провинилите се, макар никой да не пострада.

Гласът продължи, без да споменава произшествието.

— Обърнете се надясно... *сега!* — И ние веднага се подчинихме. — Насочете се бавно към края на коридора, както ви бе обяснено.

Вървахме безмълвно и наистина никак не бързахме. Металният под беше дяволски студен и лично на мен ми се щеше по-скоро да се

озова в совалката.

Салонът ѝ се оказа учудващо луксозен, макар седалките да не бяха предназначени за голи тела. Настаних се на третия ред и нагласих предпазния колан. Преброих по-внимателно спътниците си. Първото ми впечатление се оказа вярно — бяхме само деветима, шестима мъже и три жени.

Люкът се затвори и след секунда чух съскането на херметичните уплътнения. Груб тласък... и поехме по последната част от пътя си.

Забелязах, че совалката е твърде съвременна и удобна, за да превозва само пандизчии като нас. Значи бе един от междупланетните съдове, които непрекъснато сновяха из Диаманта на Уордън.

Високоговорителите над главите ни изпукаха и чухме много по-приятен женски глас. Звучеше досущ като човешки.

— Добре дошли на Медуза! — започна той като учтива екскурзоводка. — Както несъмнено вече са ви обяснили, пътувате към планетата, която ще бъде ваш дом от днес нататък. Щом стъпите на нея, губите възможността да напускате Диаманта на Уордън, но вече няма да сте затворници, а граждани на нашата общност от четири свята. Властта на Конфедерацията над вас свърши в мига, когато влязохте в совалката. Имаме четири такива и шестнадесет товарни кораба. Съветът на системата Уордън ръководи нашата самоуправляваща се общност и автономията ни е призната от Конфедерацията. Разполагаме и с представителство в Конгреса. Всеки от четирите свята е със своя администрация, независима от останалите. Каквито и да сте били преди, каквото и да сте извършили, сега сте граждани на Медуза — нито повече, нито по-малко. Миналите ви деяния няма да бъдат припомняни или използвани срещу вас. Важно е само какво правите като граждани на тази планета от системата Уордън.

„Да, приятелко, повярвах. Колкото вярвам и в добрите феи.“ Ако очаквах да се хвана на лъжата, че властниците на Медуза нищо не знаят за миналото ни и не разполагат с пълните ни досиета, значи имаха твърде ниско мнение за мен.

— След пет минути ще кацнем в Сивата падина — продължи гласът. — Там ще бъдете посрещнати от представители на правителството, ще получите достатъчно топли дрехи и ще бъдете заведени в център с подходящи за вас условия, където ще отговорят на

всичките ви въпроси. Подгответе се за извънредно студено време. Сивата падина се намира в северното полукуълбо, където сега е зима и условията са твърде сурови. Не изпускайте от поглед своите водачи, никъде не отивайте сами. През този сезон климатът е смъртоносен за новодошлите. Макар технологичното равнище на Медуза да предлага множество удобства, все пак сме първобитна планета в сравнение с така наречените цивилизовани светове. Освен това физическите потребности на местните жители ги отличават качествено от всички други хора в галактиката. Затова не се учудвайте, че сградите са много студени за навиците ви. За вас е подготвен специален подслон. Нашето правителство държи на точността и усърдието, необходими за оцеляването в такава неблагоприятна среда. Моля ви да се въздържате от неподчинение. Отново ви приветствам с добре дошли на Медуза!

Макар да ни казаха, че вече сме свободни хора, никой не продума до края на полета — най-вече защото още не можехме да се отърсим от затворническите си навици, както и от напрежението преди кацането. И аз не бях изключение. Ето, повтарях си, започва се...

Спускането през атмосферата ни пораздруса до тракане на зъбите, но който и да пилотираше совалката, определено си разбираше от работата. Въпреки въздушните вихри се приземихме благополучно, стигнахме до сградата на космодрума и почти опряхме в нея.

Само след минута механизмите на въздушния шлюз се включиха, контролната лампичка изведнъж светна в зелено. Чу се съскане на пневматика и вратите се дръпнаха встрани. В първия миг не помръднахме. После седналите най-близо до изхода се изправиха и тръгнаха към него. Въздъгнах и ги последвах.

В покрития проход ни скова нетърпим студ. Всички бяхме голи и без много-много да се замисляме, се втурнахме към сградата. Влетяхме в залата посинели. Там вече ни чакаха мъж и жена. Развикаха ни се да отидем веднага при дългата маса до едната стена и да си изберем дрехи, за да не замръзнем. Не се наложи да ни увещават дълго. Е, на мен специално ми беше трудничко да си намеря нещо по мярка, затуй грабнах първото, което що-годе ми пасваше. Имаше стандартно вълнено бельо, дебели куртки и панталони и топли ботуши с козината навън. Разбира се, почувствах се много по-добре, когато се навлякох с няколко ката дрехи, но вече бях толкова премалял от студ, че ми трябваше време да си припомня къде съм.

— Щом свършите с обличането, стройте се ето тук! — кресна жената с пронизителния глас на строеви сержант.

Подчиних се веднага по вкоренен рефлекс, сякаш бях попаднал отново в курса за начална бойна подготовка. Едва когато заставах в редицата, действителността ме връхлетя с пълна сила. Вече се намирах на Медуза... и още с първия мразовит повей след отварянето на совалката в тялото ми бяха започнали да нахлуват странните микроби, които щяха да се превърнат в мои най-бдителни надзиратели.

ТРЕТА ГЛАВА

ДА РАЗБЕРЕШ КОЛКО СИ ЗАКЪСАЛ...

Двамата, които ни посрещнаха, изглеждаха яки, корави и гадни. Направо излъчваха наглия навик да налагат студенокръвно и делово властта си. Носеха униформа в мътнозелено и черни обувки с гумени подметки. Стори ми се, че дрехите им са доста тънички и изобщо не ги пазят от студа. Всъщност ако трябваше да съдя само по облеклото им, бих се закълел, че температурата в залата не е под нулата, а като в тропиците на нормална планета. Имаха знаци за чин на униформите си и стига тук да се придържаха към общоприетата символика, мъжът беше сержант, а жената — ефрейтор. На предните десни джобове видях и някакви странни змиевидни емблеми.

Всички се строихме и се обърнахме с лица към посрещачите си, а те ни отвърнаха с такива гримаси, сякаш бяхме гнусни уроди, проснати на лабораторната маса за дисекция. Незабавно се изпълних с неприязън към тях.

— Аз съм сержант Горн — обяви мъжът.

„Ами да, красавецо, с този писклив и самодоволен гласец няма какъв друг да си!“

— А това е ефрейтор Сугра. Определени сме за ваши наставници в адаптацията ви към Медуза, освен това сме медицински техници на групата. Мисля, че достатъчно се навлякохте. Не се притеснявайте, ако дрехите не са ви по мярка, с всички е така в началото. Докато се приспособите към местните условия, вече ще ви е подготвен пълен индивидуален комплект облекло според точните ви размери. Първо обаче трябва да ви отведем в центъра за адаптация, затова последвайте ме — отвън ни чака бус!

Завъртя се на пети и тръгна към изхода, а го послушахме след миг колебание. Ефрейтор Сугра вървеше по петите ни, сякаш за да не се загуби някой.

Забелязах веднага, че бусът е с непозната за мен магнитна двигателна система. Вътре имаше твърди излети седалки и две редици

лампички. Толкова. Не видях никого отпред. Както бързо се убедихме, не беше предвидено салонът да се затопля. Затова пък возилото изглеждаше здраво като древна крепост и поне ни защити от шумния вятър и гъстия сняг. Щом всички се настанихме, ефрейторката измъкна някаква карта от многобройните си джобове и я пъкна в един процеп на контролния пулт. Вратите изсъскаха и се затвориха, потеглихме бързо, но плавно и след миг се измъкнахме от тунела на повърхността на Медуза.

Оказа се, че космодрумът не е особено близо до града. След около четвърт час излязохме от зоната на виелицата и започнахме да различаваме затрупаната със сняг околност. В далечината зърнах високи планини, мрачни и доста зловещи. Никъде не видях признак на живот, но не се учудих особено.

Бусът явно се движеше по някаква насочваща силова линия под снега. Забави изведнъж, но не рязко, когато доближихме внушително здание, показало се от бялата мътилка. Спряхме, почакахме, пак тръгнахме, отново запълзахме бавно.

Сержант Горн взе микрофона от поставката му.

— Влизаме през западната порта на град Сивата падина. Времето тук не е приятно, както вече се убедихте, затова градът почти изцяло е под земята... всъщност под вечно замръзналия стой. Спирахме два пъти, докато ни пропуснат през силовите полета, без които вътре щяха да се промъкват диви животни и всевъзможни натрапници. Искам да знаете, че наоколо щъкат твърде неприятни твари.

Завихме и стигнахме до сложна разклонена система от стрелки за пренасочване на возилата. Бусът пълзеше мудно напред, изчаквайки да се сменят сигналните светлини. Продължихме така още две-три минути, излязохме от поредния тунел и се озовахме в града. Изглеждаше съвсем съвременен — като машината, в която допреди малко се бяхме возили. И сякаш се точеше до самия безкрай.

— Не смятайте, че градът е просто огромна пещера — продължи Горн. — Той по-скоро прилича на защитените бази по някои от повраждебните на човека гранични светове. След построяването му го покрихме с купол. Повечето средища, които не са разположени на екватора или близо до него, приличат на Сивата падина. Нашият град има седемдесет хиляди жители и е търговският център на севера.

Присадената в паметта ми карта веднага ме ориентира къде съм — в източния континент, на около 38 градуса северна ширина. На повечето планети това би означавало съвсем приятен климат. Тук обаче се намирах наред тундрата.

Въпреки дебелите дрехи започвах да се смръзвам. Последните няколко седмици бях прекарал в напълно контролирана среда и тялото ми още не можеше да свикне със суровите условия.

Обикаляхме по улиците край еднообразни, но приятни наглед жилищни комплекси, офиси и магазини. Най-сетне спряхме пред масивна четириетажна сграда от черен камък. Вратите на буса изсъскаха и се отвориха.

— Моля, последвайте ме към зданието. — Въпреки това „моля“ заповедта звучеше безпрекословно. — Не изоставайте. Ще ви се наложи да изкачите два етажа. И внимавайте да не се загубите.

Минахме по широк коридор, от който тръгваха множество разклонения наляво и надясно. Стигнахме до стълбата и започнахме да се катерим, като здравата се напъвахме да не изостанем от сержанта. Мисля, че повечето от нас се изненадаха колко изтощително бе се оказало изкачването на само два етажа. Не понеже бяхме омекнали от бездействие в килиите си, ами и заради по-силната гравитация, която ни изцеждаше силиците.

Щом влязохме в първото помещение на третия етаж, горещият въздух ни блъсна като стена — каква радостна изненада! Изобщо не съзнавах как съм се вкочанял, докато болката от топлината не ми го напомни. Чак след няколко минути се осветих достатъчно, за да разглеждам.

Първата стая беше доста просторна и обзаведена много простичко — с дълги сгъваеми маси и десетина стола. Не забелязах прозорец.

— Сядайте и свикнете с промяната на температурата — подкани ни Горн. — Това помещение и съседните са загрети до 21 градуса над нулата, та да не мръзнете постоянно. Само те се отопляват, затова не излизайте. Избрахме тая част от сградата за вас, защото няма прозорци и външна вентилационна система. — Той прекрачи към друга врата, разположена срещу онази, през която влязохме. — Елате да ви покажа останалите помещения.

Тръгнахме тромаво след него, все още замаяни от непоносимия студ навън. Втората голяма стая беше като казармена спалня и имаше два реда с по четири двойни нара. Дюшеците не бяха много по-дебели от лист хартия и не по-удобни, но бях спал и на по-лоши постели. Личеше, че грижливо поддържат помещението, макар то да се използва рядко. До спалнята беше общата баня с няколко душа, три открити ниши с тоалетни и четири малки мивки с огледала над тях.

Върнахме се в „хола“ и се плъснахме по столовете. Все още никой не сваляше дебелите дрехи, аз също нямах желание да го сторя. Струваше ми се, че е невъзможно да се стопля истински.

Дойде ред на ефрейтор Сугра да се заеме с нас. Приличаше на повечето жени измежду ченгетата, с които се бях сблъсквал в работата си — нелишена от привлекателност, затова пък твърда, обиграна и сякаш с ледена кръв. Гласът ѝ идеално подходеше на външността. Впрочем забелязах една чудата особеност при нея, също както и у Горн. В залата на космодрума кожата им изглеждаше сивкава като гранит, а тук придоби оранжев оттенък. По-отблизо се виждаше, че тази кожа е много дебела и здрава, напомняща за „опаковката“ на слон или носорог. Двата явно не бяха изнежени и мекушави създания.

— Аз съм ефрейтор Сугра — представи ни се отново жената. — През следващата седмица със сержант Горн ще бъдем неотлъчно сред вас. Ще спим в стаите насреща. Ще отговаряме на всички въпроси и ще се погрижим да ви подготвим за живота тук. От време на време ще идват и представители на местната власт. Разбираме, че още не сте се съвзели от неприятните минали преживелици. Най-много се тревожите, че не знаете що за място е Медуза и какво можете да очаквате от нея...

„Повече ме интересува какво точно е способна да ми стори“ — кисело се подсмигнах наум.

— Първо ще ви попитам — всички ли знаете защо Конфедерацията заточва тук и на останалите планети от Диаманта онези, от които иска да се отърве?

Явно гримасите ни бяха достатъчно красноречиви, защото след миг тя продължи:

— Микроорганизмите, които вече са проникнали в телата ви, започват да се настаняват удобно. Моля ви да не се тревожите излишно от това. Дори няма да усетите разликата. Всъщност ще се чувствате *все*

по-добре с напредването на този процес, защото и при най-превъзходните медицински грижи човек е претъпкан с болести. А микробът на Уордън зависи от вас, за да има къде да живее, затова ще се постарее да поддържа възможно най-добрата среда за себе си. Ще оправи каквото не е наред, ще премахне недостатъците. Не само ще ви излекува от инфекции, но и няма да допусне нови. Ето как той ви се отплаща. Сделката е взаимноизгодна.

Седналият до мен едър навъсен мъжага се прокашля.

— Тъхъ, ясно... а ние каква цена трябва да платим?

— Ами... няма никаква цена, поне както вие я разбирате. Може би вече знаете най-разпространената теория — микробът е бил присъщ само за планетата Лилит и първите изследователи са го разнесли по останалите три обитаеми свята в Диаманта. Мутирал е, за да оцелее. На Лилит някои хора имат способността да му заповядват, за да причиняват болка или удоволствие на другите, дори успяват да строят и разрушават само с усилие на волята. На Харон това се проявява още по-стъписващо — контролът над микробите дава почти магическа власт. На Цербер е възможна размяна на съзнанията. Полезните странични ефекти винаги са повече от неприятните. А тук, на Медуза, оцеляването е по-важно от всичко. Микробите образуват обособени колонии — придържат се към онзи, в когото се попаднали, и не се занимават със себеподобните си в останалите.

— Само не ни разправяйте, че няма никакви последици — недоверчиво се обади една жена.

— Има, разбира се, но те важат само за индивида, когото засягат. И не зависят нито от усилията на волята, нито от някакво специално обучение. Всеки се възползва от тях наравно с другите, което прави Медуза много по-приятно за живот място. Биохимичните ви процеси ще се променят коренно. Изглеждаме като хора и се държим като хора... но ако ни изследват под микроскоп, в нас няма нищо човешко! Напомням ви — микробите в телата ви оцеляват само докато и вие сте живи. Затова ви принуждават да мутирате така, че да понесете местните условия, независимо какво ще ви сполети. Промените тук са много по-дълбоки и всеобхватни, отколкото на другите три планети. Самата ни клетъчна структура придобива други качества — микробите я контролират напълно и са готови да направят необходимото за миг.

— Какво по-точно? — не съдържах любопитството си аз.

— Незабавно ви адаптират според нуждите на оцеляването. Можем да живеем в целия диапазон от температури на тази планета. Телата ни поглъщат и преработват почти всяко вещество, за да имат енергия при каквито и да било условия. Ако двамата със сержанта излезем голи в бурята, през която минахме, нито ще замръзнем, нито ще останем гладни. Трябва само да имаме достатъчно течности, но при толкова сняг наоколо... Приспособяваме се и към високи равнища на радиация, пием вряла вода, ходим боси по жарава. Във всичко жителите на Медуза превъзхождат човечеството и дори обитателите на останалите три планети в Диаманта. Наричат го „моментална еволюция“. Каквото и да ни е потребно, имаме го или се превръщаме в него.

— Аха, значи затова бусът и сградите не се отопляват! — възкликнах аз. — Нямаме нужда от такава защита срещу студа.

Сугра кимна.

— Естествените способности ни стигат, за да се чувстваме съвсем уютно. Тези униформи са знак за професията и ранга ни, освен това използваме множеството джобове. Не ни пазят от промените във времето, защото би било излишно. Същото ще се случи и с вас.

Тя кимна на сержант Горн, който отново подхвана наставленията.

— Засега ще останете в тези изолирани и отоплени помещения. За не повече от седмица микробите на Уордън ще ви направят истински жители на Медуза поне физически. А пък нашата задача е да ви приспособим към този свят социално и политически. Обществото ни е една сбъдната стара мечта на хомо сапиенс. Тук всеки мъж, жена или дете е... свръхчовек. А сегашният ни пръв министър Тейлърт Ипсир добавя към това изключителните си умения в политическата организация и социалното инженерство, за да останем най-прогресивната общност, съществувала някога. На Лилит или Харон вероятно щяха да ви превърнат в роби, заети с първобитен труд. Тук разполагаме с модерни технологии. Мястото ви сред нас ще зависи от вашата нагласа и способности, не от случайни обстоятелства. Знаем колко неприветлив ви изглежда сега този свят, но щом разберете, че той с нищо не ви заплашва, ще откриете в него чудеса, красота и удобства. Имате късмет, че попаднахте на Медуза, особено ако се замислите каква друга участ можеше да ви сполети...

Е, в това май нямаше да ни убеди толкова лесно! Поне мен.

Затворени в тези стаи, по принуда се поопознахме. Двама изобщо не желаеха да споменават за миналото си, но по другите шестима можех да съдя, че сме доста необичайна групичка. Всеки от нас — не изключвах и себе си заради прикритието, което ми бе натрапено — бе ликвидирал поне един човек, хладнокръвно и след старателна подготовка. Никакви мошеници или контрабандисти, само свирепи и безмилостни убийци.

Бях „хлапето“ на компанията и останалите се отнасяха към мен с особена търпимост и покровителство. Който не е попадал сред изпечени престъпници, може да се учуди на това, но аз знаех, че почти всички са съвсем обикновени и приятни хора... освен в една или друга дребна подробност, която ги прави нетърпими за обществото. А моите съжителници се отличаваха рязко от кротките поданици на Конфедерацията — за разлика от нескопосания атентат, извършен от Тарин Бул, те си бяха послужили с изтънчени технологични похвати, за да извършат убийствата.

Още на следващия ден научихме как Тейлърт Ипсир смята да превърне такива престъпници в образцови граждани на своето съвършено общество. Влезе висок мъж със същата гранитносива кожа, каквато имаха Горн и Сугра при първата ни среща с тях. Представи ни се като Солон Кабайе, политически пълномощник на Сивата падина. Униформата му беше черна, със златни ивици по ръкавите и на колана. На един преден джоб се кипреше емблемата на правителството — стилизирана женска глава със змийчета вместо коса. Държеше се приветливо и разговорчиво, като повечето политици. Не знам дали и другите забелязаха как кожата му придоби оранжев оттенък, щом постоя минута-две при нас. Какво по-очевидно доказателство, че нещо в него си вършеше работата съвсем не като в обикновения човек от цивилизованите светове?

— Ще говоря направо — започна той, — за да не губим време в увъртания. Да се занимаем с най-важните факти. Първо — мърдане няма. Не можете да избягате от Медуза. Значи за ваше добро е да свикнете по-бързичко с този свят. Бъдещето ви е свързано с него. А и нашата система си я бива. Използваме напълно каквото може да ни предложи планетата и осигуряваме умерено благоденствие на хората.

През последния век са били прилагани и отхвърляни различни подредби на обществото. Сегашната дава резултати. Признавам, не сте попаднали при нас по желание, макар че тук са ви довели собствените ви постъпки. Честно казано, ако не се окажете специалисти в някаква област, няма да се нуждаем от вас. Затова ще трябва да установим къде ви е мястото... и вие ще го заемете. Иначе ще направите последната крачка към небитието, от която засега ви спасява изгнанието. Това е!

Нямаше спор, че се опитва да ни смути с приказките си. И си вършеше работата като истински професионалист — най-точния ход в най-подходящия момент. Бяхме затънали безнадеждно на абсолютно чужд свят и чакахме телата ни да бъдат преобразени от нещо, което не можехме да видим, чуем или помиришем. Никакъв избор. Докато проспивахме първата си нощ на планетата, дори бяха отнесли топлите дрехи, оставяйки ни рехави халатчета — като в болница. Хайде, момче, опитай да избягаш гол в ледената пустиня...

— От трън та на глог! Все едно още сме си в Конфедерацията — промърмори Търнъл, заядливецът на групата.

Разбира се, Кабайе го чу и се усмихна.

— Може и да сте прав. Конфедерацията съществува, защото постига желаните резултати. Само че това не я прави *най-доброто* общество. Важното е, че задоволява потребностите на мнозинството от гражданите си.

— Е, ние обаче сме от малцинството! — озъби се Идала, корава и очевидно преживяла какво ли не жена.

— Вярно — веднага се съгласи Кабайе. — Всички тук сме от малцинството. И аз съм израснал в Конфедерацията, както първият ни министър Тейлът Ипсир. Сега и ние, и вие сме тук. Колкото и да ви се струва ироничен подобен обрат на съдбата, хора като първия министър и мен трябва да представляват властта на Медуза, нищо че преди сме били дисиденти. Не сме се отървали от повечето проблеми, които е принудена да решава Конфедерацията, освен това се борим с допълнителните ограничения, наложени ни от самата планета. Е, съществуват и предимства, разбира се — Медуза е най-богатият свят в Диаманта, защото ние контролираме източниците на суровини; освен това мутиралите микроби не ни пречат да си служим с развити технологии. Добре, сега нека да ви обясня накратко същността на

нашето общество, а вие започвайте да мислите как ще се впишете в него.

„Същината“, както аз я разбрах, наистина можеше да се предаде съвсем накратко. От едно *донякъде* тоталитарно общество, което все пак се опираше на вярата в доброто като сърцевина на човешката същност, ние бяхме попаднали в *абсолютно* тоталитарно общество, управлявано от мъже и жени, убедени в склонността на хомо сапиенс да върши бели и щуротии, стига мъничко да му отпуснеш юздите. Затова тук контролът беше неотклонен и повсеместен. Правилата се знаеха от всички и не се разрешаваше дори крачка встрани от начертания път... Поклатих глава. Ето ти я vyplътената мечта на Ипсир! Идеите му не бяха никак нови, мнозина още от древността се бяха опитвали да ги натрапят на човечеството.

Жителите на Медуза наброяваха почти тринадесет милиона и бяха пръснати из така наречените умерени зони в малки, затворени градове, свързани с магнебусни линии — товарите се превозваха по същия начин, както и пътниците. За производството на електричество се предпочитаха местните геотермални централи, а от мощността им зависеше на каква площ ще се разпростре градът и колко жители ще има. Планетата се занимаваше с общата товарна флота на Диаманта, чрез която доставяше обогатена руда, добита от спътниците на съседния газов гигант Момрат. Причината далеч на север също да има градове като Сивата падина беше във възможността за прокарване на магнебусни линии по замръзналите океани, с цел да бъдат свързани трите континента. Е, съществуваха и въздушни возила, само че пътуванията с тях излизаха скъпичко и зависеха от свирепите капризи на времето, а пък за тежки товари те бяха съвсем неподходящи.

Повечето градове наброяваха между петдесет и сто хиляди жители. Всеки населен център се бе специализирал само в няколко производства. Например Сивата падина осигуряваше транспортни машини и другите свързани с тях изделия. Всички магнебуси, някои от товарните вагони и повечето водещи линии се правеха тук. Оказа се, че един от градовете дори произвежда компютри — голяма изненада за мен, защото предполагах, че това е строго забранено от Конфедерацията. На някои места имаше заводи за синтетична храна, преработваха се и продукти, докарани от Лилит или Харон. Е, да, Сугра натърти, че можем да ядем едва ли не всичко, но пък Кабайе не

пропусна да ни напомни, че и нормалните хора са способни да смилат човешка плът, обаче не гледат на ближния като на мръвка... На Медуза също не пропускаха да си угодят с нещо по-вкусно, вместо да се тъпчат като прасета с каквото намерят.

Както се оказа, икономиката на този свят беше тясно свързана с Цербер, където измисляха много от тукашните изделия и подготвяха всевъзможни компютърни програми. Там пък използваша стоманата и пластмасите за неща, които на Медуза бяха безполезни. Да речем, за скоростни катери — нелепост сред снеговете, ала нещо съвсем обичайно на онази покрита с вода планета.

Естествено заводите и поддържащите системи бяха почти напълно автоматизирани, но въпреки това за всеки човек имаше работа. Родените тук деца учеха в държавни училища, докато навършат дванадесет години. После ги подлагаха на тестове за интелигентност и професионални наклонности и ги насочваха към занаятите, за които са най-подходящи. Не чак толкова изпитано като в Конфедерацията — там направо отглеждаха хора за съответната професия — но също вършеше работа.

За друга чудатост на местния живот обаче изобщо не бях подготвен от нравите на цивилизованите светове. Докато поемат по посочения им път, децата живееха в семействата си, които твърде много се отличаваха от традиционните. Правило бяха груповите бракове, пак заради всевластния стремеж към „високи резултати“. Започваше да ми писва от това словосъчетание.

На планетата имаше 44 стъпала в ранговете и заплащането, макар че горните четири бяха запазени само за тежкарите от властта. Разбира се, един-единствен човек можеше да заема най-висшия пост.

Вече си представях това общество като гигантска военна организация, в която всеки — дори децата — е разпределен в част или служба. А степените и ранговете почти не се различаваха от военните чинове. Държавата (по-точно твоята служба) ти осигуряваше подслон, храна и облекло, освен това се грижеше да са налице достатъчно угодейки, които можеш да си купиш с припечеленото. Отначало надниците ми се сториха мизерни, но веднага се досетих, че основните потребности се задоволяват безплатно, значи ти оставаше да харчиш едва ли не само за глезотии.

Имаше три работни смени по осем часа, трудовата седмица продължаваше шест дни, а на седмия се почиваше, само че дните за отдих бяха различни за всяка професия.

Е, за да няма съмнение, че всичко върви като по ноти, съществуваше и Служба за наблюдение.

Щом научих за нея, веднага заподозрях, че точно с тази идея Тейлърт Ипсир си е купил еднопосочния билет за Диаманта на Уордън. Макар да се съмнявам, че от подобна инстанция би имало полза в цивилизация, пръсната по хиляди планети, на Медуза тя си вършеше работата идеално. Разбира се, с това изобщо не ставаше по-обичана.

Всяко — ама всяко! — помещение във всеки град се наблюдаваше. Не само стаите и работните зали, а и главните улици, пресечките, бусовете... и каквото още се сетите. Дори най-безобидните приказки и постъпки се записваха в главния компютър, който се намирал в орбиталната станция. Рекох си, че който бе сътворил подобен програмен пакет за машината, заслужава бавна смърт чрез изтезания.

Очевидно и най-мощната система с изкуствен интелект не би могла да анализира подобна лавина от данни. Тук Ипсир отново бе проявил демоничната си хитрост. Службата за наблюдение (по-често я наричаха съкратено СН) играеше ролята и на полиция. Залагаше приложни програми за търсене на определени ключови думи или действия. Забележеше ли такова нещо, компютърът вдигаше мерника на съответния човек. Тогава един от агентите на СН сядаше да прегледа с помощта на машината личното досие на нещастника и накрая го привикваше, за да разбере що за сърбеж го кара да се държи непослушно. Никой не знаеше по какви точно признаци действия компютърът, а и лукавите типове от СН честичко тормозеха случайни хора, за да не успее някой умник да се досети за методите им от типа жертви, които си подбираха.

Кабайе не пропусна да се изфука, разбира се, колко чудесни резултати дава системата им. Невероятна производителност, извънредно редки случаи на лентяйство и немарливост. Престъпления почти липсваха, ако не се броят редките избухвания на натрупани страсти.

С нарушителите, доколкото изобщо ги имаше, се занимаваха тайни съдилища на СН. Наказанията започваха от понижаване в ранг —

и заплата, естествено — до предаване в ръцете на психокасапите (мнозина от тях садисти и перверзници, прогонени тук от Конфедерацията), за да си поиграят на воля с главата на престъпника. За държавна измяна се полагаше най-тежкото наказание (известно и като „окончателно понижение“) — крайно неприятно еднопосочно пътуване към спътниците на Момрат.

Грозно и гнусно общество... и почти неуязвимо, освен ако не знаеш точно къде са разположени наблюдателните устройства и от коя твоя дума ще се събуди студената бдителност на машината. Задачата ми ставаше на практика неизпълнима, особено в ролята на хлапе, което не бива да се допуска прекалено близо до властимащите. И все пак ми харесваше! Представляваше наистина върховно предизвикателство, а и бях попаднал на сравнително привичен свят, тоест зависим от технологиите. Успеех ли да измисля как да проникна в системата, тя щеше да работи за мен. Предполагах, че и СН като цяло, и самият Тейлърт Ипсир са се поотпуснали от самоувереност.

Щом обаче си изясних донякъде положението, разбрах и колко много ми предстои да науча тепърва. Нямаше да ми е лесно, а и никой не би се отказал да ме докопа още при първата грешка.

След беседата на Кабайе разговорите помежду ни бяха, меко казано, вяли и кисели. Опитвахме се да отгатнем къде ли са наблюдателните устройства из нашите стаи, но две вечери подред не ги открихме.

На третия ден получихме нагледен урок — домакините ни повториха дори фразите, които си бяхме разменили шепнешком. Много ми се искаше да ни покажат и някой запис, за да откроя камерата по ъгъла, от който е снимала, но местните хитреци не направиха този гаф. В групичката си похортувахме и стигнахме до единодушния извод, че сме попаднали в нова килия, този път с размерите на планета; засега нищо повече не можехме да направим.

На четвъртия ден се довлякоха неколцина надуты чиновници в същите униформи като на Горн и Сугра и ни подложиха на разнообразни тестове, разпитвайки подробно и поотделно всеки от нас.

Накрая влизахме един по един в малка стаичка, за която дотогава дори не подозирахме. Там ни чакаше жена, представила се като доктор Крауда. По знаците на бялата ѝ престилка се досетих, че е психоспец.

Нямаше от какво да се притеснявам — не само бях обучен и подготвен с внушения срещу всевъзможните трикове в нейния занаят, ами и самият аз бях посвоему творение на най-кадърните психокасапи в Конфедерацията. Просто трябваше да запазя прикритието си и в същото време да се проявя така, че да извлека максимална полза от разговора.

Докторката ми посочи стола пред бюрото и се зачете в досието ми на екрана.

— Ти си Тарин Бул, така ли?

Аз се поразмърдах на седалката, както е присъщо за неуверените в общуването хлапета.

— Да, госпожо.

— И си на четиринадесет години?

— Навърших ги преди няколко месеца — кимнах веднага. — Не знам точно кога. Доста отдавна съм по затвори и кукуболници... извинете, госпожо.

Тя не успя да прикрие усмивката си.

— Напълно разбирам какво си преживял. Знаеш ли, че вероятно си най-младият човек, пращан някога в Диаманта на Уордън?

— Ами, досетих се вече.

— Възпитанието и обучението ти, както и генетичните ти заложиби те правят особено подходящ за администратор. И все пак не може да се каже, че си готов за такава работа на твоята възраст. Съгласен ли си с мен?

— Вярно си е, госпожо.

Можех ли да отвърна иначе, щом в нормални обстоятелства Тарин Бул трябваше още да е ученик?

Тя въздъхна и този път се взря в попълнените от мен тестове.

— Виждам, че проявяваш несъмнени математически способности, освен това разбираш доста задълбочено принципите, заложиени в компютърните програми. Замислял ли си се с какво би желал да се занимаваш?

Моментът изискваше особено внимание. Избрах отговора, който най-добре пасваше на прикритието ми.

— Ще ми се да стана Владетел в Диаманта.

Тя пак се засмя.

— Да, разбирам. Но ако погледнеш трезво на положението си при недостатъчното образование... Привлича ли те нещо друго?

Поколебах се.

— Да, госпожо. Искам да бъда пилот.

Нищо не рискувах с тази момчешка приумица. А всъщност колко добре би било наистина да съм пилот! Пари, уважение, възможност да шетам по цялата планета...

— Не звучи неразумно — отсъди тя, след като помисли. — И все пак има много време, преди дори да започнеш обучението си за пилот. — Помълча и ми извъртя типичен професионален номер с рязката смяна на темата. — Имаш ли някакъв сексуален опит с момичета... или с момчета?

Престорих се на стъписан.

— Не, госпожо!

— А какво ти е мнението за момичетата въобще?

Вдигнах рамене.

— Готини са.

Кимна и си записа нещо, после ме попита:

— Как се отнасяш към заточението си в Диаманта?

Отново свих рамене.

— Ами по-добре е, вместо направо да бяха ме очистили. За Медуза нищо не мога да кажа, още не съм разгледал какво има тук.

Тя продължи да пише.

— Тъй, засега стига! Свободен си, Тарин. Утре някой друг ще поговори с теб, после ще решим с какво ще започнеш.

Не се затрудних изобщо в надхитрянето на комплекта от тестове, на който ни бяха подложили по-рано през деня. Знаех точно как оценяват резултатите. Затова се постарах да изпъкна в определени области, най-вече в електрониката и механиката, като не забравих да се съобразя с генетичните заложи и възпитанието на Тарин Бул. Съзнавах, че будя сериозно недоумение и колебания у тукашните властници. Хем бях прескочил възрастта да ходя на училище като родените на Медуза деца, хем не ми достигаха години да работя с възрастните. Нямах богат избор — представих се за нафукано генийче и сега сам си стисках палци.

Вечерта забелязах, че цветът на кожата ми се промени в оранжево-кафяво, както стана с още четирима от нас. Едновременно се

развълнувах и изтръпнах от този признак на огромните промени в организма ми.

Горн и Сугра бяха много доволни на другата сутрин. Отделиха нас, петимата, за да проверят състоянието ни. Първото изпитание беше простичко... и решаващо. Както си стояхме само с мижавите халатчета, изведоха ни в студения коридор и ни накараха да слезем на първия етаж. Отначало се зачудих дали не се гаврят с нас за развлечение — щом отвориха външната врата, веднага се вледених, но след няколко секунди усетих как започва да ми става все по-топло и приятно.

Кафеникавият оттенък на кожата по ръцете ми бързо се смени със сивкав. Въпреки това се чувствах съвсем нормален човек.

Когато се увери, че понасяме добре студа, Горн ни изведе навън. Нищо не се промени. Беше ми хубаво като на филийка във фурна, макар да стъпвах бос по снега. Проверката се отрази добре и на психиката ми — избледня страхът от неизвестността, защото промяната в мен бе се оказала съвсем не толкова потресаваща.

Щом се увериха, че студът изобщо не ни мъчи, върнаха ни по стаите. В първия миг ме лъхна непоносима горещина, но усещането бързо изчезна както при излизането навън. Отново ми стана приятно и уютно. Е, поне физически вече бях истински жител на Медуза. Много ми се искаше да ни бяха обяснили всичко за шетането на микробите из телата ни, ала не се съмнявах, че са скрили всякакви важни подробности от нас. Вероятно смятаха, че каквото не знаеш, не можеш и да го използваш. Щях да почакам, докато натрупаният опит или някоя неочаквана случка не ми помогнат.

Следобед ние, „аклиматизираните“, бяхме привикани един по един в малкия кабинет. Дойде и моят ред. Очаквах да срещна поредния психодоктор, но вместо това видях непознат мъж.

— Ти ли си Тарин Бул? Аз съм Трин, завеждащ личния състав в гилдията на транспортните служители. Чух, че си имал желание да станеш пилот.

Изведнъж се ободрих.

— О, да, господине!

— Не е невъзможно. Общата ти култура е извън типичните рамки за твоите години, почти същото е и с математическите ти способности, да не говорим пък, че не сме се надявали хлапе като теб

да е толкова наясно с компютрите. Обаче още имаш пропуски в образованието, не си и достатъчно зрял физически. Трябва да навършиш задължителната минимална възраст, за да те запишем в училището за пилоти... ако се стигне дотам. Все пак те насочиха към нашата гилдия. Не искам да ти вдъхвам напразни надежди. Не е лесно да ти намерим място, понеже не си нито дете, нито възрастен. А и резултатите от тестовете не ни помогнаха да определим пригодността ти за конкретна работа. Може би си попаднал където трябва, ако съхраниш амбициите си, само че тръгваш от най-ниското стъпало. Няма да те пращаме на училище. За общата програма ти е късно, за специализираните — твърде рано. Решихме да получиш длъжност — тук предпочитаме думата „място“ — с най-ниския ранг в гилдията, но в същото време ще ти бъде съставена програма за компютърно самообучение, та да се подготвиш за бъдещето.

Кимнах. Не е особено приятно да се изкачваш нагоре от самото дъно, но поне вече знаех откъде ще започна.

— Работата на низшите рангове е трудна и досадна, изисква се усърдие — предупреди ме Трин. — Ще те наблюдаваме и ако се справяш добре с нея и с учението, ще бъдеш повишаван по заслуги. Дали ще станеш пилот, наземен водач, или пък накрая ще си намериш друго място, ще зависи само от трудовите ти навици, от твоята прилежност, както и от оценката на началника ти. Важно ще бъде и как ще се приспособиш към живота в нашето общество. Имаш ли някакви въпроси?

— Ами... да, господине. На колко години трябва да съм, за да постъпя в училището за пилоти?

Той се усмихна снизходително.

— Минималната възраст е шестнадесет. Учебната програма трае една година, следва още толкова време практика. След това полагаш изпит за разрешително.

Закимах енергично. Но докато се опитвах да го убедя, че съм повече от решен да стигна с пот на чело до мечтата си, в ума ми като камбана отекваше разочарованието. Цели две години. Много, твърде много...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

БАЧКАНЕ В ЖЕЛЕЗНИЦАТА

На следващия ден получих малка карта с номер и символ отпред и накъсани редове от точки — явно магнитни — на гърба. Символът представляваше светкавица между две дебели черти. Предположих, че трябва да са релси. Ясно, вече бях работник в транспортната гилдия. Дадох ми и униформено облекло по мярка, тъмночервено, със същата емблема на десния преден джоб. Имаше и малък сак с тоалетни принадлежности, включително самобръсначка, която едва ли щеше да ми потрябва скоро. Накрая обух чифт червени обувки с гумени подметки, чийто грайфер не позволяваше да се подхлъзвам по гладките подове и подвижните тротоари на града.

В картата бяха записани името ми, новият адрес, гилдията, работното място и няколко контролни номера. Щеше да ми служи дори за разплащания. В централната банка на Сивата падина вече разполагах със своя сметка. Почти като у дома, само че тук сумата засега беше някакви си мижави сто кредита.

На изпроводяк чух неискрени пожелания за късмет от Горн и Сугра и много по-сърдечни думи от осемте си досегашни спътници, които също бяха свикнати напълно със своите микроби. Планът на магнебусните линии ме упъти откъде да мина, за да стигна до новото си жилище. Награбих сака и излязох на улицата.

Щом студът вече не ми пречеше, можех да се оглеждам на спокойствие. Все едно се намирах в покрит град, каквито имаше на по-негостоприемните светове по границата. Куполът беше ярко осветен отвътре и все пак си оставаше прозрачен — нямаше разлика в температурите и не се натрупваше скреж. Чудно, но не виждах дъха си, макар градусите наоколо да бяха доста под нулата. В какво ли, по дяволите, ме бяха превърнали тези дребосъци из клетките ми?

Местните магнебуси се движеха по линии, вдълбани в настилката, гумите им май бяха от изкуствен каучук. На добре обозначените с цветни знаци спирки имаше сензори, затова возилата

спираха, дори на маркираното петно да бе стъпил само един човек. Въртящите се врати пропускаха всеки, който пъхне картата си в процепа, но не позволяваха да се промъкне друг с него. Любопитна подробност — изглежда Медуза не беше толкова свободна от дребни мошеничества, колкото се помъчиха да ни убедят. Подозирах, че и най-честните хора се опитват да пробутат по някоя кокошкарска измама. Как иначе да си върнат на смазващата ги система?

Осветена карта в удобния бус показваше къде се намира той в момента по маршрута си и откъде можеш да се прекачиш. Затова прекосих града, без да се заблудя, и бързо стигнах до целта си. Поне деловитостта беше на почит тук, както и да я постигаха...

Докато пътувах, оглеждах хората в салона. Нямахше нищо необичайно. По цвета на дрехите и по емблемите беше лесно да позная кой с какво се занимава. Още в центъра за адаптация се бях досетил, че военните дрехи и чинове на Гори и Сугра издават принадлежността им към страховитата СН. Стигнах до извода, че на местните ченгета им се налага да общуват само помежду си. Щом се мернеше зелена униформа, всички се преструваха, че в околното пространство има единствено въздух, като в същото време бързаха да се отместят. Копоите пък отвърщаха с надменни пози и сякаш излъчваха наслада от властта си. Тук полицията явно се възприемаше като враг, и то с пълно основание. Разсеяно се запитах как ли човек може да попадне в редовете на СН, а и от кого ли се боят — на свой ред — тези ченгета.

Около сърцевината на града, в която се намираха разни управления, кооперативни магазинчета и пазари, производствените и жилищните квартали бяха наредени като резени на торта. Блоковете май се редуваха със заводите и представляваха еднотипни четириетажни сгради. По-късно обаче научих, че жилищата не си приличат. На всеки член от семейството на възраст над дванадесет години се падаше по една стая, така че имаше и огромни апартаменти. А тузарите се ширеха самички в не по-малки покои.

Аз трябваше да се настаня в Т-26. Зданието по нищо не се различаваше от околните. Натиснах бутона за спиране и слязох пред входа. Поколебах се миг-два, после прекрачих прага.

Вътре мязаше на общезитие. На първия етаж имаше фоайе с компютърни терминали за обща информация, включително промени в работния график и дори спортни новини. Двойна врата водеше към

обща трапезария. Храната вероятно се приготвяше другаде. Не видях място за кухня.

От двете страни на фойето се мъдреха гишета за поръчки на дрехи, обувки и разни дреболии. Признах, че нямаше да е много умно, ако вместо това бяха завъдили магазини — служителите чакаха зад гишетата само по един час след края на съответната смяна, а на другия ден всеки си получаваше каквото е поискал. Хм, нелошо измислено! Ако не беше тази гадна СН, мястото можеше и да ми хареса.

Според указанията трябваше да се кача в стая 404 и да се настаня. Там щях да науча къде да отида и какво да правя.

Стаята се оказа на мястото си. Пъгнах картата в процепа и вратата се прибра в стената.

Помещението не беше особено голямо — пет на четири метра, но пък обзавеждането бе разположено много рационално, явно от човек, който се е занимавал с хотели. Двете стандартни легла изглеждаха удобни (впрочем след койката в затворническия кораб и нара в адаптационния център те ми се сториха направо приказни!). Имаше два възголемички шкафа, множество чекмеджета в стената срещу леглата и терминал от непознат за мен тип, който щях бързичко да разуча.

Имаше и тясна тоалетна с душ и мивка. Ако се съдеше по отсрещната врата, деляхме я с обитателите на съседната стая. Говоря в множествено число, защото от вещите в шкафове и чекмеджетата разбрах, че си имам съквартирант. Съдейки по дрехите му, не очаквах да е по-едър от мен.

Макар наблюдателните устройства да бяха скрити твърде хитро, надуших ги скоро. В банята трябваше да има едно в лампата, а в стаята — в пожарния детектор. Питях се дали не са поставили и в шкафове. Би било нелепо, но едва ли щях да се изненадам особено. Ипсир и неговата СН бяха способни на всичко.

Проверих в терминала за съобщения. Още не бях получил нито едно. А и не знаех кодовете, за да си извикам на екрана каквото пожела. Не ми оставаше друго, освен да чакам. Стоварих нещата си в едно свободно чекмедже, напъхах сака в шкафа и седнах да огледам хубавичко терминала. Видя ми се изключително първобитно изделие, но все пак си имаше клавиатура със сензор и гласова връзка. Може би дори видеофон!... Напомних си, за кой ли път вече, че съм

несправедлив. Конфедерацията налагаше строги ограничения върху технологиите в Диаманта.

Нямах подръка необходимите инструменти, за да почовъркам тази смехория, затова се проснах на леглото и се отпуснах в меките завивки. Скоро се унесох.

Два часа по-късно ме събуди тихото свистене на вратата. Реших, че предпазливостта е най-добрата проява на храброст, и не помръднах, за да видя с кого ще си имам работа. Но щом зърнах новодошлия, ококорих се и скочих от леглото. За такова нещо не бях подготвен.

— О, здрасти! — изчурулика момичето насреща ми. — Ти трябва да си Тарин Бул.

Беше съвсем младо, дребничко и крехко наглед, с не по-дълга коса от моята. Още го зяпах и не можех да си прибера ченето, а то на всичко отгоре започна да си смъква униформата.

— Ей! — креснах неволно.

Сигурно бях добил доста глупав вид. Не съм предвзет, но във всяко общество си има норми на поведение, а в онова, от което идвах, чак такава слободия не беше приета.

Тя спря и се вторачи озадачена в мен.

— Какво ти става?

— Ами... събличаш се пред непознат.

Успях да я разсмея от сърце.

— Че и ти също трябваше да си свалиш дрехите! Защо ли наблюдателят не ти е напомнил? Може да е задрямал на пулта.

Момичето довърши започнатото, събра униформата си на топка, извади пластмасова торба от едно чекмедже и напъха дрехите вътре.

— Никой с ранг под бригадир няма право да си носи униформата в спалното. *И това ли не знаеш?*

Бавно завъртях глава, докато се опитвах да отгатна дали не ме занася. Опомних се и проумях, че подобно правило много улеснява копоите. Почти невъзможно е да скриеш нещо непозволено, ако се размотаваш гол. Вярно, често съм бил без дрехи в женска компания, особено по курортните планети, и това не ме е притеснявало нито за миг. Но тук преживяването беше коренно различно и не успях веднага да се приспособя...

Съквртирантката ми вече ми подаваше торбата.

— Побързай, преди наблюдателят да те е видял. Пъхай всичко тук.

Въздъгнах и прецених, че прикритието ми може да се пропука сериозно, ако се съглася веднага.

— Ама... ти си момиче!

Изведнъж настръгнах вътрешно. Стигаше ми и фактът, че не ми обясниха едно толкова задължително правило. Несъмнено ме държаха под око, за да видят как ще се приспособя към тукашните обичаи. Не можех вечно да разчитам, че ще ми се размине, защото съм само на четиринадесет години.

Тя стоеше изненадана и цъкаше с език.

— Ей, всички ли във Външния свят са толкова задръстени?

Ако бе искрена в учудването си, значи трябваше да е родена на Медуза и за пръв път срещаше изгнаник. Това ми даваше известно предимство в общуването с нея, но едва ли ченгетата от СН бяха толкова наивни...

Пак въздъгнах, примирих се и натъпках дрехите си в торбата. Момичето стегна горния ѝ край и я остави до вратата.

— Аз съм Чин Лу Кор — представи ми се учтиво. — Ъ-ъ... а ти наистина ли си Тарин Бул?

Кимнах нервно.

— Че кой друг да съм?

Изгледа ме с престорена суровост.

— Не е зле... Чувала съм да разправят, че хората от ония светове били отпуснати мърди, ама ти си във форма.

Сгуших за миг глава в раменете си. Трябваше да измислям в движение някои подробности.

— Е, напоследък не можех много да се упражнявам.

Тя приседна в края на леглото срещу мен.

— За какво те пратиха тук? Или не бива да питам?

Вдигнах рамене и се плъснах небрежно по гръб.

— Екзекутирах убиеца на моя баща. Никой друг нямаше желание да го направи.

Тя се намръщи и май леко се стъписа. Едва ли щеше да преглътне небрежното споменаване на злодеяние, немислимо в

тоталитарното общество на Медуза. Изглежда успех да я впечатля. Дали пък не беше прекалено... романтична?

— Гладен ли си? — попита изведнъж, може би за да отклони разговора от неприятната тема. — Не издържам повече. Току-що ми свърши смяната. Ти си късметлия, започваш чак утре в четири следобед. — Скочи енергично от леглото. — Да вървим. И без това трябва да оставим дрехите за пране. Ще ми разкажеш какъв е твоят свят, а пък аз ще ти обясня каквото е нужно за нашата планета.

Сделката ми изглеждаше добра, но трябваше да продължа още малко с преструвките.

— Чакай... така ли ще отидем?

Тя се ухили.

— Ама ти наистина си задръстен, знаеш ли? Ако не се поотпуснеш, ще те пратят на раздумка при някой психодоктор. — Обърна се и с широк плавен жест обхвана стаята. — И без това все някой те гледа. Какво ти пука?

Имаше право. Но тъкмо бе вдигнала торбата си и понечи да излезе, когато аз пак се запънах.

— Няма ли да вземем картите?

Отново успех да я разсмея.

— Не ти трябва никаква карта в собствения ти дом!

Че не ме излъга за голотата, забелязах веднага. Стари и млади, мъже и жени се разхождаха както ги е майка родила, седяха около масите и си приказваха без никакви задръжки. Само тук-там се мяркаха хора в униформа — искаха никои да не забравя ранга им, докато се прибираха или отиваха на работа. Очевидно смените не започваха навсякъде по едно и също време, за да не се допуска претоварване на возилата.

Столовата беше наполовина пълна, с обичайната за такива места неразбираема тиха врява. Нямаше меню — натискаш бутона, получаваш си покрития поднос и си намиращ свободна маса. Само на кръглия плот в средата съществуваше възможност за избор — вода или три вида напитки.

Храната ми беше непозната, но вкуса ѝ одобрих веднага. Всъщност никога не съм бил капризен гастроном, затова моментално се пригोधих, сякаш цял живот съм zasiщал глада си с подобни гозби. След бълвоча в кораба и неприятните варива в центъра ми харесваше

да различавам пред себе си основното ястие, зеленчуците и десерта. Месото си беше стандартна синтетика, но останалото ми се стори истинско и добре запазено. Спомних си, че Медуза внася много храни от по-топлите планети в Диаманта. Подсмихнах се — угаждай на стомасите на народеца, ако ще да е способен да дъвче дървесна кора!

Общото настроение обаче направо ме изуми. Седях сред хора от най-строго контролираното общество, което познавах, а те изглеждаха весели и спокойни. По нищо не се отличаваха от която и да е подобна тълпа в цивилизованите светове, ако не броим изобилието на гола плът. Това наблюдение, признавам, не ме успокои. Напротив — изводът, че гнусната система, наложена на Медуза, функционира твърде добре и хората са свикнали с нея от поколения, ми подежда доста изнервящо. Колкото и неприятен тип да беше Тейлът Ипсир, явно не страдаше от липса на мозък.

Вглеждах се внимателно и във външността на хората. Нямахше очебийни разлики, особено в сравнение с жителите на граничните светове. Все пак забелязвах дреболиите — плътната дебела кожа, жилавата и като че по-коравата коса. А очите сякаш бяха изваяни от талантлив скулптор, защото им липсваше нормалният влажен блясък.

Знаех, че и аз вече съм същият, макар да се чувствах както винаги. Дори собствената ми кожа ми се струваше необичайно мека.

Освен всичко друго, установих, че съм най-младият в столовата; въпреки че не липсваха младежи.

Време беше да се опознаем по-добре с моята съквартирантка. А и тя май изгаряше от любопитство.

— На колко години си? — попита ме. — Казаха ми, че още не си пораснал, но си мислех, че трябва да си поне колкото мен.

Извих учудено вежди.

— А ти на колко си?

— Преди две седмици станах на шестнайсет — обяви Чин Лу гордо. — И започнах работа тук.

— Е, аз пък скоро ще навърша петнайсет.

Попресилих малко истината за възрастта на тялото си. За пубертетите няма особена разлика между петнадесет и шестнадесет, но две години са си вече цяла пропаст.

— Кой ти каза, че ще се настаня при теб? Защо са ни събрали?

Момичето въздъхна.

— Ама на теб *нищо* не ти е обяснено, тъй ли? Добре де... Преди три седмици завърших училище и още бях при семейството си в залива Хуан. Знаех, че скоро ще си получа заповедта. Включиха ме в транспортната гилдия и ме изпратиха на работа в Сивата падина. Миналата седмица обаче ме извика бригадирът и ми съобщи, че ме събират с някой си Тарин Бул, пратен при нас от Външния свят. Предупредиха ме, че може да приказваш и да мислиш чудновато. Вярно си е. Иначе всичко е както преди, само дето ми е малко тъпичко да съм далеч от водата...

— Заливът Хуан на екватора ли е?

Веднага го открих на услужливата подробна карта в главата си, въпросът обаче сам се натрапваше.

— Почти — кимна Чин. — Много по-красиво е, има си цветя и всякакви дървета. Тук също не е зле. Поне хищниците не са толкова много, няма ги и буболечките. А и плодовете се запазват по-дълго. — Помълча и се намуси. — Ама още ми липсва моето семейство.

Съчувствах ѝ, макар да нямах представа за семейния живот. Никога и с никого не съм се обвързвал задълго. На нея обаче ѝ личеше колко е самотна и как тъгува по дома си. Ала приемаше промяната безропотно и това ми подсказа още подробности за обществото на Медуза. Разбрах, струва ми се, и защо ми се зарадва.

Оставихме подносите за миене, сетне минахме край малкото гише за прането, където вече чакаше униформен служител. Върнахме се в стаята си. Имаше време да разгледам блока, сега по-важно бе да си поприказваме и аз да науча повечко правила.

Вратата изглежда разпознаваше обитателите след първото прочитане на картата, защото се отвори още щом я доближихме. Чин провери терминала за съобщения, не откри нищо и се отпусна на леглото си. Твърде рано беше да направя друго, освен и аз да седна срещу нея. Не изчаках, а подхванах пръв разговора.

— Значи са ни събрали... Дали това означава каквото си мисля?

— Не знам какво си мислиш. Онези, които не са влезли в семейна група или не са създали своя, живеят по двойки. От днес нататък ще вършим всичко заедно — ядене, спане, разходки, работа... Дори картите ни са с еднакви кодове. Можем и взаимно да си харчим парите.

Насилих устните си за бледа усмивка.

— Ами ако не се погаждаме добре?

— Ще се погодим. Компютрите на Държавата са ни прекарали през какви ли не тестове, преди да ни определят като подходяща двойка. А Държавата не допуска грешки.

Искрено се надявах да не е така. Поне досегашният мой опит ме убеждаваше в обратното. Хайде, играй си ролята...

— Може би си права за родените на Медуза, но за мен няма как да знаят всичко.

Нали на това разчитах! Момичето обаче се натъжи.

— Значи не ме харесваш?

— А, не съм казвал такова нещо! Сигурно след време много ще те харесам, само че ние просто още не се познаваме. И за Медуза нищичко не знам.

Тя се поуспокои.

— Прав си. Въпреки че за нея няма какво толкова да научиш...

— Така си мислиш, защото от малка си свикнала с планетата. На мен всичко ми е чуждо и странно. Тези двойки например... винаги ли са момче с момиче?

Чин се разкиска.

— Голяма глупост изтърси! Които ще да събереш в двойка, накрая все ще има момиче.

— Не те разбрах...

Наистина се обърках. Чин въздъхна, налагайки си търпение. Опитваше се да не показва колко е развеселена от невежеството ми, но не успя.

— И аз не разбирам защо ме зяпна така. Била съм момче преди. Все тая!

— *Какво?!*

Бързо се отърсих от шока. Зададох още множество въпроси и открих ключа към загадката. Беше скрит в основното и единствено важно на Медуза — оцеляването.

За разлика от другите планети в Диаманта тук микробът не проникваше навсякъде. И зависеше от местните живи същества. Осигуряваше собственото си оцеляване, като ги променяше. Значи носителите му трябваше да се размножават.

Децата се раждаха, общо взето, безполови, макар че условно можеха да се нарекат момичета. С настъпването на пубертета, на

възраст между десет и тринадесет години, те развиваха полови белези според групата, в която живееха. Огромното мнозинство от населението на Медуза — може би дори три четвърти — бяха жени, за да е сигурно възпроизводството.

Припомних си видяното в бусовете и столовата, и чак сега ми светна в главата — ами да, повечето хора наоколо бяха от нежния пол...

— Ей, искам да разбера нещо, ама ми го кажи направо — промърморих кисело. — Ако, да речем, се присъединим към някое от големите семейства и то вече си има предостатъчно мъже, възможно ли е да си сменя половата принадлежност?

Чин кимна.

— Непременно ще стане. С всички се случва. И никой не си блъска главата в стената заради това.

— Само че за мен е нещо съвсем ново — побързах да ѝ напомня. — Навсякъде, дори по другите планети на Диаманта, доколкото ми е известно, който си се роди мъж, такъв си остава. Трудничко ще свикна, че тук не важи...

Обществото на Медуза се оказваше явно по-смахнато, отколкото бе ми изглеждало, но сега ме поразя друг въпрос — щом микробите на Уордън можеха да предизвикат такава коренна промяна за доста кратък период, на какво ли още бяха способни? Започна да ми се мерзелее смътната догадка, че местните жители носят у себе си потенциала да се превъплъщават безпроблемно... стига само да контролират проклетите мъничета, вместо да чакат покорно промените. Ами че така човек би се превърнал по своя воля в когото или каквото му е изгодно в момента! Споменах предпазливо на Чин за предположението си.

— А, носят се какви ли не слухове, особено за щуротиите, дето стават с Дивите из тяхната пустош, обаче никой мой познат не е виждал такава неща. Не се прави по желание.

Аз не исках толкова лесно да се простя с надеждите си. Каквото става от само себе си — може и да се контролира, особено на свят с компютри и способни психоспецове! Охотно бих заложил живота си срещу увереността, че Ипсир или е насъскал цял екип кадърни изследователи да разнищват проблема, или вече се е сдобил с решението. Разбира се, ако бях прав, външността на всеки наоколо можеше да се окаже измамна. Лесно си представях защо дори самата

идея за такова чудо се подлага на присмех от властите. Общество от хора, превръщащи се в каквото си пожелаят, щеше да е несъвместимо с тоталитарната система на Ипсир. Най-сетне започвах да напипвам по-вдъхновяващи възможности... но сега не биваше повече да приказвам за това.

— Какви са тези Диви?

— Побъркани — обясни момичето. — Истински диваци. Живеят на открито, извън Държавата. Първобитна жалка сган. Много са суеверни и непрекъснато се мъчат да оцелеят. Знам, защото съм ги виждала.

Стана ми интересно.

— Как са се появили? Да не са прогонени от Държавата? Бегълци ли са?

— Никой не знае — вдигна рамене Чин. — Имало ги е още преди тя самата да е била създадена. Може да са потомци на първите изследователи или заселници, които не са понасяли цивилизацията.

Не й повярвах, разбира се, но изглеждаше правдоподобно да са деца и внуци на онези, които не са искали да се подчинят на строгия контрол. Не се съмнявах, че наистина живеят примитивно — Медуза беше суров и гаден свят. Все пак за мнозина такова жалко съществуване би било по-поносимо, отколкото да се чувстват като риби в аквариум. Не беше излишно да знам, че ги има, че извън градовете и транспортните мрежи ледената пустиня си оставаше недокосната от хищната ръка на Държавата. Нямах особено желание да ровичкам за корени в замръзналата земя, но поне можех да разчитам и на това в краен случай...

Време беше да поразпитам Чин за самата нея. Не биваше да задълбавам единствено в интересувашщото ме, иначе невидимите наблюдатели бързичко можеха да ми обърнат по-специално внимание.

— Ти защо започваш от най-ниския ранг? — попитах я доста нетактично. — За себе си разбирам — засега не могат да ми намерят друго място... поне докато не порасна малко. Ти обаче си родена на Медуза. Сигурно знаеш поне каква ще ми е работата?

Тази тема като че й допадна повече.

— Аз... ние де, ще почистваме и зареждаме със запаси влакове, а понякога и бусовете. Не е трудно, ще видиш!

Пак имах за какво да се учудя.

— Не използват ли работи?

— Не, глупчо — ухили се тя. — В заводите работи има колкото искаш, само че във влаковете и бусовете е нужен човек, за да разтреби каквото някой друг е намърлял. А и Държавата смята, че дори една работа да е достъпна за робот, не е нужно хората непременно да я отбягват.

Последното прозвуча почти като цитат от свещено писание. Двамата щяхме да бъдем чистачи — и какво толкова? Забелязах все пак, че Чин не отговори на първия ми въпрос.

— Ти си умно момиче — рекох почти искрено. — Говориш като начетен човек. Защо си при нас, некадърниците от първото стъпало?

Събеседничката ми въздъхна и ме погледна малко притеснено.

— Ако не искаш да ми кажеш, няма да ти се сърдя — побързах да я уверя.

— Няма нищо за криене. Свикнах вече. Прав си, в училище разправяха, че коефициентът ми за интелигентност бил страхотен, ама каква полза? Като съм се раждала, или още преди това, с главата ми станало нещо нередно. Обясниха ми, че приличало на късо съединение, но засегнатият център бил толкова малък, че не можели да го открият и оправят. Почти във всичко съм си нормална. Само като погледна буквите на думите, веднага започвам да бъркам. — Посочи терминала. — С това се оправям добре, защото има гласова връзка. Лошо е обаче, когато нещо излезе на екрана... — Поклати тъжно глава и отново въздъхна. — Като си помисля, май сега приказваш с най-умната неграмотна на Медуза.

Ама че спънка — и за нея, и за Държавата! В едно технологично общество трябва да можеш да четеш. Както и да го извърташ, за да се приспособиш, стигаш до наръчници за поддръжка и ремонт, до обяснителните надписи на схемите и така нататък. В цивилизованите светове биха се опитали да я излекуват. Макар още никой да не бе измислил как веднъж завинаги да отърве децата от тази болест — наричаше се „дислексия“. Нещо обаче взе да не ми се връзва, щом си спомних за вездесъщите дребосъци.

— Защо твоите микроби не са ти оправили главата? — попитах недоверчиво. — Нали уж тук никой не се разболява?

Чин вдигна рамене.

— Пратиха ме при специалисти, но те казаха, че съм си останала каквато съм се родила. Може би микробите смятат, че точно такава трябва да бъда. Дори лекарите да ми пренагласят клетките, те сигурно пак ще развалят всичко. Примирих се вече, но преди страшно беснеех. Бях по-умна от повечето други деца, дето изкараха хубави оценки на тестовите и още продължават да учат.

— Значи ще си останеш чистачка, сервитьорка или нещо подобно? — попитах със съчувствие. — Ще вършиш работа, която не може или не бива да се остави на машините, стига да не изисква четене?

— Е, току-виж, нещата тръгнат на добре — спокойно отвърна Чин. — Когато говоря с компютъра, всичко е наред. Иначе си прав... Има всякакви професии, в които ще съм добра, но грамотните ще ме превъзхождат. Само че и без това след време ще се занимавам с друго. Защо според теб ни събраха в двойка?

Позамислих се.

— Защото и двамата не пасваме никъде ли?

Тя се разсмя.

— Не... въпреки че може и затова да е било! Не съм се сетила. Само че от нас със сигурност очакват да създадем нова семейна група. Аз ще бъда главната майка — ще въртя къщата и ще се грижа за децата. Ще мога да ги науча на разни неща, докато са още малки, а и никой не би се мръщил, че оправям домашните сметки, като си бърбря с компютъра. Няма да е чак толкова лошо. По-страшно ще е да ме натикат завинаги в най-тъпото бачкане, да ме направят момиче за забава или просто да ме захвърлят на някой спътник на Момрат.

Аха! Още едно парченце от картинката се нагласи на мястото си.

— Значи излиза, че сме женени, така ли? Я си спомни на колко години сме и двамата!

Чин се ухили до ушите.

— Да, има нещо такова. Защо се мусиш? На колко години се женят хората във Външния свят?

— Повечето не го правят никога — отговорих й напълно честно. — Там всички са генетично подготвени да вършат определено нещо, и то свършено. Отглеждат ги специалисти и ги обучават за отредената им професия. Е, има и семейства, ама са рядкост.

Тя закима.

— Да, точно такива неща ни разправяха и в училище, само че ми е трудно да си представя как живеете на онези светове! Слушала съм какво разказват двама-трима, дето са били на Цербер. Даже и там е доста смахнато. Непрекъснато си разменят телата и висят по дървета наскре океана. Побъркани...

Разменят си телата? Моят двойник на Цербер сигурно вече се кефеше неопишимо.

— И на мен ми звучи странно. Може пък някой ден да видя как е в действителност. Обещаха ми, че като порасна още малко, ще помислят дали съм подходящ за пилот.

Стаената в съзнанието й романтична жилка веднага се прояви.

— Пилот ли?... Олеле! А досега летял ли си?

Завъртях глава.

— Не — излъгах най-нагло. — Вярно, татко понякога ми позволяваше да управлявам флитера щом излетим, пък и съм прочел доста за пилотирането. Ама като ме прибраха заради убийството, бях само на дванайсет...

Пак се върнахме на моето минало и, както предполагах, тя вече не искаше да задълбаваме много в него. Все пак попита:

— Щом си роден в лаборатория или нещо подобно и са те отгледали с други такива деца, как тъй си имал баща?

Я виж ти! Уместен въпрос. Чин още повече ми се издигна в очите.

— Онези от нас, които бяха определени да се занимават с политика и управление, трябва да имат все някакво семейство, за да се учат отрано как става всичко това в живота, а и да се запознаят с нужните им хора. Щом навършим пет години, осиновяват ни представители на същата професия. Понякога е само формалност, но ние с баща ми бяхме добри приятели... — „Хайде, момче, сега е мигът за коронния номер. Малко гняв в гласчето, да се чуе и насъбраната горчилка!“ — Да, добри приятели... — повторих бавно.

Чин изведнъж стана неспокойна.

— Извини ме, моля те! Повече няма да те разпитвам.

Смених настроението. Поне пред нея бях си изиграл ролята блестящо.

— Не се притеснявай. Той беше чудесен човек и за нищо на света няма да го забравя. Но това е минало. Важно е какво има да става

тепърва. — Помълчах, за да подсиля ефекта, прокашлях се смутено и пак извъртях разговора в друга посока. — Кой са тези момичета за забава, дето ги спомена?

Олекна й, че толкова лесно ще се измъкне от неловкото положение. А и аз си отдъхнах — май приключихме с миналото ми. Избягнах още една възможност да се препъна и да си разбия носа.

— Така наричат онези, които се грижат за развлеченията. Натикат ли те при тях, няма измъкване. Психират ги за цял живот, да не мислят много-много дали са добре или зле. — Тя потръпна. — Направо не ми се приказва... Необходими са, разбира се. Те също служат на Държавата, но няма да ми хареса, ако свърша така. — Внезапно се прозя, колкото и да се противеше на сънливостта си. — Извинявай, май ми е време да спя. Най-често си лягам по средата на свободните часове, за да свърша някои лични неща, преди да тръгна за работа. Ако искаш, ще измислим друг график.

— Няма нужда. Ще се нагодя към твоите навици. Ти се наспи, а аз ще реша с какво да си запълня времето. Ако не задрема, ще поразгледам спалното. За два-три дни сигурно ще свикна с графика ти.

Тя кимна сънливо и пак се прозя.

— Ако ще излизаш, недей поне да напускаш спалното помещение. Двойките трябва да вършат всичко заедно.

— Добре, разбрах. Ще бъда послушен — отвърнах сговорчиво. — Ти си търпелива учителка, ще ми обясниш правилата от игла до конец.

Повече не я залисвах с приказки. Тя се мушна под завивките и скоро се унесе. Аз обаче не излязох никъде. Изпънах се по гръб и започнах да подреждам в ума си всичко научено. Питам се какво още трябваше да узная за живота на Медуза, преди да поразбутам това гнездо на оси...

Бързо съобразих, че поне отначало Чин ще ми бъде скъпоценен помощник. Беше схватлива, романтична и чудесна познавачка на местните нрави. Но по-нататък сигурно щеше да се превърне в пречка. Как да подготвям убийството на Владетеля, ако до мен винаги ще е човек, свикнал да се подчинява на системата и дори да се прекланя пред нея? Нямах нищо против тя да се влюби в мен, ако така ще й бъде по-леко. Само че и това не би й попречило да ме предаде на СН, все за мое добро!

Какво да измисля? Имаше един-единствен вариант Чин да не ми върви по петите — да забременее и да си седи вкъщи с бебето. Да, обаче за зла участ аз притежавах тяло на четиринадесетгодишно момче и поне според прикритието си още бях девствен...

ПЕТА ГЛАВА

ДРУЖЕСКА РАЗДУМКА СЪС СН

Работата ми наистина се оказа лесна, както се опита да ме убеди и Чин. Все пак машини вършеха най-тежкото и досадното, а ние само ги наглеждахме и проверявахме навсякъде след тях в пътническите вагони, бусовете и командните кабинни. Налагаше се да си отваряме очите, просто защото хората от край време имат неприятния навик да напъхват и изпускат разни нещица на невероятни места, където програмата на роботите не предвиждаше дори да надничат, камо ли да чистят. Колко пъти и аз съм бил виновен за такова дребно безобразие, ей така, от мързел! Скоро вече си мислех, че ще е много възпитателно, ако всеки прекарва по два-три месеца в чистене на влакове, преди да го допуснат в тях като пътник...

Чин тръпнеше от щастие, че най-после има приятел, на когото да се опира, ето защо присъствието ѝ ми доставяше по-скоро удоволствие, а не неудобство. В същото време тя гореше от нетърпение да се включим в развлеченията на гилдията, затова използваше цялото ни свободно време да ме разкарва из града, за да опозная всички тукашни възможности човек да се поотпусне.

Сивата падина имаше много смислена подредба; трябваше да призная това, щом свикнах с града. А момичето ме уверяваше, че човешките средища на Медуза си приличат, дори и построените над повърхността. Всичко се сглобяваше от типови елементи, което позволяваше едва ли не безкрайни промени, и то без излишни неудобства.

Местният театър беше чудесно оборудван технически, макар че мелодраматичният бълвоч, примесен с пропаганда за дълга към Държавата, скоро писваше. Затова пък човек можеше да порови в огромната електронна библиотека, да си изкара на екрана в спалното каквото си ще и дори да си поръча разпечатка срещу съвсем скромна сума. Тук наблягаха повече на техниката и практическите наръчници, имаше обаче забележима оскъдица на заглавия от политологията и

художествената проза. Напълно разбирах властниците — не искаха да „опорочават“ невинните съзнания на обикновените хора.

Затова пък в галериите нямаше почти никаква цензура. Някои от най-великите шедьоври в човешката история се оказваха достъпни за всички. (Нищо чудно впрочем, защото бяха откраднати от музеите на Конфедерацията и се съхраняваха тук временно). А на местните саморасляци — доста многобройни — бе разрешено да правят каквото си поискат, стига да не засягат политиката в творбите си.

Музиката също беше на почит, изпълнявана дори и от внушителен симфоничен оркестър (при това не единственият на планетата, както научих). Очароваха ме с интерпретации на невероятни произведения от далечното минало на човечеството, но не пренебрегваха и съвременни експерименти. Трябва да призная, че когато виждах живи хора да се занимават с музика, ми беше несравнимо по-приятно, отколкото да слушам безупречните и бездушни „творби“ на компютърни синтезатори в Конфедерацията. Между другото, музикантите бяха обособени в своя гилдия, ръководена от жена, която според мълвата дошла доброволно на Медуза. Била ненадминат експерт в тази област, а и сама свирела — абсолютна отживелица за цивилизованите светове. Познавала Тейлърт Ипсир и се преселила тук по негова покана. Не устояла на изкусителното предложение да подхване достъпна за всички, „първобитна“ музикална програма из цяла една планета...

И в нашето общечитие не забравяха, че човек има нужда от разтуха, ето защо можехме да ползваме общите за гилдията спортни салони и игрища. Имаше отбори по какво ли не, съперничещи си и във вътрешни първенства, и в състезания между гилдиите. Така хората хем общуваха независимо от ранга си, хем се поддържаха в отлична форма.

Всъщност единствената гилдия, която не участваше в общите турнири, беше СН. Дочух, че по едно време и те опитали да се включат, за да внушат на населението, че имат тъй да се каже човешко лице, но напъните им се издънили с гръм и трясък. Как да се отпуснеш и закачаш с хора, които при всяко неправилно според тях отсъждане могат да ти скроят твърде неприятен номер? А дори и за надутите пуяци от СН не ще да е било твърде приятно да печелят всеки мач, колкото и слабо да играят. Затова се отказали скоро, оставайки си

затворени сред себеподобни гадняри, надничаци в живота на другите. Местните хора все така се преструваха, че не ги забелязват при среща.

Право да си кажа, докато работех и се развличах в компанията на Чин, почувствах се наистина четиринайсетгодишен, кефех се искрено... но не дотам, че да забравя главната си задача. Налагаше се да скалъпя някакъв план как да отърва Вселената от Тейлът Ипсир. Почти се бях отказал от останалите си необуздани идеи — а и убийството беше предостатъчно предизвикателство! — заради твърде затегнатия ред в това общество. Властниците можеха да дават приеми за пришълците и да бълват хуманоидни роботи едва ли не в половината сгради на Сивата падина, но аз пак нищичко нямаше да науча.

Всеки ход срещу правителството на Медуза трябваше според мен да се опира на една засега съвсем абстрактна идея. Именно заради повсеместния контрол и строгото спазване на реда с нищичко не бих успял да му наврежда, ако не надхитря системата за наблюдение. Значи трябваше да проверя имаше ли нещо вярно в догадката, че жителите на планетата са с абсолютно податливи на съзнателни промени организми. И да измисля как лично аз да се възползвам от скритите в мен приказни способности.

Колко зорко ни следяха научих почти веднага — на ежеседмичните задушени разговори с отговорника за връзката между СН и нашата гилдия. Искаше от нас да му обясним някой свой лаф или постъпка, често пред всички. Разбрах, че не ни тормози безцелно, а само ни напомня, че е по-благоразумно да си кротуваме.

Към края на третия ми месец на Медуза започнах да забелязвам все по-явните промени и в Чин, и в себе си. Когато я зърнах за пръв път, беше кльоцава и плоска, макар и хубавичка. А сега вече се наливаше със стегната плът. Микробите на Уордън реагираха без помайване на моята намеса в живота ѝ. Скорострелно се превръщаше в извънредно съблазнителна жена, всичко си ѝ беше на мястото и точно толкова, колкото трябва. Държеше се така, че не остана дори капчица съмнение и за психическите промени, пришпорени от това бурно развитие.

С мен ставаше горе-долу същото. Трупах жилави мускули, по тялото ми изби гъсто окосмяване и сексуалният глад ме мъчеше все по-силно. Това помагаше на плановете ми, защото престанах да

изглеждам на четиринайсет години. С удоволствие щях да се отърва от маската на неопитен срамежливец. Все пак бях малко изнервен. Можех да се престоря на какъв ли не, само че дали щях да изиграя убедително ролята на девствено хлапе, правещо първите си плахи стъпки в плътските удоволствия? За късмет Чин първа подхвана деликатната тема и ме отърва от най-лошите ми опасения.

— Тарин?

— Какво?

— Изпитваш ли... нещо, когато ме гледаш?

Поумувах.

— Ами да, ти си много хубаво момиче и си ми най-добрата приятелка.

— Не те питах за това... Напоследък аз усещам нещо повече, когато те видя. Много е странно, ако разбираш какво искам да кажа.

— Май че те разбирам — отвърнах предпазливо.

— Ъ-ъ... Тарин, ти някога любил ли си се?

Време беше да се стъписам.

— Че аз бях на дванайсет, когато ме арестуваха! — Позапънах се съвсем правдоподобно. — Ами ти?

И тя на свой ред се стресна.

— О, не! За каква ме мислиш? Да не съм момиче за забава?

Засмях се, отидох при нея и я погалих.

— Ей, не се впрягай толкова! Значи и на двамата ще ни е за пръв път.

„Или пък много ни бива в лъжите“ — добавих наум.

Хък-мък, впуснахме се в сексуалните игрички и от психиката ми се смъкна огромен товар. А Чин наистина се оказа свенлива и неопитна. Преживяването беше свежо и неочаквано за нея, а накрая беше възнаградена с такъв радостен и бурен оргазъм, какъвто не бях виждал през живота си!

Следващите няколко дни промяната в държанието ѝ беше поразителна. Изглеждаше несравнимо по-щастлива, със самочувствие, освен това я избиваше на невъздържани прояви на нежност, дори на сред работата ни. Понякога се смущавах. Изобщо не бях свикнал с такава привързаност. А ако бъда откровен, винаги съм се смятал за самотник и дори се гордеех, че нямам нужда от никого. Така е с всички в моя занаят.

Често се любехме и това само спояваше още повече връзката ни.

Но да се върна към същинската си мисия — случайно открих обява за клуб на любители на електрониката, подпомаган от гилдията. Веднага станах един от най-активните му членове. Хрумна ми, че е чудесен начин да опозная инженерните принципи, следвани на Медуза, а и имах достъп до нещицата, чрез които евентуално бих се опазил от технологични заплахи, когато му дойде времето.

Само че точно за времето се безпокоях! За три месеца тук дори не се бях подготвил да започна. Цяла пропаст ме делеше от важните хора на планетата, с всеки следващ ден затъвах все повече в тъпото всекидневие на чернороботник. Имах знания и инструменти само колкото да си върша работата, нищо повече нямаше да ми се отдаде без някаква рязка и драматична промяна, която обаче самият аз не можех да предизвикам.

Колкото и да е странно, точно от СН ми дадоха желаното ускорение с дружески ритник в задника. С Чин се прибирахме от работа, държахме се за ръце и си прахосвахме времето в празни приказки. Бяхме слезли от буса и пресичахме улицата, когато малко черно возило спря наблизо и човекът вътре се вторачи в нас. Такива коли се срещаха достатъчно рядко, за да буди появата им страх и напрежение, а и как да не забележим зелената униформа на жената зад контролното табло?

Постарахме се да гледаме през нея тъй, сякаш е прозрачна, но служителката на СН излезе от возилото си и се запъти право насреща ни. Спряхме, Чин така се бе вкопчила в ръката ми, че очаквах всеки миг да я откъсне.

— Вие ли сте Тарин Бул? — попита ме полицайката, макар явно да бе знаела кого търси още при тръгването си от управлението.

Кимнах.

— Да, какво има?

— Рутинна проверка. Чин Лу Кор, влезте в спалното и продължете обичайните си занимания. Той ще се прибере само след няколко часа.

— Ама не трябва ли и аз да дойда с него? — възпротиви се моето момиче. — Нали сме двойка и навсякъде...

Я каква била смела, казах си, но побързах да я прекъсна:

— Чин, няма нищо страшно. Ти се прибирай, а като се върна, ще ти разкажа какво е станало.

Тя пусна ръката ми колебливо и за последно се примоли на полицайката само с поглед, но сякаш срещна стена от гладка стомана. Жената се завъртя рязко на пети и тръгна обратно към колата си, аз я последвах, след като целунах лекичко Чин и я погалих по рамото. Когато се вмъкнахме във возилото и се отдалечихме плавно от сектора на гилдията, моето момиче още стоеше безпомощно пред входа на спалното.

За пръв път попадах в такава машинка за лична употреба, откакто ме стовариха на Медуза, затова следях внимателно как кара ченгето. Скоро се убедих, че няма нищо сложно. Колата се задвижваше от електромотор, а се управляваше с малък волан и регулатор за ускорението и спирането. Имаше бутон за включване и изключване, но не и кодова ключалка. Копиите от СН май бяха станали твърде самонадеяни.

Знаех, че ролята ми изисква да изглеждам уплашен до полуда, но просто не успях да си наложа подобна маска. За пръв път ми се случваше нещо по-необичайно, откакто започнах работа в транспортната гилдия, бях едва ли не щастлив, че поне за момента съм се отървал от еднообразието. Току-виж, изкопча и още полезна информация. Но в едно не се съмнявах — изобщо не ме прибираха за редовна проверка. При такива случаи СН привикваше двойката или цялата семейна група... и никога не прашаха кола за тях.

Минахме през центъра и стигнахме до ниско черно здание, заобиколихме го, завихме наляво и влязохме в гаража, където ченгето спря возилото в определената му ниша. Към него веднага се залепиха автоматични апарати за презареждане и защита от студа. Казах си, че такава поддръжка е задължителна — машините не бяха приспособени към ниските температури като живите същества на Медуза. Имаха нужда от усърдни грижи, за да работят в този мил климат.

— Последвайте ме! — заповяда жената и аз тръгнах с нея към близкия асансьор.

Качихме се два етажа над гаража. Щом вратата се прибра в стената, попаднах сред позната обстановка — май из цялата галактика работните стаи на ченгетата си приличат...

Полицайката докладва на дежурния сержант кого е довела — тъй и не ми се представи, а забелязах, че имаше само една нашивка — после се обърна към мен.

— Дайте си картата!

Връчи я на сержанта. Не можех да изляза оттук, докато не решат, че заслужавам да ме пуснат.

Подминахме бюрото за регистрация и продължихме по коридора, от двете страни на който се редяха множество кабинети с чудати надписи по вратите. Леко настръхнах, когато спряхме пред тази с табела „Отдел за борба с подривни елементи“. Влязохме. Хм, дали не бяха твърде близо до истината? По гърба ми мина неприятна тръпка, щом си напомних, че ако врагът е достатъчно ловък да проникне във военното ти командване, няма нищо чудно да надуши и внедрен агент.

Вратата беше старомодна, с кодова ключалка. Стаята пък се оказа просторна и с впечатляващо обзавеждане — огромно бюро в средата, твърде широко, за да бъде наистина функционално, удобно кресло зад него... и нищо друго. Явно хората, доведени при стопанина на този кабинет, трябваше да стърчат прави пред него, може би дори в стойка „мирно“.

Креслото се завъртя към мен и видях висока, много яка наглед жена, с равнодушно-сурова физиономия на военен. На униформата ѝ се мъдреше не нашивка, а майорски вензел. Брей, порасна ми работата... Да си призная, разтревожих се още повече.

Съпровождащата ме полицайка направи три стегнати крачки към бюрото, изпъна се и отдаде чест.

— Съгласно вашата заповед доведох гражданина Тарин Бул!

Майорката само кимна небрежно.

— Много добре, редник. Свободна сте.

— Слушам!

Редовото ченге се обърна кръгом точно по устав и след миг изчезна от стаята.

Останах насаме с голямата клечка в СН. Доколкото знаех, в Сивата падина имаше само един генерал и двама полковници. Значи стоях поне пред шефка на отдел, ранг 30 или нагоре.

Придадох си смутен вид, но не пропуснах да демонстрирам и любопитството си.

Накрая тя промърмори:

— Ела по-наблизо.

Заставах пред бюрото, на което нямаше почти нищо. Явно кабинетът служеше само за сплашване. Отделът си вършеше истинската работа другаде.

Тя се вторачи в мен и попита:

— Бул, как се чувстваш на Медуза?

Вдигнах рамене.

— По-добре, отколкото щях да съм на доста други места. Няма от какво да се оплача, макар да ми се падна малко скучничка работа.

Тя кимна. Явно не се учудваше, че не се притеснявам особено. От самото начало надуших, че ще си премеря силите с корава професионалистка, но пък нали и аз бях от занаята? Все пак ченгето не пропусна да се захване за издйническата нишка.

— Не се ли уплаши, че беше доведен при нас?

— А трябваше ли? Вие сигурно знаете по-добре от всички останали, че не съм направил нищо лошо.

Успях да предизвикам сянка на усмивка в ъгълчетата на устните й.

— Може и да е така, но я си представи, че те подозираме в нечисти мисли?

— Е, познахте, въртят ми се разни щуротии из главата, ама те изобщо не са страшни за Медуза.

Най-сетне тя си позволи проява на лека изненада. Изглежда беше свикнала да се занимава със съвсем различни хорица. Знам ли... Може би се държах правилно и оправдавах нейните очаквания (седял бях твърде дълго от другата страна на такова бюро, за да не познавам нагласата й) или пък напротив — пораждах все по-силни подозрения у нея. Все пак още бях новак на планетата и едва ли разчиташе да се държа като родените на Медуза.

Изглежда ме замислено.

— Умно момче си. Вече съм готова да допусна, че не си такъв, за каквото се представяш.

Ето, пак изстрел твърде близо до мишената. Тази дама си разбираше от работата!

— Отскоро съм тук и няма защо да се преструвам — уверих я. — Минал съм обаче през повече разпити и психосеанси, отколкото други хора за целия си живот.

Ченгето въздъхна.

— Уж си на четиринайсет, пък приказваш като четирийсетгодишен... Като опит и лични качества си уникален, признавам. Разбирам, че са те натикали в Диаманта заради политически натиск, но сигурно доста си затруднил властите в Конфедерацията. Просто не са знаели какво да те правят. — Тя помълча и се зачуди на глас: — *А ние* какво да те правим?

— Че защо не ме оставите да си живуркам на спокойствие? — промърморих, сепнат от странното ѝ отношение. — Забранено ли е да попитам защо ме примъкнахте в управлението?

— Обикновено не позволяваме да ни задават такива въпроси. Само че ти, Тарин Бул, беше доведен при мен не заради някаква твоя простъпка. Всъщност засега си едва ли не образец за примерен гражданин. Но както си приказваме лице в лице, мъчат ме странни догадки. Надушвам у теб нещо... опасно. Я ми кажи, защо и с какво може да си опасен?

Вдигнах рамене и се превърнах в самата невинност.

— Госпожо майор, дори не мога да схвана какво искате от мен. Вярно е, екзекутирах човека, който причини смъртта на баща ми, но с това само възстанових справедливостта. Другите, дето ги стовариха заедно с мен, биха очистили някого ей така, за кеф!

Тя завъртя глава неотстъпчиво.

— Не това ме кара да те подозирам. В теб има нещо... особено. Предполагам, че и психоманипулаторите на Конфедерацията са го открили. Затова са те пратили в Диаманта — веднъж завинаги да се отърват от подобен особняк. Вече си мисля, че и за нас щеше да е по-добре, ако ти бяха избрали друга планета, а не Медуза. — Ченгето пак въздъхна. — Бул, смятай това за предупреждение. Ще ти отделям повечко внимание, не се съмнявай.

— Аз и без това очаквах да следите всяка моя стъпка, щом съм дошъл наскоро.

Тя не отвърна веднага, накрая обаче стигна до същината на разговора.

— Някой опитвал ли се е да подхване с теб раздумка, за която би трябвало да научим непременно?

На това му се казва неочакван въпрос!

— А вие нима не знаете?

— Стига си увъртал! — сопна ми се коравата дама. — Отговори веднага!

— Изобщо не съм искал да ви дразня — уверих я аз. — По-добре от мен схващате, че на Медуза такъв въпрос звучи малко... нелепо.

Вместо да се ядоса повече, тя се укроти. Бях прав, разбира се. Вече бе признала неволно, че системата им съвсем не е толкова безпогрешна, както се опитват да внушават, а и не обхваща всички хора и всяко кътче. Много се зарадвах на възможността да напипам някакво слабо място.

— Добре де... Отговори с „да“ или „не“, това се иска от теб! — изсумтя ченгето.

— Няма такова нещо — успокоих я съвсем искрено. — Не са ме въвличали в никакви приказки извън нормалните дреболии в работата и през свободното време. Госпожо майор, кажете ми по-точно какво ви интересува, за да ви бъде полезен.

— Към някои от стоварените заедно с теб вече се насочиха противници на Държавата — изтърси тя още по-ненадейно. — Всички те бяха разпределени по други градове, само ти остана в Сивата падина, но трябва да знам дали тази зараза не е плъзнала и сред нас. Логично е враговете да направят опит да те привлекат.

— Нито съм чувал за тях, нито някой се е опитвал да ме примами.

Разбира се, не добавих, че съм наясно колко засрамени би трябвало да се чувстват копоите от всемогъщата СН. „Враговете“ явно бяха противници на Ипсир, наложената от него система и все същата Служба за наблюдение. Нищо чудно не намирах в появата им, само че в подложено на толкова строг контрол общество, уж усъвършенствало докрай натрапването на правилата, дори дребен пробив сигурно предизвикваше ужасена шетня. Някой бе прозрял къде са допуснали грешка. Поне на думи онези хора се противопоставяха срещу властите на Медуза и успяваха някак да се изплъзнат на засуканите компютри, следящите устройства и огромните архиви. Значи имаха на своя страна повече от един гений в електрониката. Невероятно обяснение... Оставаше друго, малко по-приемливо — проникнали са вътре в системата. Водачът им беше или сред високопоставените управници, или някой от шефовете на СН.

— Наричат се просто Съпротивата — започна ченгето. — Едва ли са много на брой, но колкото по-стегната и разделена на независими групички е организацията им, толкова по-трудно става да ги спипаме. Щом не са те потърсили, трябва да допуснем, поне засега, че не са проникнали в Сивата падина. — Да, не я бях подценил... — Бул, двамата с партньорката ти искате ли повишение?

Изненада след изненада! Едва потиснах вълнението си. Най-сетне щях да се поразмърдам. Лесно се досетих какво ще последва и подбрах внимателно думите.

— Знаете, че искаме, но каква ще е цената?

Пак тази тънка усмивчица.

— Може да се окаже и прекалено висока. Двама от стоварените с теб вече са мъртви. Единият се присъедини към тях по наша заповед, но се оказа не особено умен и сгафи. Друг им отказа и те бързо-бързо му видяха сметката. А третата жертва се включи в организацията им, направи грешна стъпка и после се опита да се надлъгва с нас. Дадохме я на психотехниците. Имаше учудващо силна психика и несъкрушима воля. Съпротивяваше се до самия печален край. Все пак измъкнахме някои сведения от главата ѝ, но с цената на напълно разбито съзнание. В момента е момиче за забава, с нея разполага управата на града, в който живее. Винаги усмихната, готова да прави каквото се иска от нея — ако ѝ заповядат, ще духа на магнебус или ще си отреже носа... Само дето не може да се каже, че я осеняват кой знае какви мисли напоследък.

Колкото и да ми е неудобно, трябва да си призная, че гласът ми стана дрезгав не заради ролята, която играех. Изобщо не се хваля, когато казвам, че мога да се изправа срещу смъртта. Такива са рисковете в моя занаят, всички се примиряваме с тях. Не се боях и от обичайните психокасапски похвати, дори от изтезания. Роден и отгледан съм за това, което правя. Не беше невъзможно да смажат ума ми, ако стоварят върху него цялата мощ на машините си. Естествено пак нямаше да извлекат никаква информация, обаче щяха да ме унищожат като личност. А мисълта за това стигаше, за да ми се догади.

— Бул, искаш ли да те превърнем в момиче за забава? — натърти ченгето. Явно бе усетила къде съм уязвим.

— Не искам, разбира се — отвърнах немощно.

— Радвам се за теб. Чуй сега какво ще предприемем. Двама от хората, за които ти споменах, бяха в Рошанд, град на хиляда и шестстотин километра югозападно от Сивата падина. Три влакови композиции шетат редовно напред-назад между двата града. Две са само товарни. За нас е интересна третата, защото в нея има и пътнически вагони. Разполагаме с косвени доказателства, че поне едната от срещите е проведена по пътя. Имаме намерение да те преместим като стюард в този влак. Ще изглежда като нормално повишение. Пътуването заедно с подготовката и почистването трае цяла смяна, значи ще имате две жилища — и тук, и там, защото непрекъснато ще пътувате в двете посоки. Убедени сме, че рано или късно ще те потърсят — в самия влак или в Рошанд.

Познах. Щях да бъда примамка на кукичката. Въпреки това се открехваха нови възможности в собствената ми стратегическа кампания.

— А когато... тоест ако се свържат с мен, какво ще правя?

— Ще се присъединиш към тях. Ще вършиш каквото ти кажат. Не е достатъчно само да ни съобщиш, че са те вербували. Искаме те вътре в организацията им, може би задълго. Трябва да научим кои са тези хора, поне групата, в която ще се вмъкнеш. Открием ли водачката им, тя ще ни изпее достатъчно, за да продължим нагоре по веригата.

Завъртях глава, защото няколко въпроса изскочиха едновременно в главата ми.

— Госпожо майор, може да съм още малък на години, но ме подготвиха за администратор и политик. Знам как стават тези неща. Първо, за нищо на света няма да ми кажат истинските си имена, а и вероятно само един от тях ще знае моето, освен ако случайно се видим в заведение или по работа.

— Така е. Ще разбереш обаче как изглеждат, пък и... ти си схватливо момче! Ще успееш да се досетиш за много подробности. Все някоя гъска ще се изгърве за семейството си или ще подхвърли реплика, от която да стане ясно към коя гилдия принадлежи. По твоите описания ще потърсим съвпадение в компютрите и ще научим самоличността на мнозина. Не се тревожи, знаем какво можем да искаме от теб и какво — не.

— Добре, съгласен съм, че е тъй... Но не ми дава мира историята с онзи, когото са убили. Значи имат подръка някакво средство да

проверяват искреността на новите членове. Все някой от тях е или психодоктор, или има достъп до техниката в такава лаборатория. А пред тези машини преструвките не минават.

Тя се усмихна искрено.

— *Наистина* си умно момче. Лесно обаче ще успокоя страховете ти. И да имат подобен уред, той трябва да е преносим, следователно не е особено свършен. Не могат да ровят на воля из психиката ти. А и решението на проблема е съвсем просто — ще им разкажеш за мен и нашия разговор.

— Ъ?...

— Ще им обясниш, че ни играеш по свирката, но симпатиите ти всъщност са на тяхна страна. Ще бъде самата истина... не, не си прави труда да отричаш! Нашите психоспециове ме увериха, че колебанията ти ще бъдат достатъчни, за да объркаш уредите им. Още си нов тук и не си се примирил напълно със системата, така че няма да се затрудниш прекалено.

Намръщих се и с няколко дребни движения показах колко съм нервен, макар тя всъщност да предлагаше най-добрия изход. И без това смятах да направя нещо подобно, ако не и съвсем същото.

— Сигурни ли сте?

— Напълно — натърти ченгето. — Повярвай ми, по-добри от нашите психокасапи няма. Вече опитахме. Третата, за която ти разказах, работеше за нас. Направи обаче злополучния избор да мине изцяло на тяхна страна и се опита да ни прецака. Ако решиш да последваш примера ѝ, чака те същото. Постарай се да не забравиш това.

Потреперих.

— Ще запомня. Но... Рано или късно те ще предприемат позадълбочена проверка. Ще трябва да я издържа, преди да науча кои са и какви са, нали?

Тя кимна.

— Допускаме и такава вероятност. Сведенията ни подсказват, че зад всичко стои Конфедерацията, чрез един или неколцина от жителите на другите планети в Диаманта. Когато дойде времето за подобна проверка, вече ще си подготвен. Мисля, че и онази изменница я е издържала с помощта на нашите хора. Ще вложим в съзнанието ти нагласа, която ще ги заблуди. Ще засилим настроенията ти срещу

Държавата, опиращи се на твоя характер и минало. Първо ще те направим бунтовник, а после ще те освободим от тези мисли...

Е, не можех да споделя с нея, че съм способен да пробутам на всяка психосонда каквито данни поискам. Едва ли и тукашните манипулатори щяха да пробият многослойната защита, внимателно изграждана дълги години.

— Ясно. Досега разбрах всичко. Но щом изпипвате така нещата, защо са убили първия ви агент?

— Поучихме се от грешките си. Втория път не сбъркахме, просто жената сама реши да ни преметне. Ти си третият, Бул. Пътеката вече е проверена и утъпкана. В момента никой — повярвай ми, никой! — освен мен и теб не знае за това начинание. Ще научи само един от нашите най-способни психоманипулатори. В този кабинет няма записващи устройства, няма да водим и архив по операцията. За повикването ти тук сме подготвили чудесно обяснение — ще бъдеш съдъкан и изплют за дребни прегрешения.

— Май проумявам... Страшно досадно е да чистиш бусове, а и нямам нищо против да се натрупат още кредити в банковата ми сметка. Мисля, че ме бива в интригите. Никак не беше лесно да се промъкна на оня прием на Халстансир, особено пък със сабя под дрехите!

Това като че й хареса.

— Радвам се, че се споразумяхме. Бул, нали ти е съвсем ясно, че нямаш никакъв друг избор?

Кимнах намусен.

— Рядко съм имал избор досега.

— Стигнахме и до методите за свързка. Няма да използваш терминала си или да се доверяваш на никой друг от Службата за наблюдение. Ще ти дам код, който ще можеш да набереш винаги и отвсякъде. Почти не се отличава от запитването за състоянието на сметката ти в централната банка, а и наистина ще получиш точно тази информация. Която пък ще бъде сигнал за мен. Ще те приберем тихомълком за разпит, както направихме днес. Разбра ли всичко?

— Не е сложно за разбиране. Ами на Чин какво да кажа?

— Докато ние с теб си приказвахме сладко, тя беше отведена при психоманипулатор, който работи само за моя отдел. Не се стряскай, няма да откриеш никаква промяна. Просто ще насадим още по-дълбоко една очевидна нейна слабост. Тя вече те обожава. И няма да

знае, че е обработена, ще има спомен, че си е седяла в стаята през цялото време. Обаче напълно е загубила способността да се съмнява в постъпките ти. Родена е тук и като всеки верноподаник би те издала... но от сега нататък няма да е така! Ако споделиш с нея, че се бориш срещу правителството, ще ти помага. Ако влезеш в Съпротивата, ще одобри решението ти. Ако по-късно предадеш Съпротивата, още повече ще ти се възхищава. Затова я подбрахме да ти бъде партньорка. Като всички разочаровани от живота хора. Чин е неизлечима романтичка.

Не ми хареса, че бърникат в главата на момичето, което и без това си имаше достатъчно проблеми. Но бях доволен поне, че засега няма да я тормозят излишно, стига с мен да не се случи нищо лошо. Неволно се излагаше обаче на същите опасности, а не беше подготвена да се справя с тях. Много я харесвах и не можех да не се тревожа за нея, макар да си оставах професионалист. Щом се е стигнало дотук — какво мога да сторя? А ако трябваше да избирам между себе си и нея, нямаше да ме мъчат никакви романтични илюзии...

ШЕСТА ГЛАВА

СЪПРОТИВАТА

Каквото ми обещаха, изпълниха го — след връщането си от управлението не забелязах никакви особени промени у Чин. Както и трябваше да бъде, тя твърдеше, че през цялото време си е седяла в стаята и ме е чакала разтревожена. Ако не знаех как са постъпили с нея, бих се заклел, че версията ѝ за случката е несъкрушимо правдива.

Само след два дни ни повикаха в съвета на гилдията за среща с един от най-високопоставените надзорници. Престорих се на безкрайно учуден черноработник, докато Чин изпълняваше съвсем искрено тази роля. Бе ни обяснено, че сме показали достатъчни способности за по-квалифициран и добре платен труд. Незабавно ни повишаваха в стюарди на пътнически вагони, ранг 6, а съвсем скоро щели да ни насочат за едноседмично обучение и практика. Досега бяхме с ранг 3 (тъй и не научих коя работа попада в 1 и 2, понеже трудно си представях нещо по-елементарно и досадно от почистване на бусове), значи скачахме изведнъж доста нагоре, макар че всичко се базираше на обективни оценки. Пак нямаше да сме особено добре, но поне щеше да ни остава нещичко след най-необходимите разходи, за да се поглезим.

Дадохме си картите, които бяха прокарани през компютър и изскочиха обратно в ръцете ни наглед съвсем същите; знаехме, че всичко за промененото ни положение вече е записано на тях. Освен това ни оставаха два дни до влизането в новия график. За пръв път имахме време за прахосване и се възползвахме на пълни обороти от него. Чин много се радваше и вълнуваше, опитвах се някак да споделя щастливата ѝ възбуда, макар да ми беше ясна истината.

Два дни по-късно отидохме в главния пътнически терминал и намерихме сменната си бригадирка Морфи — достолепна жена, наглед в началото на средната възраст. Като я огледах, прецених веднага, че е родена на Медуза, но е дъщеря или внучка на изгнаник от

цивилизованите светове, с кръв и от жител на границата. Обичаен мелез за планетата.

Колкото и нагоре да ни бяха изстреляли изведнъж, работата не беше нито изискана, нито разнообразна. Общо взето, обикаляхме вагоните, пърхахме над пътниците, отговаряхме на тъпите им въпроси, обяснявахме им как да си вземат храна и вода или да работят с терминалите към всяка седалка. Грижехме се и всички удобства да са им подръка. В някои отношения това бачкане беше по-противно и от чистенето на бусове. Преди просто си блеех и хвърлях нарядко по някой и друг поглед, за да се уверя, че машините не са оплескали нещо... Вече бях принуден да угаждам на всеки кретен, а бригадирката ни следеше неотклонно като хищна птица. Трябваше да съм *много* чист, *много* спретнат, непрекъснато да се усмихвам...

Еднообразните действия и дългите периоди, изпълнени с досада, ми напомняха за ловенето на престъпници. Накратко — хем интересно и напрегнато понякога, хем да ти се додрайфа от скука.

В нашия влак имаше по два или три пътнически вагона, останалите бяха товарни. Промени се правеха според броя на желаещите да пътуват. Веднъж се случи да обслужваме цели шест пълни вагона, друг път прикачиха само един.

Седмицата за набиране на опит доста ми изопна нервите, защото ни гълчаха за всяка дреболия. От време на време полагах сериозни усилия, за да не просна Морфи с точен удар в слънчевия сплит. Дните се нижеха мудно като гъст сироп. Накрая все пак ни оставиха да си вършим работата без толкова строг контрол и малко ни поолекна.

Нашата нова стая в Рошанд беше на практика неотличима от първата в Сивата падина, само че се намираще на третия етаж, а при влизането открихме леглата до лявата вместо до дясната стена. С това огледално разположение ни помагаша да помним в кой град сме в момента.

Рошанд обаче изобщо не се оказа подобие на Сивата падина дори и само заради географското си положение. Беше разпределителен център на храни за региона си, затова имаше космодрум. На юг зимата не връхлиташе с чак такава свирепост, а и не продължаваше почти през цялата година. Затова градът бе построен на повърхността. Наоколо имаше огромни гори и всякакви екзотични растения, които

придаваха на мястото съвсем друго излъчване, въпреки потискащо познатата подредба и типовите сгради.

Пътуването на юг, щом напуснехме електронната защита на Сивата падина, се оказа много интересно. Виждаше се постепенната промяна на климата — преспите изтъняваха, тук-там земята се оголваше. Отначало имаше само жилави треви, после се появяваха първите храсти, идваше ред и на все по-големи дървета. Накрая навлизахме в сравнително умерена зона. Този свят се оказваше не толкова страшен и мрачен, колкото човек можеше да съди единствено по Сивата падина, въпреки че из целия път нямаше никаква обработена земя, нито дори пътища. Не толкова климатът или странните животни на Медуза, а резкият контраст между градовете и дивата пустош се набиваше в ума ми. В градовете и в съвременните влакове властваше високотехнологично, макар и потисническо общество. Всичко останало беше първобитно.

Често чувах, че на Медуза дебнат многобройни опасности, но все още не можех да науча нищо съществено. Хората нямаше от какво да се боят в защитените си средища, а повечето дори не си подаваха носа навън. И нехаеха какви точно свирепи хищници бродят наоколо, макар за някои да се твърдеше, че можели дори да променят формата си. Тези историйки ми бяха особено любопитни и си отбелязах наум да изровя всичко за тях от библиотеката, доколкото тя пък ми беше достъпна по терминала. Установих, че жителите на Медуза не обичат да изучават местните животни, поне не и открито. В официалните сведения за тях липсваше и намек, че са способни на такива трансформации. Разбирах властниците — това беше поредното им усилие да не предизвикват появата на опасни идеи в неподходящи глави.

Тук господстваха млекопитаещите. Интересен, но и лесно обясним факт. Влечугите не биха могли да имат бъдеще на толкова студена планета, а за насекомите благоприятният размножителен период беше твърде къс и те по принуда заемаха тясна екологична ниша. Дори океанските твари, според оскъдните данни, бяха топлокръвни. Явно планктонът и водораслите не стигаха за кой знае какво изобилие от риба.

Един от тревопасните видове, наречен вета, се хранеше действително с треви, а другият — тубро, предпочиташе листата и

клонките на дърветата, като по инстинкт не ги унищожаваше, а само подкастрираше. Големите гадни харари пък поглъщаха вети и тубри. Имаше няколкостотин подвида на тревопасните, както и няколко разновидности на харарите. Останалите животни бяха твърде разнообразни, многобройни и на практика недостъпни за човешките очи, но също се вписваха напълно в нормалното екологично равновесие. Реших да не обръщам внимание на отровните дребосъци и паразитите, а да се съсредоточа върху по-едрите твари, чрез които бих могъл да потърся ключа към основната загадка.

Ветите имаха големи, плоски и зъбати човки, огромни кръгли очища, къси дебели вратове, масивни крака с нокти и ципести стъпала. При нужда можеха да спринтират с четиридесет километра в час. Тубрите пък притежаваха дълги тънки хоботи, вратове по-дълги от телата, както и грамадни ноктести лапи, доста наподобяващи ръце. Понякога и опашките им приличаха на вратовете, та се случваше да ги използват като примамки, за да проверят чисто ли е откъм врагове наоколо. Изглежда те лесно се отделяха от телата при ухапване. Тези създания не бяха особено бързи, затова пък се катереха светкавично по дърветата, като можеха и да спят увиснали на някой здрав клон. Ветите нямаше с какво да се опазят, освен с тичане, тубрите пък ставаха зловни, ако ги приклешиш и тогава използваха опашките си като бичове.

Най-трудно беше да се каже нещо определено за харарите. Общо взето, изглеждаха като огромна люшкаща се маса от козина и почти птичи на вид крака. Обикновено ходеха със смешно поклащане. Само че спипаха ли жертвата, от косматата топка изскачаха две гнусни ръчички, които лесно късаха глави. Някъде из хаоса от козина се криеше несъразмерно голяма спрямо обема на тялото уста, пълна с незнайно колко редици зъби. Тези хищници ме интересуваха особено много, защото според легендите именно те можеха да променят формата си. Освен това имаха нужда от сериозни количества храна, за да поддържат такива туловища, а нито се катереха по дърветата, нито поставяха рекорди по бягане на къси разстояния...

В морето изглежда имаше повечко разнообразие с по-силна взаимозависимост между видовете, като се започне от малките плужеци, похапващи подобни на бактерии организми близо до повърхността или пък ровичкащи из дъното. Срещаша се и водни

еквиваленти на ветите и тубрите. Въпреки загладените си очертания, плавниците и опашките, те много приличаха на събратята си на сушата, но бяха всеядни, като поглъщаха и по-дребни себеподобни. Разбира се, срещаше се и водна форма на харарите — буца над един тон в сиво или черно, с гръбна перка и опашка, дребни очички, великанска уста... и май почти нищо друго. Морският хищник, наричан махара, не беше способен да гони бързо плуващи жертви, обаче явно трябваше да се тъпче здраво, за да поддържа чудовищната си маса. Как го правеше? На такива въпроси нямаше отговор в пестеливите текстове, тук те дори не се задаваха.

Северно от двадесет и осмия паралел не се срещаха тубри, защото дърветата ставаха оскъдни. Но снежните вети прекопаваха няколкометрови преспи, за да открият храна, която можеше да ги засити. Имаше и харари — да ги тормозят на свой ред. Пак любопитна дреболия — достъпна бе всякаква информация за уникалния жизнен цикъл на ветите и само бегло се споменаваше, че по същите земи се среща харар. Как, по дяволите, тъмният, едър, тромав хищник успяваше да си налови достатъчно от сливащите се със снеговете животни, които и без това рядко се показваха на чист въздух?

За моя изненада Чин споделяше интереса ми. Смаях се, че роден на Медуза човек може да знае толкова малко за огромна част от планетата.

Едно поне установих без сянка на съмнение. Тук дори най-високопоставените властници се плашеха от харара. Стигаше ми да се сетя за двойната енергийна преграда около Сивата падина, каквато не липсваше и около Рошанд. Разбира се, на народеца му пробутваха версията, че силовите полета са включени за негово добро, обаче те чудесно задържаха населението в охранявания периметър и яките като бункери влакове.

Човекът винаги е надделявал над най-злите и неукротими хищници по всяка планета, на която е стъпвал, като чисто и просто ги е убивал. На Медуза обаче позволяваха на едва ли не митичния харар да си палува на воля и да се множи колкото си ще. Предполагах, че го правят не заради ограничените технологии, а от политическо лукавство. Отраснали в уютните си гнезда и закриляни от люлката до гроба, повечето тукашни жители не биха могли да оцелеят нито ден

без удобствата, които приемаха като своя естествена среда. Май и на управниците това положение им беше изгодно.

Не знам дали заслугата се падаше изцяло на Ипсир или предшествениците му също бяха дали своя принос, но в това уникално общество се усещаше здравата ръка на зъл гений. Лилит и Харон доставяха толкова храна, че нямаше нужда да се отглежда почти нищо на самата планета, а техниката поддържаше една херметично затворена цивилизация.

Шест седмици си вършехме работата, без да се случи нищо особено. Вече започваше да ме мъчи скуката, разтревожих се отново. Нито СН, нито загадъчната Съпротива ми се месеха в живота; дори се чудех дали не мога да подхвана някаква друга игра.

Чин си обясняваше моята раздразнителност като естествена склонност към мрачни настроения, с която бе свикнала бързо. Аз обаче бях твърдо решен да направя нещо, за да се измъкна от капана и да надхитря системата. Разбира се, тъкмо бях окончателно отписал Съпротивата и хората ѝ ми се натресоха на главата. Все едно бяха заимствали нещичко от похватите на комодор Крега...

Във влака имахме отделна тоалетна за персонала, точно пред първия пътнически вагон. Отбих се да пикая. Беше един от малкото случаи, когато не само се делях от Чин, която продължаваше да работи и за двама ни, но и от бригадирката и пътниците. Естествено не бяха пропуснали да монтират следящо устройство и в клозета.

— Тарин Бул?

Щом електронно промененият глас прозвуча, огледах се озадачен. Много пъти ме бяха сварвали и тук по разговорната система, но за пръв път се разнасяха такива нечовешки звуци.

— Да, какво има?

— Наблюдавахме те, Тарин Бук.

— Хе, не го ли правите всеки миг? — заядох се безобидно, докато си дърпах ципа и заставах пред миниатюрната мивка.

— Не сме от СН. И не си падаме много по ченгетата. Подозираме, че и ти вече не преливаш от обич към тях.

Вдигнах рамене и започнах да си мия ръцете.

— Да пукна, ама няма да кажа „да“ или „не“ — отсякох безцеремонно. — Ако е някаква проверка и река, че не обичам копоите, ще ме приберат, за да обяснявам защо. Ако пък изтърся, че

съм направо влюбен в СН, ще ме тикнат в ръцете на най-близкия психокасапин. Предпочитам да не отговоря нищо, тъй че ако нямате друго за казване, време е да се заема отново със задълженията си!

— Не сме от СН — повтори гласът. — Ние сме противници и на ченгетата, и на сегашното правителство на Медуза. Разполагаме с достатъчно възможности, за да пращаме фалшив сигнал, записан по-рано, как тихо и кротко си седиш в тоалетната, докато използваме този канал, за да говорим с теб.

— Вие го казвате — ухилих се неприятеливо.

— Не си роден тук и още не си свикнал с този живот. Защо отхвърляш това, което ти предлагаме?

— Как защо? Ако наистина сте толкова всемогъщи, нямате нужда от мен. Ако пък съм ви нужен, значи или ме лъжете, или просто не ви бива като бунтовници.

— Потърсихме те, защото *искаме* да се присъединиш към нас — уточни гласът. — Колкото повече хора имаме в различните гилдии, толкова по-силни сме, а и ще бъдем по-добре подготвени да ръководим този свят, когато той стане наш. Ти например имаш две особено важни качества. Работата ти дава подвижност, нещо направо скъпоценно в общество като тукашното. Освен това си изгнаник от Конфедерацията, ето защо рано или късно Медуза ще ти втръсне до полуца.

— Може вече и да съм се побъркал — отбелязах скептично. — Добре, да речем, че съм ви повярвал... Аз каква полза ще имам от вас?

— Слушай внимателно, понеже ще го кажем само веднъж, пък и времето ни притиска. Някой скоро ще намине да те попита защо безделничиш. Ще ти дадем един-единствен шанс да се присъединиш към Съпротивата. При следващата смяна в Рошанд ще имаш почивен ден. Отиди на сутрешното представление в големия театър. Седни на балкона. По средата на първото действие отскочи до тоалетната. Ние ще се свържем с теб.

— Ами моята партньорка?

— Първата среща ще мине без нея. После ще измислим нещо. Край на разговора. И си дръж устата затворена.

Побързах да се изсуля от клозета и отново да се заема с работата си. Чин забеляза, разбира се, че изведнъж се развеселих, но не се досети за истинската причина.

При всяка почивка излизахме да хапнем нещо по-специално, позволявахме си и по някое дребно развлечение. Щом предложих да се отбием в големия театър, тя прие с удоволствие. И, както бях инструктиран, набрах на терминала кода, за да науча какво е положението с кредитите в моята банкова сметка... тоест съобщих на суровата дама от СН, че най-после лавината се е сурнала надолу по склона. Нямах намерение да прецаквам никого от противниците, преди да изкопча от тях необходимото за собствената ми задача; а и докато не измисля как да се отърва по живо по здраво.

Когато седнете в тъмна и препълнена зала, най-лесният начин да се превърнете в злодей за околните е да ви се припишка напред представлението. Най-сетне въпреки полугласните ругатни и убийствените погледи се добрах до прохода между редовете, за да се кача в горното фоайе, където беше обширната тоалетна. Тъкмо подминавах последните кресла — рядко запълнени, защото оттам човек все едно гледаше терминала в стаята си — една ръка се протегна, сграбчи ме и ме придърпа с такава сила, че едва не се плъснах на пода.

Можях само да различа, че жената е висока, жилава и явно произхожда от цивилизованите светове.

— Бул, просто седни и се преструвай, че се захласваш по това тъпо шоу. Аз ще говоря.

— Добре де, добре...

Тръшнах се в креслото до нея.

— Още ли искаш да научиш нещо повече за нашата организация?

— Още не вярвам, че я има изобщо — сопнах се тихичко. — Дойдох само от любопитство.

— Засега и това стига. На две пресечки северно от театъра има малко кафене, „Грингол“. Влезте там след представлението. Поръчайте си нещо. Ще чакаш. Ние ще се погрижим за останалото — и за теб, и за СН. Ако не те заварим, повече няма да чуеш за нас. Сега върви в тоалетната.

Понечих да си отворя устата, но размислих и я послушах.

Когато двамата с Чин излязохме навън, не оставаше много време до здрачаване. Предложих да се поразходим. Щом забелязах малката

табела на „Грингол“, обърнах се към партньорката си:

— Ей, аз май огладнях. Искаш ли да хапнем нещо?

— Защо не? Къде да отидем? И... колко парички са ни останали?

— Е, не са много — отвърнах съвсем искрено. — Я да видим какво предлагат в това кафене.

Маневрата мина гладко и тя не заподозря нищо нередно.

Местенцето наистина беше тесничко и слабо осветено, но това едва ли би затруднило вездесъщите очички на СН.

В този свят на задължителната еднаквост редките отбивания в ресторант или кафене, където да си подбереш нещо по желание от менюто, бяха истински малки празници. Понякога предлагаха и специалитети по рецепти, донесени от изгнаници.

— Тук трябва да е доста скъпо — неуверено промърмори Чин. — Сигурен ли си, че можем да си го позволим?

— Май ще ни излезе през носа... ама я да отпуснем малко колана!

Избрах масичка за двама в дъното. Заведението беше почти празно, но забелязах, че след като ние влязохме се примъкнаха още неколцина. Дойде сервитьорка и ни подаде малкото меню. Изборът не ми се стори особено богат, ала все пак предлагаха шницели от водорасли, внесени чак от Цербер, необичайни плодове от Харон, както и няколко приятни ястия с истинско месо. Имаше едро изписана хвалба, че тук нищо не е синтетично. Усъмних се, но това поне означаваше, че усърдно се стараят да заблудят клиентите. Цените пък се оказаха съвсем приемливи и когато жената ни предложи рядко срещано вино от Лилит, с Чин се спогледахме и приехме.

Честно казано, малко се учудих, защото ни личеше колко сме млади. Сервитьорката донесе виното в екзотична дървена кана. Вдигнах чашата си и се усмихнах на своето момиче.

— Пила ли си алкохол досега?

— Не, но отдавна ме гризе любопитството как ще се почувствам.

— Добре. Поне ще разбереш защо не са ти позволявали...
Опитай!

Аз само отпих глътка, а тя изля чашата в гърлото си, сякаш беше пълна с вода. Смръщи се.

— Ама че особен вкус!

Всъщност виното си го биваше, макар да нямах представа от какво е направено.

— Не ти ли хареса?

— Не, имах предвид, че е различно от всичко друго...

Сервитьорката скоро се осведоми какво искаме да ядем, избрахме си и се отпуснахме. Хрумна ми, че или във виното, или в храната биха могли да сложат някаква дрога, но не се притесних. Всъщност точно това очаквах.

Взрях се в Чин. Очите ѝ вече блестяха, тя само се усмихваше и ме зяпаше. При тази първа среща с алкохола едва ли щеше да издържи дълго.

— Толкова ми е хубаво и спокойно — въздъхна момичето.

Пресегна се към каната, пак си напълни чашата догоре, после бързичко я опразни. Разбира се, аз още отпивах от първата. Много отдавна не се бях чувствал човешки, май откакто се събудих в килията на онзи затворнически кораб...

Каквито и да бяха типове от Съпротивата, поне не им липсваше добро възпитание. Оставиха ни да хапнем и пийнем, та съзнанието ни да поизбледнее, без изобщо да забележим това. Иначе можех да настроя психическата си защита, за да предотвратя упояването... и да проваля всичко.

Опомних се във вонящ тунел сред няколко тъмни силуета. По смрадта предположих, че съм попаднал в някаква канализация. Нямах нужда от особена прозорливост, за да се досетя, че се намирам под повърхността на града.

Не си бяха послужили с тежка дрога и успях лесно да се изтръгна от унеса. Тарин Бул обаче не би трябвало да има тези способности. Промених равнището си на психическа активност, за да изглеждам все още замаян, като само заместих въздействието на веществото с автохипноза. Ако агентите на Сигурността се поддаваха на толкова прости химикали, нямаше смисъл да ги отглеждат и подготвят за занаята им дълги години!

Не успях да се вгледам добре в тъмните фигури, макар те да стояха близо до мен. Или носеха много широки черни роби, или използваша някакво смуцаващо зрението поле.

— Съзнанието му е будно на първо равнище — отбеляза женски глас.

— Тогава значи е време — отвърна грубичко някакъв мъж. — Я да проверим...

Той приклепна до мен. Почти невидима ръка се пресегна и надигна единия ми клепащ, после опипа пулса. Накрая мъжът стана и каза:

— Всичко е наред, сестра 657. Ако искаш, заеми се с него.

— Тарин Бул, чуваш ли ме? — тихо попита жената.

— Да — отговорих неясно.

— Разбираш ли, че след малко за теб вече няма да има връщане назад? Все още можеш да се откажеш и ние ще те оставим, откъдето те взехме. Но ако решиш да продължиш с нас, обвързваш се. Предадеш ли Съпротивата, ще трябва да прежалиш живота си.

— Разбирам. Не дойдох тук, за да се отказвам в последната минута.

Това май им хареса.

— Добре, сега стани и ела — нареди сестра 657.

Трябваше да съм им благодарен, че ме бяха сложили на суха дървена платформа доста над гнусната каша в тунела. Вървахме по решетести мостчета над реките от отпадъци, стичащи се от разположения над нас Рошанд. В този лабиринт дори хората от поддръжката на канализацията сигурно бродеха с карта в ръка. Не обаче и потайните сенки от Съпротивата. Въпреки всички завои и криволици не се съмнявах, че мога да се върна там, откъдето тръгнахме... но каква полза? Нямах представа къде се намира мястото спрямо кафенето, нито колко дълго съм бил в несвяст.

Най-сетне стигнахме до отвор в стената на тунела, който водеше към мъждиво осветена стая, препълнена с машини. Там чакаха още няколко тъмни фигури; пресметнах, че заедно с придружителите ми ставах десетина. Май нямаше и място за повече.

Настаниха ме на един сандък. Реших да спра с преструвките. Веществото трябваше вече да е излязло от кръвта ми.

Доколкото можех да преценя, сестра 657 беше старшата тук. Ама че свеж подход — сближаващи обръщания и номера...

— Вижте един, който може да стане наш брат — произнесе тя напевно. Искрено се надявах да не ми предстои цяла нощ, прахосана в бръщолевене и конспираторски ритуали. — Ще му дадем номер 6137. Той е с будно съзнание и готов да отговаря на въпроси.

— Братко, защо искаш да се опълчиш срещу властта? — попита веднага една жена, застанала по-назад.

— Защото насажда страшна тъпотия — отговорих искрено и неколцина се засмяха.

— Братко, а защо искаш да се присъединиш към нас? — обади се друга.

— Вие ме потърсихте — напомних. — Нищо друго интересно не ми се случи досега, затова ще се включа в играта. Само че още не знам за какво се борите. Току-виж, смятате да управлявате Медуза дори по-зле...

Някои си зашепнаха недоволно, но аз не смятах да ги галя с перце по главичките. Долових подмятания, че съм доста наперен за годините си.

— Прав е — намеси се сестра 657 и шепотът спря. — Нищо не сме споделили с него. Може би моментът е подходящ за това. Братко, не си губим времето с клетви, обреди и церемонии. Те са за суеверните глупаци. Трябва обаче да ти призная, че поне засега сме по-единни в недоволството си от властта, отколкото във вижданията си с какво да я заменим. И все пак още много можем да направим в този свят, без да е задължително копоите да ни зяпат дори в банята. Ние сме силни и сме овладели множество ключови места. Но разбираме, че не ни достига мощ да съборим управниците. Съсредоточаваме усилията си в набиране на нови членове, трупаме всевъзможна информация и създаваме ядра във всички по-големи градове на Медуза. И това е добре — като начало.

Кимнах.

— Значи има опасност да се превърнете в един много могъщ дискуссионен клуб — изгърсих непочтително. — Вижте какво, създаден и възпитан съм да бъда политик. Ако животът ми не се бе обърнал с главата надолу, след няколко години щях да работя в администрацията на цяла планета, вместо да прислужвам на пътниците в някакъв си влак. Не ме подценявайте и не ме смятайте за хлапе. Така просто се пазя от хората, за които не искам да изглеждам опасен. Трябва веднага да ви кажа, че СН знае за разрастването ви в Рошанд и ме пробута при вас като примамка.

Съзаклятниците се раздвижиха, някои ахнаха. След малко водачката им попита:

— Сигурен ли си, че разбираш какво рече току-що?

— Че защо да го крия? Пречукали сте една от куките им, от друга са получили твърде малко сведения. Логично беше да се спрат на мен. Затова ме преместиха на такава работа, която в края на краищата да ме доведе при вас. Да ви призная, вече се бях уморил да чакам!

— Той се издаде, че работи за копоите! — възкликна друга жена.
— Да го ликвидираме още тук!

Избухването ме обезпокои сериозно. Ама че лаици! Аматьори, които се развличаха с игрички на революция. Бях се надявал да налетя на нещо по-добро!

— Ще докладваш на СН, че сме се свързали с теб, така ли? — попита остро сестра 657.

— Разбира се. Дори от време на време ще трябва да съчинявате по нещо, за да го пробутвам на оная майорка с каменната мутра, иначе ще ме тикнат под психосонда. Вече са размазали съзнанието на една жена от новодошлите. Не искам същото да сполети и мен. Ако сте толкова силни, очаквам да ме опазите!

Мъжът — като че единствен в компанията освен мен — се намеси за пръв път.

— Говориш разумно, младежо. Изглеждаш умно момче. Може би дори прекаляваш с хитростта си. Чудя се... Разправят, че на Цербер могат да правят всякакви работи, даже и такива, дето не се отличават по нищо от хората...

— Не съм никакъв робот! — уверих го. — Тази информация обаче е много интересна. — Помълчах, сякаш се бях замислил над някакъв важен проблем, после накарах лицето си да се проясни, все едно съм стигнал до решение. — Добре де, ще ви кажа нещо, което го няма в досието ми. Тук никой не го знае, а май и на Халстансир не научиха. И у дома бях не това, за което се представях. Не съм с генетични заложби на администратор. Да не смятате, че иначе щях да се промъкна на оня прием и да разпоря най-големия тежкар на планетата? За причините сега няма да говоря, защото вече никого не засягат, но всъщност съм взет от развъдника на убийците.

Ето я и невинната лъжа, която щеше да ми позволи да се държа по-естествено, като опазя в тайна истинската си самоличност и задача. Пък и кой знае?... Нищо чудно хлапето наистина да е било от моя сой.

Предпочитах тази хипотеза, защото мисълта, че любител може да се справи с такова убийство, не ми допадаше особено.

А съзаклятниците налапаха стръвта заедно с цялата въдица, просто защото обяснението беше възхитително правдоподобно. Май още на първата среща си осигурих привилегировано положение. Аматьори, какво да ги правиш...

— Да, това обяснява твоите особености — промълви сестра 657. — Значи си много по-ценен съратник, отколкото се надявах. Но времето изтича. Предлагам пак да го упоим леко и да го върнем в кафенето. Чуй ме, 6137 — по-късно тази седмица или в началото на следващата ще те повика служебният психотехник за обичайната проверка. Някой от нашите хора ще се възползва от случая и ние ще се позанимаваме още малко с фактите около теб. Ако не открием признаци, че ни лъжеш, ще те включим в групата. Ще организираме срещите по подобен начин, но вече без упойка. Ще те взимаме от различни заведения. Имаш ли нещо против?

Завъртях глава.

— За проверката съм съгласен. Но предлагам винаги да ходя в „Грингол“. Няма смисъл да разкриваме и другите места, защото от СН ме дебнат, а и трябва да им докладвам. Останалите нека сменят кафенетата, аз ще използвам само „Грингол“. Все някога ще ми лепнат предавателче, може би дори две, но предполагам, че умееете да ги обезвреждате. Ако не, на следващата среща ще ви обясня как да си направите скенер. И без това ще заподозрат, че повредите в устройствата са ваше дело.

— Защо ми се струва, че току-що *ние* се включихме в *неговата* група? — промърмори кисело една жена.

Усмихнах ѝ се.

Все пак пипаха ловко, признавам. Чин се бе отнесла, а с внимателно добавяне на още дози от упойката — извлек от местно растение, понеже микробите на Уордън биха отхвърлили всичко друго — дори не бе усетила колко време е минало. Поддаваше се лесно на подобни вещества, като повечето хора впрочем, затова напълно прие внушената ѝ версия за кратка романтична закачка между нас близо до

кафенето. Водачката на групата ме увери, че и подправените записи на СН щели да показват същото.

По-късно вечерта прилежно набрах кода, за да известя суровата си наставница за състоялата се среща. Както се бяхме уговорили, още с връщането в Сивата падина на следващия ден двамата с Чин ни прибраха за „редовна проверка“. Щом влязохме в управлението, веднага ни разделиха.

Този път научих, че майорката се казва Хокрау. Прояви оживен интерес към разказа ми, който несъмнено се проверяваше и потвърждаваше от незначайно колко детектори и скенери. Нямахме как да сбъркам в предположението си — сега не само се появи кресло за мен, но и непреклонната дама сама настоя да седна в него. Не че имаше значение. Контролирах всички важни функции на организма си, за да давам на машините каквито сведения пожелаея, освен това казвах самата истина, като пропусках единствено по-деликатните подробности.

— Имаме следящи устройства — изръмжа ченгето накрая — в целия район под онова кафене, както и във всяка машинна зала на канализацията. Проверихме още по-старателно, щом стана ясно, че няма къде другаде да са те отвели. Нищо не открихме. Как е възможно?

— Ония тунели сигурно си приличат — напомних небрежно аз. — Пък и не вярвам там често да се мяркат хора. Лесно е да пуснат стар запис с безлюдна канализация. Нали такава ѝ се полага да бъде през повечето време?

Тя закима.

— Всички устройства са на един кабел, за да пестим средства. Ако поискам, бързо ще ги направят независими и ще създам главоболия на онези конспиратори, но пък те лесно ще установят промяната.

— Да не споменаваме, че ако не направите същото в целия град, което сигурно ще струва цяло състояние и ще обърка работата ви за месеци, те просто ще се преместят в друг тунел. Сигурно вече сте знаели, че се подвизават в канализацията?

— Така е. Къде другаде да се сврат? Друго ме безпокои — всеки опит да се бърника кабелът би трябвало да включи какви ли не алармени програми в компютъра...

— Сещам се за две възможности. Първата е, че имат свой човек в техническите ви служби, и то точно на мястото, където може да прикрива подобни намеси. Втората — че ви превъзхождат технически. Ползвате доста съвършена система. По-добре от мен знаете обаче, че един екип от Конфедерацията лесно би се погаврил с вашите машини.

— Сериозно ли твърдиш, че Конфедерацията е в дъното на тази щуротия?

— Твърде вероятно е, макар и да не се намесват пряко. Може да доставят чудните си джунджурийки от стражевия кораб или от контролните спътници, но изпълнителите да са само местни хора. Де да знам... С каквото и да разполагат обаче, приличаха ми на хлапета, увлечени в малко по-опасна игра от желанието да надхитрят автоматичните врати на бусовете и влаковете. Поне онези, които аз видях, си *играят* на революция.

Хокрау за миг ме изглежда много особено.

— Съобщил си им, че си генетично замислен и отгледан като убиец... Вярно ли е?

— Самата истина. Големи пари са се въртели около тази история. Бях, образно казано, скритото далекобойно оръдие в плановете на моя баща за бъдещето. Само че се разправиха с него, преди да си е опекар работите, а аз не бях достатъчно пораснал, за да се намеся. Признавам, поддадох се на емоциите си тогава.

— Значи ако същото ти се случеше сега, нямаше да отмъстиш за смъртта му?

— О, щях да отмъстя, не се съмнявайте... но нямаше да ме хванат.

Тя се умисли, зяпнала уж разсеяно тавана. Накрая кимна на самата себе си.

— Ето какво трябва да ме е дразнило у теб. Пасва, да. Това обяснява всичко. — Зъбите й пак светнаха в ледена усмивка насреща ми. — Май не сме ти избрали подходящото място на Медуза. Трябва да си в Службата за наблюдение.

Вдигнах вежди.

— Разбира се. Иначе какво правя тук в момента?

Тя въздъхна.

— Сега пък има друго, за което да се тревожа. При твоите специални заложи как ще познаем на чия страна си всъщност?

Ухилих се.

— Нима забравихте на колко години бях, когато ме тикнаха в затвора? Ако вие с всичките си монитори и психодоктори не можете да ме разгадаете, значи системата ви бездруго е прекалено слабовата, за да оцелее. Тогава ще е по-добре да се откажете!

Съзнавах, че си позволявам може би прекомерна дързост, но пък се целех право в здравия разсъдък на едно закоравяло ченге, защото отново казвах истината. Фактът, че бях предназначен и подготвен да се надлъгвам с кого ли не, изобщо не ме правеше непобедим. Само трябваше да се понапънат повечко.

— А какво ще правим с тази тяхна проверка? — подсетих Хокрау. — Можете ли да ги изпързालяте?

— Ха, не е ли това съвсем лесно за човек с вродените ти способности? — подсмихна се тя. — Все пак ще подсилим малко нужните настроения, преди да си тръгнеш. С твоя помощ, разбира се. Един техник чака да му се обадя.

— Чудесно — отдъхнах си театрално. — Но няма да допуснете грешки от прибързаност, нали? Например да приберете персонала на онова кафене? Ясно е, че всички са в играта, макар вероятно да принадлежат към друга група. На ваше място само бих ги проследил, ако е възможно. Моето намерение пък е да стана незаменим за тяхната организация, за да се издигам все по-нагоре. Ако всички са такива любители, изобщо не представляват заплаха за вас. Какво като могат да правят незначителни номера на системата, нали пак са си вътре с останалите? Но ако сред шефовете им има по-печени хора, бих искал да се запозная с тях.

Погледът ѝ сякаш беше от стомана.

— Защо?

Ухилих ѝ се невинно.

— Защото ми харесва вашата работа. А пък може да стана и Пръв министър, още преди да съм навършил четиридесет! Или такъв, дето казва на Първия министър какво да прави...

— Амбициозно момче си, а?

Вдигнах рамене.

— Млад съм, имам достатъчно време.

СЕДМА ГЛАВА

И С ЕДНИТЕ, И С ДРУГИТЕ

Психопроцедурата не ме затрудни особено. Всъщност най-много внимавах да не се издам пред техничката колко повече знам за тези машинки от самата нея. Все пак според прикритието си бях прекарал година и нещо след ареста, вързан почти непрекъснато за някоя от тези измишльотини, значи нямаше как да не съм натрупал нежелан опит.

Редовните проверки трябваше да улавят бъдещи проблеми в съзнанието на хората, преди те да са се превърнали в досадна пречка за работата на гилдиите... и опасност за системата. От небрежния разговор по време на процедурата научих още някои занимателни подробности.

Оказа се, че на Медуза никой не подготвя психотехници. Всички представители на този занаят в Дяманта на Уордън отиваха да го учат на Цербер. Вече имах основания да предположа, че и самата Съпротива е измислена пак там. Липсваха непоклатими доказателства, разбира се, но взе да ми се струва, че такъв достъп до усъвършенствана техника, съчетан със слабо подготвени наивници, води до единственото и неизбежно заключение — ние (тоест Съпротивата) сме само едно от пипалата на широко разпростряна и подкрепяна от Конфедерацията нелегална мрежа. Явно на Медуза главната ни задача беше да се организираме възможно най-добре и да чакаме сигнал отвън.

Погаждах се добре с другите от своята група, особено след като пренебрежително отказах да нося глупавата безформена роба с качулка и воал, с каквито се прикриваха останалите. По дяволите, познавах ме всички, за какво ми бяха тепърва тези щуротии? За мое разочарование „колегите“ се оказаха почти без изключение също от транспортната гилдия, а аз исках да поразширя обсега на връзките си. Добре поне, че двама бяха доста нависоко по служебната стълбица. Реших, че ще разигравам внимателно и полека тези любители, но сигурно щеше да се наложи да подхвърля още някоя примамка на шефовете им. На една

от срещите хвърлих бомбата. Отново се впуснаха в досадните си препирни дали трябвало да се опитат да срутят системата отведнъж, или да пропъзляват в пукнатините и да ги разширяват постепенно. Изгърпях ги колкото можах и се намесих.

— Аз пък си мисля, че ми е съвсем ясно как напълно да изтръгнем Медуза от хватката на СН.

— Тъй ли? Я да чуем новата хитрина на нашето суперменче! — подкани ме една от жените.

— Ще ми се първо да си поприказваме за харарите — започнах загадъчно. — Достатъчно едри са, за да не плюскат непрекъснато, но и твърде тежки и тромави, за да си хванат мръвка. А в дивата пустош има предостатъчно харари. Помните ли някои от легендите, които се носят за тях?

Закимаха или завъртяха глави, шепнейки неспокойно нещо, което не можех да чуя. Най-после някой се престаши да подметне:

— Защо да вярваме на такива глупотевини?

— На толкова скоро заселена планета е добре човек да се заслушва дори в празни приказки за местните опасности. Обикновено във всяко такова предание се крие и зрънце истина. А легендите за харара май са доста правдиви, ако приемем една хипотеза — че тези зверове могат да менят формата си. Превръщат се привидно в други, съвсем привични неща от околността, а после си седят преспокойно и чакат жертвата сама да дойде при тях. Може би дори я привличат по някакъв начин. Мисля, че и тубрите имат тази способност, макар и на по-елементарно равнище. Опашките им приличат на вратовете, а накрая се мъдри топка лой. Но защо? Така не биха заблудили зорките хищници. Допускам, че умеят да придават на опашките си точния образ на вратове с малките им главички накрая. Освен това всички по-развити животни променят цвета си, за да се слоят със средата. Че дори и нашата кожа се променя, макар и по-малко, според температурата и влажността на въздуха!

— Да, ама всичко казано от теб важи за животните — възропта недоверчиво един от слушателите. — Как да се възползваме ние, дори ако то е вярно?!

— Убеден съм, че тази способност е достъпна и за хората. И в нашите тела, както в растенията и животните, са се настанили все същите микроби. Вече не са обикновените човешки, животински или

растителни клетки — приличат си много повече помежду си, отколкото с нормалните. Пазят ни от студ или жега, дори в известни граници и от гладна смърт. Ако имаме въздух и вода, можем да живеем навсякъде по този свят и да извличаме енергия едва ли не от всичко, което става за натъпкване в устата. Надявам се, че сте забелязали колко последователна е природата. Промяната на формата е основно качество, необходимо за оцеляването на Медуза, и би трябвало то да е достъпно за всички Уордънови микроби на тази планета.

— Е, може и да си прав. Тогава защо не успяваме да го направим по желание?

— Защото не знаем как става. Подозирам, че ако излезем извън града, рано или късно ще овладеем тази способност. Но и тук тя съществува до определен предел. Виждал съм рани да зарастват за броени минути. Познавам трима души, които смениха толкова убедително пола си, че ако ги срещам за пръв път, бих се закълел — такива са си родени! Щом можем да се преобразяваме коренно, колко му е да променим вида на лицата и телата си!

— Звучи логично — призна и сестра 657. — След като обаче не контролираме способността със съзнанието си, нямаме никаква полза от нея.

— При харарите и тубрите вероятно е инстинкт, но е достатъчно да сме наясно какво умеят. Просто остава да открием как да е достъпно то и за хората! Убеден съм, че властниците знаят тайната. Иначе защо ще си правят труда да ни внушават толкова упорито, че е невъзможно? Спомнете си — контролът в цялата система се опира на визуалното и звуковото следене. Всеки с външността и гласа на друг човек би могъл да използва картата му например. Престорете се на който и да е индивид с горе-долу вашите размери и ще влизате навсякъде, където и той има достъп, без копоите да ви заподозрат. Между другото доста кабинети в СН са без монтирани следящи устройства. Самите ченгета не горят от желание да бъдат наблюдавани през цялото време, а и понякога имат нужда да се усамотяват за най-поверителните разговори. Сравнително малка група от преобразяващи се хора могат да влязат като затворници в управлението и скоро да са в състояние да го командват. А координирано нападение от този род по цялата планета ще съсипе непоправимо системата.

— Ей, като го слушам, май няма да е чак толкова трудно — изсумтя някой от моите съратници.

— О, няма да е и лесно, защото планът съдържа в себе си страхотен риск. И някои от нас неизбежно ще загинат. Ще имаме нужда от упорита подготовка, за да не ни разкрият колкото се може по-дълго време. Но нали и сега разполагаме с достатъчно хора на ключови места? Какво правят те? Фалшифицират записите на следящите устройства, тоест прилагат същия принцип, но по-ограничено. И разбират колко зависимо е едно тоталитарно общество от технологиите си за контрол и потискане на населението. Стабилността му се запазва само докато техниката върши работа и остава в ръцете на управниците. Дори в момента ченгетата и началниците им се побъркват лека-лека, защото ние успяваме да ги мамим, без да сме ги застрашили с нищо. А ако им отнемем увереността, че човекът на техните записи наистина е този, който изглежда, че е, ще започнат да бълват пяна от устите си! Трябва само да раздрусаме тази пирамида и тя ще се срути. Много по-крехка е, отколкото си я представяте.

Разпалих яростни спорове, които сестра 657 накрая сякаш поля е кофа студена вода:

— Не твърдя, че промяната на формата е невъзможна, но засега остава едно голямо „ако“...

— Не бъди толкова скептична — укорих я. — Ние сме в самата основа на Съпротивата, но все някой по-нагоре е достатъчно схватлив и с подходящите връзки. Защо не пробутаме идеята на водачите си, за да чуем поне техния отговор? Можеш ли да го уредиш?

— Ще се опитам, но си оставам на мнението, че това са вълшебни приказки за дечица!

Бях на Медуза вече половин година, когато все пак получих жадувания отговор. Отдадох дължимото на големите шефове в Съпротивата за предпазливостта им. А препредадената за нас информация беше и добра, и лоша, просто защото нямаше как да се възползвам незабавно от нея.

Да, всички хора на Медуза носеха в себе си приказната способност за преобразяване. Само че, за да я овладеят, налагаше се

отначало да развият усет за своите микроби на Уордън и връзките помежду им. Щом човек се научеше да си „говори“ с мъничетата, имаше нужда от малко хипноза или сеанс в психомашина, за да постигне желанието си. Уви, никой не бе открил как точно трябва да стане това. Малцината овладели дарбата тъй и не успяваха да обяснят смислено своите действия, нито дори да опишат преживяванията си. Никого не бяха обучили. Ако някой бе напълно лишен от „усета за връзката“, както те го наричаха, и най-гениалният психодоктор едва ли щеше да му помогне.

Налагаше се всеобщото убеждение, че малцинството от способни да се преобразяват се ражда с тази дарба. Известно време властите обръщали внимание на подобни хора, дори ги натиквали в специално укрепление далеч от очите на останалите. Надявали се и потомството им да се роди със същия усет, само че надеждите им останали излъгани. Доколкото имаше някакви достоверни сведения за Дивите, самите те можеха често да се променят, но никой не знаеше дали го правят с волево усилие, или под натиска на извънредно суровите условия, в които се мъчеха да оцелеят.

Аз не се съмнявах, че разковничето наистина се крие в схемичката „стимул-реакция“. Да, ама кой стимул пробуждаше прословутия усет? Нелегалните от Съпротивата не бяха открили ключа към скритото съкровище, пък май и не вярваха много-много, че го има, поне на думи. Но щом определени условия или дори психосеансите принуждаваха хората да си сменят пола, значи съществуваше начин да се предизвика и останалото!

Предполагах, че все същият усет дава приказното могъщество, с което бяха надарени властниците на Лилит. И там огромното мнозинство нямаше достъп до силата. Или те бива, или си оставаш в калта докато пукнеш. Тази мисъл ме потискаше. Ами ако и аз не съм от късметлиите?

На Харон и Цербер обаче всеки получаваше достъп до скритите в микробите възможности, макар и в различна степен. На първия споменат свят за това беше необходимо да те учи умел наставник. А на Цербер способността изобщо не зависеше от волята и засягаше всички почти без изключения. Твърде очебийните разлики в условията на останалите три планети никак не ми помагаша да разнищвам догадките си...

Колкото и да ме предупреждаваха, останах много засрамен от стъписването си, когато за пръв път станах свидетел на промяна на пола. Изобщо не беше постепенно, ами се извърши за броени дни. Откъдето и да го погледнете, обществото на Медуза беше абсолютно лишено от полови предразсъдъци. Е, на цивилизованите светове също цареше равенство между половете, но това не премахва разликите в телосложението и хормоните, нали? Нито мъжете разбираха докрай жените, нито обратното. Просто не бяха опитали на свой гръб какво е да си от другата страна. А на Медуза стигаше някакво чудато нагаждане на микробите, като човек дори можеше и сам да поиска подобна трансформация при среща с психодокторите. Затова се бях вкопчил тъй здраво в теорията си за пълното преобразяване.

Колкото и да умувах, все опирах до Дивите. Разпитвах полека и внимателно, за да установя накрая, че никой не знае нищо повече за тях, освен че живеят в първобитни племена от ловци и събирачи на корени. На обикновените жители на Медуза едва ли би хрумнало да съчиняват романтични предания за битието им. Смътната заплаха да се лиши от електричеството, бусовете и автоматите за храна смразяваше от страх дори най-храбрия сред познатите ми. Дразнех се, но разбирах народеца. Озадачавах се обаче, че управниците също търпят Дивите. Нали те с нищо не допринасяха за регулираното общество... е, и нищо не взимаха от него! Оставаха си независим елемент, обсебил незавладените части от планетата, тоест почти цялата Медуза. От горчив опит знаех, че типове като Ипсир и шайката му трудно биха понесли такъв дразнител. Изкривената им психика би ги накарала на всяка цена да отнемат свободата на онези племена. Освен ако не беше налице някое от трите условия:

а) Дивите правят скъпоценна и незаменима услуга на правителството — ами, пълни щуротии!

б) Не съществуват. Ха-ха!

в) Каквото и да сторят властниците, не успяват да ги докопат.

Вече знаех от достоверни източници на Съпротивата, че хората в племената менят всекидневно формата си, значи в това отношение бяха поне наравно с харарите. Третото възможно обяснение оставаше най-логично. Медуза искаше да ги подчини и сломи, само дето се проваляше с гръм и трясък при преследването на подобна примитивна сбирщина. Хм, това пък ме навеждаше на въпроса колко първобитни

са всъщност племената... Можех да проверя само като отида при тях. И ако се окажеше, че действително дъвчат корени и плещят глупости, щях да затъна окончателно.

Поне засега имах изгода да работя и за едните, и за другите, но това не можеше да продължи безкрайно. Майор Хокрау ми отпускаше повода, само докато ѝ снесях сведения, с които да си върши работата или поне да научи как да изкопчи още информация. Ако изворчето пресъхнеше или тя преценеше, че няма какво повече да направя за нея, не ме очакваше светло бъдеще въпреки всичките ѝ приятни за ухото обещания. Познаваше си занаята и сигурно още наддушваше нещо гнило в прикритието ми.

А колкото и разочароващ клуб на колебливи несретници да се оказаха така наречените бунтовници, плашеха се достатъчно от СН, за да убият без колебание всяка доказана кука. Точно защото бяха изнервени аматьори, винаги щяха да се намерят двама-трима истерици, които да ме очистят при най-дребната грешка. Ако седиш на два стола, въпрос на време е да пропаднеш между тях...

Само едно ме утешаваше — и от двете страни на барикадата знаеха, че не съм сантиментален, значи нямаше смисъл да ме изнудват чрез Чин. А аз искрено се привързах към нея. Не ми беше леко да си призная това; още повече се притеснявах, че се чувствам по-добре не в малкото случаи, когато оставах сам, а край нея, дори просто да се намираше в стаята и да се занимаваше кротичко с нещо свое. В моя занаят е смъртно опасно да допуснеш някого близо до себе си: за мен това важеше с особена тежест тук и сега.

Щеше да е нечестно и нелепо, ако всеки път завличах момичето със себе си в кафенето, за да го упоаят. Психотехничката на Хокрау намери решението — с моя помощ. Чин вече знаеше, че съм се забъркал в нещо със Службата за наблюдение, и ми се доверяваше. Затова още при второто отиване в управлението подсилихме внушението. Сега можех с простичка постхипнотична заповед да я превърна или в абсолютно убедена привърженичка на Съпротивата, или в още по-лоялна поданица на властниците.

Иначе всекидневието ни си оставаше същото. Приятелката ми беше достатъчно схватлива да проумее, че се крепя на ръба... а значи и тя заедно с мен. Никак не ми харесваше това положение. Бях малко

гузен, че я натопих в кашата, но пък никога и никого не съм молил да ми я натресат, нали?

Най-сетне зимните снегове поотслабнаха, задаваше се пролетта, а аз все така опирах глава в несъкрушимата каменна стена пред себе си. Знаех, че предложеният от мен вариант за революция може да успее, и изобщо не се съмнявах, че истинските водачи на Съпротивата не само са съгласни с мнението ми, но и са научили кой е тайнственият стимул за преобразяването. Мъчеше ме един-единствен въпрос — защо бездействат? Не допусках, че е заради страха от провал. Организацията им беше безнадеждно начинание и вече заспиваше, тъй че нямаха време да се размотават. Но ако бях познал в догадката си, че сме част от по-всеобхватен замисъл, значи чакахме сигнал да се включим в едновременния напън... само че тук определено бяхме лишени от надежда да успеем. Съратниците ми просто нямаха минималната задължителна подготовка и ми беше ясно що за „войници“ могат да бъдат в решителния момент.

Аз обаче също протаках. Усецах се хванат в клопката на системата и нямаше на какво да се радвам. Започвах да разбирам, че рано или късно ще трябва да предприема нещо, за да се изтръгна от оковите и да поема повече рискове от минималните, които си бях позволявал досега. Ала все още изпитвах силно нежелание да се размърдам. Твърде малко бях научил. Ех, само ако знаех нещо повече за Дивите! Неволно се питах дали и моите двойници на останалите три планети са затънали в такова безсилие. И ме обземаше извратената надежда, че е точно така — не ми се искаше аз да съм единственият некадърник.

Отдавна не се терзаех заради поверената ми задача, вече изобщо не ми пукаше, макар да осъзнах това прекалено бавно и постепенно. Май още със събуждането в онзи затворнически кораб бях отписал милата стара Конфедерация, нейните стремежи и принципи. Странно колко е лесно да затръшнеш вратата зад гърба си... но нали не аз я ритнах този път? Те ме изхвърлиха и зарязаха да се оправям както мога.

Засега натрапената ми мисия и моите лични цели съвпадаха. Искях гнусната потисническа система на Медуза да бъде разпердушинена и без колебание бих махнал от сцената Тейлът Ипсир. Само че месеците отминаваха, а аз тъпчех на едно място,

наполовина примирил се с поражението. Да му се не види, дори не знаех къде да намеря Владетеля, да не говорим пък как да го докопам.

Какво ставаше с мен? В кого се превръщах? Дали докато търсех ключа към телесното преобразяване, не бях преживял неусетно и психическа метаморфоза?

Както стана и преди, към следващия ход ме тласнаха външни сили. Започна се с едно много настоятелно привикване на среща в Съпротивата. Трябвало да присъстват всички членове на групата. Поободрих се от надеждата, че някой все пак може да е взел решение за атака.

В онази машинна зала заварих не само своите хора, а цели пет групи, общо към шейсетина закачулени фигури в помещение, недостатъчно да побере и една трета от такова гъмжило. Някой бе домъкнал и окачил преносим екран с възпроизвеждащо устройство. В залата тегнеше неприятно напрежение, малцина си позволяваха дори да разговарят помежду си.

Висока жена от друга група ни огледа, преброи ни и помоли за тишина. Смутената тълпа се подчини веднага. Двамата с Чин се покатерихме на някакви сандъци до стената, за да се измъкнем от навалицата и да виждаме поне горната половина на екрана.

— Съветът на нашите водачи ни нареди да ви съберем тук и да ви пуснем този запис — съобщи жената. — Никой не знае какво ще чуем. Нека побързаме да научим! Казаха ми, че картата се самоунищожава при възпроизвеждане на записа, ето защо няма да има повторение за разсеяните.

Пъхна я в машинката и екранът светна.

Май можеха да си спестят притесненията с доставянето му. Видяхме само силуета на мъж, целият в черно, седнал зад бюро. Зрителното поле бе нагласено така, че в него да не влиза нищо от обстановката около човека, не се знаеше дори на коя планета се намира той.

— Приятели и съмишленици, обръщам се към вас, които се противопоставяте на Четиримата владетели на Диаманта. Както някои сигурно вече са се досетили, вие сте част не само от общопланетна организация, но и от плана за свалянето на всички Владетели...

В гъмжилото се надигна тих ропот, някои ахнаха.

— ... имате достатъчно лични причини да мечтаете за края на сегашната власт и ние напълно споделяме ненавистта ви към системата за потисничество на Медуза. Да, включени сте в по-мощен план, но това не означава, че вашите копнежи не са част от него. Събитията обаче често променят плановете, както стана и този път. Конфедерацията се намеси активно в борбата срещу Четиримата владетели и има реални шансове за успех. Значи е време да ви обясним защо започна онова, към което се присъединихте. Друга разумна раса, непреодолимо чужда на всичко човешко, откри хората, преди те самите да я намерят. Пришълците са свързани по някакъв начин с нашите светове в Диаманта. Извънредно хитроумни са и разбират добре особеностите на човешкото общество. Вместо да влязат в открит сблъсък с Конфедерацията, те се срещнаха с Владетелите, които приеха от тях поръчката да съсипят човешката цивилизация навсякъде извън Диаманта на Уордън...

В гълчавата се прокрадваше недоволство, чувах подмятания, че мъжът бил смахнат, че им губели времето. Явно тези хора, които познаваха само изолираните си градове, или не му вярваха, или не им пукаше за някакви си пришълци. Можеше да се очаква подобна реакция и, както се оказа, тайнственият силует в черно също я бе предвидил. Или беше психоспец, или някой бе подготвил словото му.

— Знам, струва ви се, че това не ви засяга, но грешите! Четиримата правят всичко, което е по силите им, за да изпълнят своята част от уговорката. Средствата, които използват, нямат никакво значение за вас, защото са насочени срещу планетите извън Диаманта. Важното е, че успехът зависи от запазването на тайната до последния миг. Конфедерацията обаче научи за замислите им, макар все още да не е узнала всичко. И е изправена пред избор между два варианта. Ние сме единият от тях. Четиримата владетели трябва да бъдат премахнати и заменени от по-честни хора, които ще работят за интересите на Диаманта, вместо да се стремят към отмъщение. Уверявам ви, не искаме да се превърнем в слуги на Конфедерацията! Вършим това заради самите нас. Другата възможност за отървяване от Владетелите и прогонването на пришълците е съвсем проста. Ако Конфедерацията не пожелае да избере първия вариант, без колебание ще прибегне до съкрушителен удар — от отчаяние. Там вече обмислят дали да не

пръснат на атоми нашите четири планети заедно с всяко живо същество по тях...

В последвалата кратка пауза хората наоколо замърмориха гневно.

— Не се съмнявайте, достатъчно силни са да направят това. А пришълците няма да ни защитят. Ако можеха, не биха имали нужда от Владетелите. Именно затова бе създадена нашата организация от сериозни и добронамерени жени и мъже — не да отървем Конфедерацията, която не означава нищо за нас, а да спасим своите светове, домовете си, живота си! Владетелите няма да отстъпят. Решени са на всичко, защото ако пришълците не победят, с тях е свършено. Но ние не знаем почти нищо за тази друга раса. Как можем да разчитаме, че дори да постигне целите си, тя ще продължи да търпи и нас, жителите на Диаманта? Просто нямаме избор! Всяка планета обаче е със свои специфични особености, ето защо трябва да приложим различни похвати. Най-добре е да ги изберат местните организации. Затова ви призовавам да обсъдите всичко помежду си. След не повече от две седмици от групите ще се иска да предложат конкретни действия. Ще обсъдим плановете ви и ще включим подходящите предложения в общия замисъл. Ще победим, защото сме принудени да го направим! С ваша помощ правителството на Медуза, Службата за наблюдение и самата идея за всеобхватен контрол над населението ще бъдат премахнати за по-малко от година.

Записът свърши и настана суматоха. Високата жена едва успя да намали неистовия шум до сърдито мърморене. Накрая кресна:

— Споровете и дискусиите — във всяка група поотделно! Първи да си тръгнат тези, чиито номера започват с четворка, начело с водачите си... след това ония с шестиците! Разотивайте се незабавно!

Хората постояха нерешително още няколко секунди, после посочените за първи разбутаха останалите към изхода. Гълчавата не стихваше. И аз бях доста възбуден от новините. Поне можех да очаквам някакво раздвижване в близко бъдеще. Лесно си представих какви яростни и нескончаеми спорове предстоят в групите на Съпротивата. Все пак нещо ме гризеше отвътре. Наистина ли големите шефове нямаха никакъв план, или просто се опитваха да проверят на какво са способни самозваните бунтовници?

Зърнах за миг сестра 657, после се обърнах към Чин.

— Какво ще кажеш?

Тя вдигна рамене.

— Ами не е за вярване...

— Истина е от първата до последната дума — уверих я искрено.

— Знаех всичко това, още преди да ме стоварят на Медуза.

Тя се позамисли.

— Добре де, и какво толкова ни засяга? Изобщо не ми стана ясно що за стока са онези пришълци, а колкото до Конфедерацията... за нас и без това целият Външен свят си е като легенда.

Точно такива разсъждения очаквах и от останалите през следващите дни. Какво друго можеха да измъдрят хора, които дори не се интересуваха от зверовете, щъкащи по планетата им? Нима думата „пришълци“ означаваше нещо смислено за тях? А предположението, че някой някъде би заповядал целият им свят да бъде разпилян на елементарни частици, явно си оставаше безнадеждно абстрактно за техните мозъци.

Единственото, което успех да зърна от обстановката около онзи загадъчен мъж, беше засуканата дървена облицовка — значи той се намираще или на Харон, или на Цербер. Не само аз щях да се досетя — и съратниците ми от Съпротивата щяха да се настроят още по-зле към водачите си. От тези набедени бунтовници за пръв път се искаше да направят нещо значимо, може би дори да зложат живота си... би било истинско чудо, ако не се противят отчаяно.

Време беше да излизаме. Скочих от сандъка и помогнах на Чин да стори същото. Направих само две-три крачки и се шмугнах обратно в машинната зала. Спътничката ми се озърна стресната.

— Какво ти става?

— Ченгетата! — креснах с пълно гърло, за да предупредя и другите групи. — Това е капан!

Копоите от СН явно също ме чува, защото веднага прозвуча усилен от мегафон глас:

— Говори офицер от Службата за наблюдение. Всички да излязат с ръце на тила, един по един! След малко ще пуснем отровен газ, така че няма смисъл да се криете вътре! Обкръжени сте и не можете да избягате. Имате само петдесет секунди!

Чин зяпна уплашено.

— Ами сега?...

Надникнах — от двете страни на временното мостче се бяха подредили десетина ченгета. Винаги досега ги бях виждал да се разхождат въоръжени само с шокови палки, този път обаче някои държаха твърде познати поне за мен лазерни пушки.

Опрях устни в ухото на Чин и зашепнах:

— Слушай ме внимателно. Ще се опитам да измъкна двама ни, като спомена майор Хокрау. Дано поне ни отведат при нея.

Огледах залата. Повечето бяха смъкнали качулките си, примирението бе изписано по лицата им. Щом ги заловиха, отново се превърнаха в послушни овчици, каквито си бяха поначало.

— Тридесет секунди!

— Мамка му! — изсъсках. — Дори името на Хокрау няма да ни помогне. Тя трябва да е одобрила акцията, значи вече сме безполезни за нея. Ще ни пхнат под сондите с останалите от стадото. Налага се да избягаме!

— Двадесет секунди!

— Да избягаме ли?! Но как?

Виждах, че Чин не проумява какво се опитвам да ѝ подсказва. На Медуза човек още от раждането си започваше да попива внушението, че спасение няма.

— Ще сграбча едно от онези оръжия, после се премятам през парапета и падам в клоаката. Ако искаш, тръгни с мен, но отук нататък ще е много трудно.

— Десет секунди!

— К-къде... ще отидем?

— Вече има само един изход. Иначе ставаме момичета за забава, мила. Готова ли си?

Тя кимна.

— *Излизайте!*

Повлякох се навън с ръце на тила, следван от Чин. Другите също се точеха с вид на окончателно смазани хора. Виждах и тръгналите преди нас, подредени край стените. Не можах да сдържа погнусата си. Нито една пушка не беше насочена към тях, ченгетата дори не ги поглеждаха. А те стояха покорно и чакаха отредената им участ. Е, за Бога, в стадото имаше поне едно бясно куче... Ако бяха намерили малко смелост в душите си, лесно щяха да се справят с полицейския отряд! Сигурно се питаха къде ли биха могли да избягат, но правило

номер едно в такива ситуации гласи — плюй си на петите и търси място, по-далеч от копои.

Светещите ивици по дължината на тунела ми позволиха да различа, че само по две ченгета от двете ни страни държат пушки.

— Застани до стената при приятелчетата си! — отсече стоящата наблизо въоръжена жена.

— Ей, аз съм човек на майор Хокрау! — възмутих се веднага.

— И тя е арестувана — озъби ми се полицайката. — Ще се видите в ада на предателите!

Я, колко интересно се завъртя всичко... Или някой подчинен я беше подхлъзнал, за да заеме мястото ѝ, или наистина беше от Съпротивата и се е опитвала да ги прикрива. Не ми се вярваше да науча някога каква точно е истината. Но вече не се съмнявах в предстоящото.

Минах покрай злобната жена, която вече зяпаше излизащите след нас. Бяхме с еднакъв ръст, само че аз имах няколко предимства — например не се числях към покорните поданици на местните власти, а освен това знаех и как да боравя с такава пушка.

Извъртях се, стиснах ченгето за врата и треснах главата ѝ в парапета, докато с другата ръка хванах оръжието.

В следващия миг препънах Чин, за да се просне по лице на мостчето, и натиснах спусъка, насочил пушката към копоите срещу мен. Лъчът беше настроен на смъртоносна интензивност и срязва много спретнато враговете ми, оставяйки ме да се справя само с още един въоръжен и четирима без пушки зад гърба ми.

Мъже и жени се разпищяха в нестроен хор от кървавото насилие, което явно не бе станало част от живота им. Награбих замаяната полицайка и я вдигнах пред себе си като щит.

Въпреки това не бих имал дори нищожен шанс да оцелея, ако три от „овчиците“ все пак не бяха решили за частица от секундата да се намесят. Ченгето, което щеше да ме накълца с лазера си, политна през парапета и цопна с главата надолу в помията. Другите копои не помръднаха — сякаш не можеха да откъснат слисаните си погледи от пушката в ръцете ми.

— Благодаря ви! — подвикнах на трите си неочаквани помощнички. — Без вас бях загубен! — Една от тях ми махна, а аз извих глава към Чин. — Добре ли си?

— Ти... ти ги уби!

— Такава ми е работата. Някой ден ще трябва да ти обясня всичко. Сега обаче нека се махнем оттук, и то бързичко!

Огледах другите от Съпротивата, някои все още с ръце на главите си. Донякъде им съчувствах. Току-що видяха немислимото... и това беше причина щуротията ми да успее. Некадърниците от СН, прекалено самонадеяни, очакваха абсолютно смирение от овчиците. Реагираха твърде бавно и неумело. Нали също бяха рожби на Медуза, свикнали с непрекословната власт над тълпите! Избутах пленничката си при другите оцелели копои, за да си освободя ръцете. Тя потърка главата си, гледайки ме уплашено и объркано.

— Ей, я ми върни пушката! Няма къде да бягате. Днес ще се разправим с цялата ви жалка организация.

Ухилих ѝ се и с това я стъписах още повече.

— Всички от групите да ме слушат! — викнах колкото сила имам. — Прибират нашите хора в целия град, може би и навсякъде по планетата. Имате три възможности — да се самоубиете, да тръгнете с ченгетата или да дойдете с мен!

— Къде ще ни водиш? — кресна някой на ръба на истерията.

— Навън! В пустошта! Само там можем да избягаме!

Не ги оставих да предъвкват дълго, изумителното за тях предложение. Скоро тук вместо непохватната сбирщина щяха да нахлуят истинските щурмоваци, с каквито СН все пак разполагаше. Исках дотогава да сме се разкарали.

— Някой знае ли къде точно канализацията излиза от града и как да стигнем до изхода?

— Аз ще намеря пътя! — обади се уверено едната от трите ми помощнички, които бяха се намесили навреме.

Не се изненадах, че само те са готови да тръгнат с мен. С тях и Чин, която също беше ужасена до побъркване, ставахме петима от около шейсет. Ей, че бунтовници!

Обърнах се към нея.

— Идваш ли?

Успя да се отърси от шока, колкото да кимне.

— Добро момиче! — Взрях се в другите три. — Морфи, отдавна те подозирах!

Нашата строга бригадирка се смути.

— Наистина ли знаеше?

— Почти от самото начало. После ще си бъррим! — Превключих пушката на широкогълно излъчване. — Никой няма да пострада фатално — извиках достатъчно гръмко, за да ме чуят всички. — Само ще ви зашеметя за няколко минути. И да ви кажа, заслужавахте онова, дето ви бяха приготвили копоите. — Пак огледах смълчаната сган. — Последен шанс.

Никой не помръдна.

Натиснах спусъка и насочих оръжието първо към полицаите. Хората от другата страна отново се развикаха панически. Повалих и тях. Какво да се прави, трябваше да стъпваме по гърбовете им, за да се измъкнем.

Почувствах се странно уверен с пушката в ръце. Пък и с тези четири жени до себе си сигурно щях да се оправя по-лесно в пустошта.

— Хайде, сестрички, да се махаме!

ОСМА ГЛАВА

ДИВИТЕ

Когато се отдалечихме достатъчно от повалената тълпа, аз спрях и се обърнах към жените. Бях се сетил да взема още една лазерна пушка и колан със зарядно устройство, само че не можех да разчитам дълго на оръжията. Освен това се оказах единственият, който умееше да си служи с тях.

— Тъй... Сега ни очаква по-неприятната част — уверих спътничките си. — Ще пратят ударни групи навсякъде из тези тунели, а пък ние трябва да пълзим в мръсотията под мостовете и да не шукваме, когато минават отгоре. Схванахте ли положението?

Кимнаха. Вторачих се в онази, която познаваше плетеницата на канализацията — много привлекателна жена, едва ли на повече от двадесет и пет години.

— Можем ли да излезем близо до линията на влаковете? Тя май се сепна.

— Нали щяхме да се измъкнем там, където се излива помията?

— Няма време за обяснения. Точно защото го споменах, ще знаят къде да ни търсят. Не забравяй, че имат следящи устройства из тунелите, освен това всички копои ще се включат в издирването. Само че едва ли са могли да разположат скенерчетата си там, където не са прокарани кабели... Ако сме достатъчно предпазливи и тихи, няма да ни видят долу в говната. Знам и че обективите са с ограничено фокусно разстояние, ето защо на екраните всичко под мостовете ще се вижда доста размазано. Хайде, да тръгваме! Ти ще ни водиш. Морфи, сецаш ли се какво съм намислил?

Тя вдигна рамене.

— Поне можем да опитаме...

— Добре. Вървим в колона по един след водачката; никакви приказки, докато не ви разреша. Напред, банда — скачайте в тая ароматна баня!

Послушаха ме, макар и не без колебание. Гнусотията, сред която попаднахме, се оказа по-гъста, отколкото си мислех, и стигаше почти до кръста ми.

Нарочно ги бях водил обратно по пътя към кафенето с надеждата, че поне някои от следящите устройства може още да са повредени, но не разчитах особено на това. Трябваше да се ориентираме според обстановката — явно ни предстоеше дълго джапане в нечистотиите, докато се измъкнем.

Следващите няколко часа опънаха нервите ни до скъсване. Очакванията ми маршрутът за спасение, за който се „изтървах“, да бъде блокиран, се оправдаха. Неведнъж бяхме принудени да се скатаваме, вцепенени от страх заради ченгетата, отвеждащи други групи от Съпротивата; често над главите ни притичваха и тежковъоръжени ударни отряди. Бяхме се оплескали невъобразимо, подхлъзнахме се и падахме, и вече разбирахме, че няма да издържим още дълго.

Дотук имахме късмет. Сполучливата ми дързост само доказваше, че не бива да пращаш овце срещу овце, ако подозираш, че все ще се намери и някой вълк-единак. Пазеха ни — все още — недостатъците и пропуските в системата за наблюдение, както и фактът, че под този град с над триста хиляди жители имаше поне хиляда километра канали. Ченгетата просто не успяваха да ги обхванат. Сигурно се надяваха да сбъркаме поне веднъж, за да прегрупират мигновено силите си и да ни сгащят.

Гордеех се със своите четири жени! Не се предавах, въпреки ужасното напрежение — отлично знаеха, че първият ни гаф ще бъде и последен. Този път копоите нямаше да се доверяват само на компютрите; във всеки екран сега се виждаха чифт зли и зорки очи...

Най-сетне бяхме принудени да спрем. Не можехме да понасяме безкрайно вонята и мръсотията, нито пък вечно да се изплъзваме на патрулите.

— Колко остава до изхода при влаковете? — попитах нашата водачка.

— Както пълзим, поне още час.

Никак не ми допадна този отговор.

— А до най-близкия изход от града?

Тя се замисли.

— Ако съдя по номерата в този сектор, помията се излива от едно място на десетина минути отгук. Само че там има енергийна преграда.

— Ще рискуваме. Нямаме друг избор. Да вървим!

Тя вдигна рамене и всички продължихме напред.

Стори ми се, че и до отводната тръба се мъкнахме цял час. Отдалеч чухме шума на отвратителния водопад, а течението край нас ставаше все по-силно. Наблизо до отвора нямаше никакви мостчета, но не се съмнявах, че някъде наоколо е поставен скенер, поне за да следи за проникнали животни, ако случайно силовото поле се скапе.

Опитах се да огледам отвора, но успях да видя само как отпадъчните води се стичат в някакво хранилище, и, разбира се, зърнах лилавите проблясъци на енергийната бариера.

— Вижте, силовото поле е отвъд гадния поток. Сигурно стига до повърхността на хранилището, но ако се гмурнем, ще минем под него. Знаеш ли от каква височина ще паднем?

Жената завъртя глава.

— Навсякъде е различно. Тази пречиствателна станция е разположена в стара каменоломна. Дори да не паднем отвисоко, самото хранилище може да е с дълбочина петдесетина метра.

Подсвирих тихичко.

— Май загазихме. Все пак ще трябва да търсим изхода към транспортния терминал.

В този миг по проходите над нас се разнесе тропот на бягащи крака, който спря внезапно. Някой горе се разшава, по мръсотията около нас зашариха лъчите на фенерчета. Край на колебанията — ченгетата сигурно бяха от най-печените, с които разполагаше градът.

— Ей, вие долу! Знаем, че сте тук! — подвижна рязък женски глас. — Изскачайте един по един, да не слезем да ви приберем, че ще стане по-лошо! Току-виж ни ядосате достатъчно, за да ви очистим още сега!

Озърнах се към спътничките си.

— Какво ще правим? — попита ме Чин, сякаш знаех отговорите на всички въпроси във Вселената.

— Нищо особено — въздъгнах. — Можете ли да плувате?

И четирите кимнаха. Олекна ми.

— Тогава поемете си дълбоко дъх, гмуркайте се в говната и не се показвайте повече. Оставете течението да ви влачи.

Морфи сгуши глава между раменете си.

— Да се гмурнем *в това*?

— Чак докато паднем долу, а то ще стане скоро. Онези ще скочат при нас след минута-две. Пък и вече достатъчно се вмирисахме, има ли някакво значение?

Вдишах и издишах с напън, пак вдишах и се потопих със затворени очи, стискайки скъпоценните пушки.

Отчайващото преживяване направо увенча мъките ни в тунелите. Нищо не виждах, само усещах, че гъстата помия ме носи непоносимо бавно. Дори не знаех дали наистина цялото ми тяло е скрито. Накрая реших да издържа, докато не припадна или не ме изгори силовото поле, а ако трябваше все пак да си подам главата, за да дишам, щях да изскоча със стрелба.

Не знам колко дълго търпях този ад, но по едно време бълвочът около мен сякаш се разреши, а и недостигът на кислород не ме тормозеше чак толкова. Изведнъж главата ми се подаде не над повърхността, а встрани от нея. Мигновено се свих на кълбо, за да не докосна енергийната преграда. После вече падах, и то все по-бързо. Изтървах и двете пушки, сурнах се надолу поне двајсетина метра и плъснах в хранилището.

Изобщо не бях сигурен, че ударът няма да ме осакати или убие, но вместо това само потънах надълбоко. Извих се по инстинкт, като че плувах в най-обикновена вода, и след миг изскочих над повърхността.

Тук нямаше никакво течение, от трите ми страни се издигаха отвесни скали. В далечния край беше автоматизираната пречиствателна станция. Не вършеше кой знае какво — на хората почти не им пукаше за околната среда. Работеше само когато я осветяваше слънцето и просто смесваше отпадъците с чиста вода, а после ги изсипваше в реката, която пък щеше да ги отнесе в океана.

Наклонената стена от бял бетон не беше много висока. Веднага заплувах натам. Стигнах до нея учудващо бързо и изпълзях нагоре. Почаках дишането ми да се успокои и реших да се изкача до горния край, седем-осем метра над повърхността на хранилището. Щях да почакам там другите, но нямах намерение да се бавя прекалено,

защото ченгетата сигурно вече тичаха насам, след като бяха докладвали на началниците си какъв път за бягство сме изнамерили.

Пак запълзах, но изведнъж се сетих, че дотук плувах по твърде необичаен начин, а сега пък движенията ми бяха доста непохватни. Ръцете ми, придобили цвета на кафявата мръсотия в тунелите, приличаха на плавници! Значи се бях преобразил със смайваща бързина. Реших по-късно да се огледам подробно, защото първо трябваше да се изкача по стената.

Не се наложи да чакам дълго. Очите ми бързо се приспособиха към гъстия здрач и скоро видях две глави да доближават убежището ми; след тях се появи и трета.

Когато първият силует започна да се катери към мен, едва не извиках от изненада. Нагоре по стената пълзеше някакво чудовище с форма, твърде далечна от човешката — черно и лъскаво, с изострена муцуна и обтекаема глава, с плавници отпред и силни крака, завършващи с ципести ходила. Втората твар се измъкна от хранилището, тъкмо когато първата ме доближи и изпищя от ужас.

— Ей, не се тревожи! — побързах да я успокоя. — Пак съм си аз! Микробите на Уордън са ни преобразили, за да оцелеем в тази гадост. Хайде, идвайте насам! Скоро ще си бъдем предишните, стига да се отървем.

Взрях се и забелязах, че щом постояха на стената при мен, кожата им загуби блясъка си и започна някак да... сълзи, сякаш телата ни се състояха от податлива глина, която сама знаеше какво да прави. Чудно, но изведнъж се ободрих — ето ти го доказателството за силата на стимула! Попаднеш ли в непоносима среда, променяш се. Вече можех да си обясня по-лесно и умението на Дивите да се изплъзват от нежните лапи на СН.

Но как тези смахнати микроби разбираха какво ти е необходимо, и то за частица от секундата? Откъде извличаха неимоверно сложната информация за функциите и структурата на тялото, та да са в състояние да го преобразят?

Изчакахме още пет минути. Чин се бе спасила, макар ужасена и потисната от нежеланото приключение. С нас бяха Морфи и другата непозната, но водачката ни през тунелите липсваше.

Бързичко си възвръщяхме „обичайната“ човешка форма, защото мъничетата в нас усещаха какво ни заобикаля. Това показваше, че те

или винаги се нагаждат към първоначалното състояние в нормални условия, или им е достатъчна нашата представа за себе си. Само дето нямахме коса и засега кожата ни си оставаше тъмнокафява.

Бях не по-малко сащисан да видя как плавниците ми полека-лека отново се превръщат в ръце. Щом станахме достатъчно човекоподобни, за да стоим и ходим изправени, огледах за последен път хранилището. Четвъртата жена я нямаше.

— Трябва да се махнем оттук. Отсреща май ми се мярна патрул...

Морфи завъртя безпомощно глава, взирайки се ту в мен, ту към гнусната каша.

— Но тя още не се е измъкнала!

— Няма как да ѝ помогнем. Или не е успяла да се промени навреме, или се е заклешила някъде и са я спипали. Нима ще ѝ стане по-добре, ако ни гръмнат или ни промият мозъците? Тръгваме!

Онази, чието име още не бях чул, се вторачи озадачено в мен.

— Накъде?

Въздъгнах.

— Все едно. Само не бива да се размотаваме повече тук.

Затичах се по стената и щом стигнах до някаква стълба от другата ѝ страна, се втурнах веднага надолу, а над мен лазерите вече осветяваха нощта. Нагазих в плитка река и преджапах към отсрещния бряг, без дори да проверя следват ли ме другите. Нямах време, а и нима бих могъл да ги влача насила? Исках да се добера възможно най-бързо до гората, за да се скрия между дърветата.

Изведнъж чух вика на Морфи:

— Залегнете!

Изобщо не се замислих, ами се проснах по корем във водата. Чак тогава извих глава, за да погледна нагоре. Над мен прелетя малък, осветен отвътре прозрачен мехур с две ченгета в него. Носеше се почти безшумно над реката, докато прожекторът на машината шареше упорито. Сред толкова стърчащи камъни сигурно и ние приличахме на загладени отломъци, защото странното въздушно возило ни подмина. Предположих, че СН не се занимава всеки ден с такива обиколки, значи здравата се бяха настървили да ни открият!

Щом светлините изчезнаха, ние побързахме да се шмугнем в гората. Най-после си позволих да усетя преумората и се свлякох на

земята, а жените направиха същото след миг. Доста време мина, преди да продумахме.

— Ей, да знаете, че ще повярвам в чудеса — рекох накрая. — Размина ни се!

Морфи се взря мрачно в мен, погледна и останалите две. Ако не се брой липсата на коса и особеният ни цвят бяхме си същите като преди, само дето и дрехите ни доста пострадаха при преобразяването.

— Голи-голенички сме в абсолютно непозната за нас пустош, гонят ни като зверове, а той се мисли за победител!

— Да не споменавам, че може и да пукнем от глад — обади се все още безименната за мен жена.

Ухилих се наперено.

— Точно за такъв се мисля. Ще успеем. Нали не изтърпяхме всичко това, за да се предадем накрая! Ако и онова падане в хранилището не ви е втълпило, че сме машини за оцеляване, не знам какво ще може да ви убеди... Само трябва да се отдалечим повечко от града тази нощ. Не ми се вярва да ни преследват надалеч или прекалено дълго. Просто не си струва усилията, макар че в момента сме ги разярили до безумие.

— Щом хората от другите групи разкажат при разпитите какво са видели — отвърна Морфи, — копоите ще преровят планетата, за да те спипат. Това, дето направи, беше... *нечовешко*. Знаеш ли, че за няма и пет секунди събори оная кучка с пушката, взе ѝ оръжието, накълца още четири ченгета и се извъртя към останалите, готов да очистиш и тях?

— Пет сек...

Млъкнах слисан. Значи затова всичко беше ми се сторило приказно лесно! Ако имах оригиналното си тяло, тренирано и дресирано, вероятно щях да постигна същото, но тук и сега... Да ти е ясно какво и как да направиш съвсем не е като да го можеш. Ако не вярвате, питайте който и да е космически пилот, дето вече е чукнал петдесетака. Отговорът на загадката обаче беше очевиден.

— Просто знаех какво да сторя — уверих Морфи, — а моите Уордънови микроби свършиха останалото. Изпитвах такова страхотно напрежение, докато се готвех да се развихря, че те са ме приспособили, за да имам шансове за оцеляване. По същия начин се превърнахме за малко в чудати водни твари. Нужни са само воля и

знания. Виждате, че изобщо не сме безпомощни. Носим защитата в телата си. Микробите ни приспособяват напълно към тази планета, а сега сме именно на Медуза, не в онези удобни и заключени килии, които наричахме градове.

— И все пак случката беше... потресаваща, не можеш да го отречеш! — обади се третата жена. — Досега не съм чувала някой да се преобразява, освен когато си сменя пола.

— Вярно е и точно на това се крепи системата. Сврели са ни в изкуствена, почти стерилна среда, където промяната просто е невъзможна. Сигурно се е случвало понякога при тежки злополуки, но хората веднага са били предавани в ръцете на психокасапите, за да им наместят спомените. Между другото, май е време да узнаем коя си. Аз съм Тарин Бул.

— А аз съм Анджи Патма от строителната гилдия.

Все повече се притеснявах за обикновено общителната Чин, която си седеше кротко встрани и явно още не можеше да се отърси от шока. Седнах до нея.

— Всичко ще бъде наред, ще видиш.

— Знам — едва-едва измънка момичето.

— Какво ти е, миличка? — намръщих се.

Тя се поколеба, но накрая сякаш изригна:

— Тарин, ти уби четирима души! Уби ги! И изобщо не ти личи да съжаляваш.

— Слушай, Чин... — въздъхнах. — Налагаше се. Според мен, ако някой ме води на екзекуция и изпитва удоволствие от това, значи сам се лишава от правото да диша. Спомни си за останалите петдесет и петима от нашите групи — никой няма да остане жив, поне не и психически. Ще им унищожат съзнанията. Аз лично не познавам поотвратително престъпление. Не забравяй и как подбират гаднярите за работа в СН — трябва да са хора, на които им харесва да мачкат и дори да трепят останалите.

— А на теб?

За миг се запънах. Разбира се, нямаше да отрека, че си харесвах работата. И все пак имаше разлика. Поне се надявах да е така.

— Не се радвам, когато сплеща или притисна в ъгъла някого. Преследвам и залавям онези, които вредят на околните. Не е чак толкова зле, нали?

Май не успях да я убедя, а и себе си също. От самото ми раждане ме бяха отгледали с вяра в Конфедерацията, в съвършенството, едва ли не, на нейните идеали. Но не върших ли там каквото СН правеше на Медуза? Разкривах типове, застрашаващи самата основа на обществото — или онези, които го използваха за лични облаги — после ги предавах в ръцете на психоманипулаторите. Някои попадаха в Диаманта на Уордън, други... е, от време на време се налагаше да ги ликвидирам. Нямаше съмнение, че създаденото от Ипсир общество бе много по-мрачно от цивилизованите светове, но местните ченгета вярваха искрено, че бранят интересите на своя свят. Просто бях попаднал пред криво огледало, отразяващо извратено нормите и мечтите на Конфедерацията. Може би и затова се почувствах толкова неловко.

Станах.

— Да се размърдаме, защото не е изключено да ни налети някой пеши патрул, каквито непременно са разпратили в тази посока! През оставащите тъмни часове трябва да изминем колкото може повече километри. Ще продължим да си бърбим по пътя.

Наистина пратиха още хвъркати машини и лениви копои след нас. От време на време ги виждахме или чувахме, но пък те никак не се престараваха. Явно бягството в дивата пустош за тях се равняваше на сигурна смърт, а и не им се струвахме толкова важни, че да искат да ни заловят на всяка цена.

Оказа се обаче, че онова, което бях изровил за биологията на планетата, не е описвало дори приблизително богатството на живота тук. Не само откривахме стотици, ако не и хиляди растения, големи и малки, ами гората буквално гъмжеше от всевъзможни твари. Макар да се отличаваха с какви ли не чудатости, напомняха ми за други планети, на които бях живял. Вероятно имаше зрънце истина в теорията, че при подобни условия се развиват почти напълно съвпадащи помежду си екосистеми.

Първата ни сериозна грижа вече беше не да се отървем от хайката, а да си набавим храна. Разбира се, намирахме се в „тропическата“ зона в началото на пролетта; навсякъде се натъквахме на плодове по дърветата и храстите, но те още не изглеждаха зрели, пък и изобщо не ги познавахме.

— Как ще налучкаме кои стават са ядене и кои са отровни? — измрънка Анджи, прегладняла като всички нас.

— Няма да е сложно — уверих я. — Ако има нещо наистина смъртоносно, микробите би трябвало да ни предупредят все някак. Ей онази ягода например вони нетърпимо, не бих я докоснал дори. Но още когато стъпихме на Медуза, ни обясниха, че можем да ядем почти всичко, а дребосъците ще се погрижат да го превърнат във веществата, които са ни необходими. За начало е добре да си подберем онези неща, които поне наглед са подходящи за ядене, пък после ще видим какво ще стане...

Не се престашихме обаче, докато гладът не ни принуди да съберем смелост. Листата и незрелите плодове имаха различен вкус — от леко гаден до непоносимо противен, но щом взехме да ги пъхаме в устите си, не можахме да се спрем, докато не се натъпкахме. Час-два по-късно започнаха да ни наболяват коремите, поразхлабиха ни се червата, но след неспокойния сън на твърдата земя се събудихме много по-бодри. Нашите микроби веднага се приспособиха към новите условия и решиха — както и очаквах — да ни подсказат кое-що. Някои ядива вече ни се струваха вкусни, докато други станаха неопикуемо отвратителни. Скоро нямахме проблеми с храната, макар да признавам, че не само на Чин ѝ се присънваха сочни мръвки и екзотични плодове.

Трябваше да живеем според средата. Дрехи всъщност не ни бяха нужни, а и след преживяното никой от нас не прояви глупава свенливост. Самата гора ни пазеше от дъждовете и редките свирепи градушки. Ако се налагаше да се защитим по-добре, набързо стъкмявахме навеси от клоните и широките листа на някакъв често срещащ се храст. Бях обучен за оцеляване в примитивна среда и знаех как да направя по-здрав подслон, но засега нямах намерение да основавам село в пущинака. Оставах още три месеца до първите снегове, времето тепърва щеше да се затопля, значи дотогава трябваше да намерим Дивите.

Отначало заобиколихме Рошанд в широк кръг, после се отправихме към брега — водех аз, ориентирайки се по картата в паметта си. Там щяхме да решим коя посока да изберем.

През първите седмици се учехме какво е най-добре да ядем, кое къде да търсим и на какви проблеми можем да се натъкнем. Узнахме

навиците и на множество животни. Естествено навсякъде из горите се срещаха тубри, но ако не ги дразнехме, те май дори не ни забелязваха. Ветите си стояха по големите поляни и тревистите равнини, затова страняхме от откритите територии. Още не бяхме зървали харар, искаше ми се и занапред да не се налага да се запознаваме отблизо...

Понякога минавахме през места, където земята беше доста гореща. Топлите извори се оказаха много повече, отколкото бих предположил, съдейки по останалите особености на планетата. Гейзери, кипяща кал, димни дупки... Виждахме ги къде ли не, веднъж дори случайно попаднахме на цяло горещо езеро. Щом свикнахме с вонята на сярата, изкъпахме се с удоволствие. Хрумна ни и че можем дори да си варим храна в тези естествени „тенджерки“.

Покрай всичко това естествено се сближихме така, както не ни се бе случвало с други хора тук. И трите жени се оказаха с много жилава психика. Макар и да не пестяха оплакванията, примиряваха се като убедени фаталистки с участието си, докато постепенно не започнаха да се наслаждават на приключението.

Вече нямаше смисъл да пазя тайна, затова им обясних кой съм и как съм попаднал на Медуза. Успях донякъде да ги успокоя, а Чин най-после се отърва от погнусата си, защото ѝ се стори естествено един конфедерационен агент да убива без колебание.

Толкова лесно се сближихме, че понякога се чудех дали и тук не се бяха намесили микробите на Уордън. Морфи стана само Бура, Чин си беше Чин, а второто име на Анджи просто забравих. И трите ме наричаха галено Тари, както бе свикнала приятелката ми. Превърнахме се в едно голямо семейство.

Онези петдесет и петима, предпочели да останат и загинат, още бяха тежко бреме за ума ми и аз реших да проуча в какво се крие разликата между тях и моите спътнички.

Бура, както се оказа, била родена на Медуза, но преди заемала доста по-високо положение в гилдията. Още като момиче влязла в семейна група, включваща и изгнаник — безогледно решителен и рязък мъж с телосложение на бивол. Държал се със страховита грубост извън семейството си, но въпреки бил мил и нежен. Тя се възхищавала на неговия непокорен дух, на презрението му към СН. Един ден му писнало да го привикват за задушевни разговори с копоите, избухнал и буквално разкъсал поредния досадник. За да отърват кожата,

останалите от семейството били готови да дадат показания какъв убиец по природа е той и колко е неспособен да се „впише“ в обществото на Медуза. Бура обаче отказала. За това ѝ прегрешение я преместили в друг град и я понижили до бригадир на обслужваща пътнически вагони смяна, при това без никаква надежда да се издигне отново. Според мерките на тукашната система се отървала сравнително леко, но когато пратената от СН психотехничка вместо да ѝ намести верноподаническите чувства, я въвела в Съпротивата, тя вече била готова на всичко. Бързо станала предводителка на група — сестра 657, разбира се.

По-трудно ми беше да разбера Анджи. Никога досега не бе срещала изгнаници от цивилизованите светове, както и не бе успявала да си намери мястото и да се задоволи с него. Като хлапе настървено се надлъгвала с автоматичните врати на бусовете или изнасяла дреболии от магазините, без да я хванат. Сметнали, че е подходяща да продължи обучението си като строителен инженер. Мечтаела си тъкмо за такава работа, но много я потискали ограниченията, пълната липса на свобода за мисълта, отблъскващата еднаквост навсякъде. Не направила кариера. Скоро дори се отвратила от професията си. Пратили я да оценява разходите при подобряване на качеството в част от мрежата за бусове в Рошанд. И за нея поредната проверка при психотехник се превърнала във вратичка към Съпротивата... просто защото можела да се захване с нещо различно.

Тъй и не разбрахме коя беше другата храбра жена, която ни изведе от града с цената на собствения си живот. Решихме, че където и да е сега — ако изобщо беше *някъде* — тя завинаги има място в нашето семейство.

В този свят, където цялото общество бе изградено на основата на груповия брак, никоя от жените не изпитваше дори сянка на ревност. А за мен броденето из пустошта, както древните предшественици на съвременния човек са живели преди милион години, беше може би най-хубавото преживяване в досегашния ми живот. Май точно тогава с пълно равнодушие обърнах гръб на Конфедерацията.

Вървахме на зигзаг от брега към поредните горещи извори и обратно, като вече ги откривахме по инстинкт. Бяхме решили да тръгнем на север, защото Бура твърдеше, че е виждала от влаковете Диви горе-долу по средата на пътя между Рошанд и Сивата падина.

Наистина попадахме на следи от хора и временни биваци, но нямаше как да познаем колко отдавна са изоставени.

Естествено така и не открихме Дивите. Те самите решиха да ни се покажат. Не знам колко дълго бяхме бродили, но вече бе средата на лятото, когато излязохме на една поляна и изведнъж видяхме неколцина от тях наоколо.

Групата се състоеше от един мъж и шест жени, едната от които в напреднала бременност. Също като нас тези хора бяха с тъмна кожа и без косъмче по главите и телата си. Носеха препаски от някаква червеникава или черна козина. Стискаха грубовати копия и лъкове в ръцете си. Личеше, че са ни наблюдавали, преди да решат за срещата. Отначало нито направиха крачка, нито продумаха. Само ни гледаха втренчено. Разбира се, ние им отвъръцахме със същото.

След няколко напрегнати минути вдигнах рамене и протегнах към тях ръце с разперени пръсти.

— Приятели сме. Не искаме да ви сторим нищо лошо.

Не показаха, че са разбрали думите ми, и едва когато сериозно започнах да се безпокоя, че говорят някакъв друг език, една от жените попита:

— От кое племе сте? Къде са ви знаците?

— Не сме от никое. Всъщност... истината е, че ние сме си отделно племе.

— Прогонили са ги! — изсъска друга жена с явно неодобрение.

— Не сме прогонени — побързах да ги уверя. — Избягахме от градовете.

Този път те не скриха изненадата си. Никога досега не бях общувал с първобитни хора и можех само да се надявам, че няма да направя неволно някаква фатална грешка. Трета жена прошепна на предводителката им:

— По онези места живеят само демони! Това сигур е тяхна хитрост!

Старшата сред тях само вдигна рамене.

— Какво търсите тук? — попита ни строго.

— Търсим си място на тази земя — отговорих, стараяйки се да подражавам на речта ѝ. — Искаме да опознаем света и да научим обичаите на едно велико племе.

Май налучках нужните думи, защото предводителката кимна дълбокомислено. Поумува и взе решение... а то явно не подлежеше на обсъждане, дори другите от групата да не го харесваха кой знае колко.

— Ще дойдете с нас. Ние сме от Хората на Скалата. Ще ви отведем в нашия стан, а там Старейшините ще решат съдбата ви.

— Това е добре — уверих я кротко.

Всички се обърнаха като по даден знак и тръгнаха към гората. Погледнах своите спътници и мълчаливо кимнах. Трябваше да последваме новите си познайници.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ДЕМОНИТЕ НА ЗЪБЕРА

Дивите не споменаха, че до стана им има няколко дни път. Позволиха ни да вървим след тях, но се държаха настрана. Разменяхме само по някоя и друга дума, а понякога ни удостояваха и с къс недоверчив поглед. Макар да се подчиняваха на волята на предводителката си, не се чувстваха длъжни да се отнасят дружелюбно с нас.

Имаха торби от щавена кожа, в които кътаха разни припаси, върхове за копията си, но не и храна. И те ядяха главно плодове и корени, макар че не се плашеха от лова на вети или тубри. Справяха се великолепно с примитивните си оръжия. Избираха място за засада и застиваха неподвижно за час-два, ако се налагаше. Но когато животното влезеше в клопката, скачаха изведнъж и го обсипваха светкавично със стрели и копия. После бързичко го изкормваха с други, по-назъбени остриета. Понеже ветите също носеха в себе си микробите на Уордън, трябваше да бъдат убити веднага, иначе започваше възстановяване на увредените тъкани.

Обикновено провесваха животното на два пръта и го отнасяха до най-близкия горещ извор. Там го накълцваха на парчета с каменна брадва, увиваха мръвките в листа и ги сваряваха. Бях ял такава приготвено пред очите ми месо на граничните светове, затова само наблюдавах с любопитство процедурата, но трите ми съпруги едва сдържаха напъните за повръщане. Касапската работа никога не е била приятна гледка. Принуден бях да ги увещавам упорито да не издават отвращението си.

— Бъдете също толкова корави — помолих ги, — както при бягството! Ако ни предложат да споделим трапезата им, ще приемете. Дори да не ви харесва, имаме нужда от тези хора.

— Че за какво са ни? — учуди се Чин. — Добре се оправяхме из пустошта и сами.

— Ветите също са много доволни, докато не ги погълне някой хищник — напомних ѝ веднага. — Но ние не сме животни. Хората трябва да се учат, да израстват. Затова ще вървим с тях.

Действително ни предложиха част от месото, след като си подбраха най-сочните мръвки. Аз веднага похвалих ловците за умението им и това май ги поласка. А когато доловиха притесненията и погнусата на трите жени от града, стана им страшно забавно...

Отдъхнах си от тревогата дали хората от племето ще ни приемат. Започвах вече смътно да подозирам, че поне някои от Дивите не са нито наивници, нито невежи, за каквито се представяха пред нас.

След още два дни стигнахме до мястото. Изобщо не беше обикновен първобитен стан. Сгушен в планините, той оставаше невидим за всеки натрапник, дето не е имал късмет да се покатери точно над него. Полукръг от големи камъни ограждаше територия, широка над километър, и пазеше обиталището от ветровете. В средата имаше амфитеатрална вдлъбнатина, а на дъното ѝ забелязах нещо, което напомняше олтар. Заобикаляха ни множество колибки от кожа и здрави пръти. Повечето, от обитателите на стана обаче живееха горе, сред скалите. Различих входовете на десетки пещери. Липсваха каквито и да са подвижни стълби — явно дотам се стигаше само чрез катерене. Дори и в този момент хора от племето щъкаха като паяци по почти отвесните стени.

В подножието имаше една-единствена пещера, по-просторна от останалите. По изкусно издълбани каналчета водата от топящите се снегове се насочваше към ниски водопадчета, стичащи се в две езерца в краищата на стана. Оттам я отклоняваха за нуждите на жителите, а останалата част изтичаше през отвори в защитната стена.

Анджи се смая, щом обходи с поглед обстановката.

— Сътворили са истинско чудо, при това с най-прости сечива и без никакви машини!

— Спомнете си, че двете общества на Медуза са се откъснали напълно едно от друго само преди четиридесет-петдесет години — казах на спътничките си. — Няма да се изненадам, ако някои от първите бегълци от градовете все още са живи и здрави тук...

Наредиха ни да чакаме до амфитеатъра и докато пристъпвахме от крак на крак, аз попитах нашата инженерка:

— Според теб колко хора могат да живеят на това място?

Анджи се позамисли, пресмятайки нещо наум.

— Трудно ми е да преценя — отвърна накрая. — Зависи докъде продължават пещерите, макар да се съмнявам, че са особено просторни. Пред нас са метаморфни, а не утаечни скали.

— Е, поне приблизително?

— Стотина. Най-много сто и петдесет.

— И аз не очаквам да са повече — кимнах.

— Какво малко градче! — промълви Чин.

— О, не — възразих, — даже е твърде голямо. Как се изхранват толкова хора, щом всичко се разваля за броени часове, ако не го изядеш? Разбирам тия кожени палатки да бяха в равнината или в горите, сред ветите и тубрите... Но тук сме на половин ден път от най-близките стада. Нещо не се връзва!

Наоколо минаваха почти само жени с все същите полички от козина, които явно показваха принадлежност към племето. Чакахме доста дълго. Накрая все пак си спомниха за нас; доближи ни една бременна жена, но не онази от довелата ни група.

— Елате. Старейшините искат да си поговорите.

Изгледах красноречиво съпругите си: „Оставете ме аз да се оправям с тях!“ Не се учудих, че жената ни поведе към пещерата в подножието.

Най-напред ме изненадаха факлите, разположени практично, за да я осветяват добре. За пръв път виждахме Дивите да използват огън.

Тунелът продължаваше във вътрешността на планината. Още след първите десетина метра забелязах рязката промяна в стените. Навътре той бе издълбан със съвременни машини, а може би дори с мощни лазери.

Най-сетне стигнахме до широка правоъгълна зала с висок таван, петнадесет метра дълга и десетина широка. По средата ѝ течеше бърза река. Отвъд нея се виждаше дълбока ниша, също изсечена с лазер. Вътре бяха разположени три големи дървени кресла, въпреки че лично аз трудно можех да си представя как някой ще стигне до тях, за да седне. Тримата в креслата обаче се бяха справили някак — оказаха се две старици и един старец. По-възрастни хора май не бях срещал през живота си, ала изглеждаха много бодри.

Значи Старейшини не беше просто почетителна титла...

И те нямаха коса като останалите, в светлината на факлите кожата им сивееше досущ като гранита наоколо.

Озърнах се — бременната жена вече не се виждаше, а и никой друг не се мяркаше наблизо. Бяхме оставени насаме със Старейшините, властващи над Хората на Скалата.

— Как ти е името, момче? — попита едната старица с дрезгав писклив глас.

— Наричат ме Тари, също и Тарин Бул.

— Е, да, ама това не ти е истинското име.

Слисах се — не беше въпрос, а твърдение.

— Така е — признах без капка колебание. — Но вече искам да ме познават само с тези две имена.

— Не си роден тук — нехайно отбеляза и старецът с почти същия глас.

— Не съм. Пратиха ме на Медуза от Конфедерацията.

— Осъден престъпник ли си?

Най-сетне ме питаха за нещо! Тъкмо започвах да се тревожа.

— Да, дойдох тук против волята си.

Придържах се близо до истината, но нямаше смисъл да се впускам в подробности, поне засега.

— Тези жени твоето семейство ли са? — обади се другата старица.

— Да.

Настъпи кратко мълчание, после пак заговори старецът:

— Казал си на поклонниците, че сте избягали от Рошанд. Защо направихте такъв избор?

Постарах се да бъда по-лаконичен в разказа за Съпротивата, разкриването ѝ и невероятното ни бягство. Не обяснявах подбуди, а излагах факти. Завърших с дългото ни търсене на Дивите. Старците пред мен не помръдваха, но в очите им грееше остър ум и любопитство. Не дочаках повече въпроси за самите нас. Явно това не ги интересуваше.

— Какво ви обясниха поклонниците за това място? — попита първата старица.

— Само ни казаха, че ще ни отведат в стана на племето.

И тримата се засмяха тихичко.

— Стан значи... Добре звучи — промърмори втората. — Е, какво мислиш за този стан?

— Не е селище на някое от племената — отвърнах веднага.

— Тъй ли? И по какво съдиш?

— Няма как да изхраните всички жители. А и току-що нарекохте онези ловци „поклонници“.

— Досетлив си — одобри мъжът. — Позна — това не е стан. По-правилно е да го наречем убежище на вярата. Нещо смущава ли те?

— Не, но ще се радвам, ако не бъдем принесени в жертва.

Казаното явно им хареса, понеже пак се ухилиха. След малко първата жена попита:

— Какво очаквате от живота си в тази пустош? Защо сте тръгнали да търсите племената, които градските жители наричат Дивите?

Е, тези пред мен поне не се преструваха на невежи наивници!

— Търся знание — обясних искрено. — Голяма част от планетата е поробена, а потиснатите дори не разбират какво са принудени да търпят. Обитателите на градовете вече приличат на хора не повече от ветите, само дето нямат тяхната свобода. И не искат да мислят, доволни са да правят каквото им е заповядано, за да запазят сигурността си...

— В това ли съзираш злото?

— Всички ние го виждаме. Злото е въплътено във Владетеля на Медуза. Той уби у хората духа, който ги прави човеци. Има и нещо лошо — въвлича ги, без да знаят, в тайна война срещу Конфедерацията, която може да причини гибелта на цялата планета.

— И си въобразяваш, че вие четиримата сте способни да го възпрете?

— Можем поне да пробваме. Предпочитам да си похабя силите напразно, отколкото да чакам бездейно.

Този път мълчаха дълго. Втората старица попита:

— А къде виждате своето място сред всички хора, вети и тубри?

Усмихнах се.

— Ние избягахме. Другите петдесет и петима покорно тръгнаха към края си. Ние сме... харари, разбира се.

Кимнаха, но не се засмяха. Заговори старецът:

— В далечното си минало също като вас мечтаехме да унищожим тази система на злото, да освободим Медуза. Вече бяхме зрели хора, когато преди петдесет и една години в градовете започна разполагането на следящите устройства. От трима ни само аз съм роден тук, още преди този свят да се превърне в затвор и лудница. По-малко от хиляда души избягахме по време на погрома срещу несъгласните. Бяхме най-хитрите.

Исках да проверя една от догадките си.

— Но това място... Построено е преди да ви подгонят, нали?

— Позна. Разбира се, тогава имахме само тази пещера с разклоненията ѝ надълбоко в планината. Скривалище за всеки случай. Избягвахме всякакво споменаване за него преди погрома. Останалото сътворихме с ръцете си.

— Направо не е за вярване! — възкликнах съвсем искрено. — Подслон, изобилие от вода, дори нещо като канализация. Само дете не може да приюти много хора.

— Не го искаме — натърти първата старица. — Няма защо да привличаме вниманието. Добре е да знаеш, че по едно време ни измъчваха същите мечти, които ти сега оставяш да те владеят. Нима си въобразяваш, че за всичко е виновен Тейлът Ипсир? Още си беше един от могъщите управници на Конфедерацията, когато тук започна налагането на робството. Той само довърши и усъвършенства каквото завари. Ипсир е третият Владетел след създаването на Службата за наблюдение... и най-лошият от всички, разбира се. Двамата му предшественици бяха убити. А вторият дори започна като искрен реформатор, беше решен да премахне промените и да върне на хората връзката им с Медуза. Само че се пристрасти към същия ужасен наркотик — абсолютната власт. Не е достатъчно просто да убиеш Владетеля, нито дори да премахнеш всичките му съветници и помощници. За да постигнеш целите си, трябва да бъдат съсипани напълно технологиите, поддържащи градовете, да се прекъснат и доставките от другите планети. Трябва да изкараш насила цялото население в пустошта. Това обаче е невъзможно. Онези имат и достатъчно средства, и желание да съхранят сегашното статукво.

— Затова — подхвана старецът — решихме да не им обръщаме внимание, също както и те ни пренебрегват. Създаваме тук нова култура, по-подходяща за земите извън градовете.

— Но все някой ден ще ви потърсят — напомних неотстъпчиво.
— А после ще ви унищожат, ще ви погълнат.

— Кой знае... Надяваме се, че няма да стане така. Избрахме единствено възможния път.

— Не е вярно! — възмутих се. — Напразно сте се отказали от мечтите си! Имате оръжията, които са ви нужни. Колцина са... Дивите в този свят?

— Предпочитаме да се наричаме Свободните племена — поправи ме меко първата жена. — Между трийсет и четирийсет хиляди сме. Оценката е съвсем приблизителна, защото вестите се предават трудно и бавно.

Истинска армия, стига да...

— Напълно достатъчно, за да проникнете в главните градове, да повредите непоправимо заводите и транспорта, да унищожите изкуствено поддържаното равновесие...

— Как си го представяш? Няколко десетки хиляди диваци, за повечето от които дори фенерчето е магия, защото никога не са зървали машини от стомана и пластмаса?

— Според мен те могат да бъдат обучени! Убеден съм, че напълно контролираното от волята преобразяване е осъществимо. Точно тези отговори дойдох да търся тук.

Изобщо не ги изненадах. Първата старица засъска:

— Глупак! Нима се заблуждаваш, че си единственият, комуто е хрумнала такава идея? Но в началото бяхме разпръснати бегълци. Цяло едно поколение беше преследвано безмилостно и ние се научихме да оцеляваме... като диваци. Следващото се роди вече по тези земи и само слушаше разказите ни, които звучаха досущ като легенди. А за сегашните деца жителите на градовете са демони, с които те не искат да имат нищо общо. Вече сме достатъчно на брой, но няма как да им вдъхнем желание за борба. Бихме се справили и само с пет хиляди като вас четиримата, но не можем да съберем бойци сред племената — бездънна е пропастта, която ги дели от цивилизацията.

— Е, поне не отрекохте, че преобразяването по желание е възможно...

Пак не ми отговориха. Втората жена промълви:

— Какво да ви правим? Никога няма да се примирите с тази култура. Няма и да забравите стремежите си, значи ще предизвикате

гнева на управниците в градовете, та да погубят и останалите заедно с вас. Немислимо е и да се върнете, откъдето сте дошли. Засега ще останете тук като наши гости, но няма да се месите във вратата и обичаите на местните хора. Докато решим как да постъпим, можете да разчитате на гостоприемството ни. Започнете ли обаче да пречите, ще ви премахнем без колебание. Ясно ли ви е? — Кимнах. — Добре, значи е време този разговор да свърши.

От вътрешността на пещерата веднага се появи лодка. Аха, ето как старците стигаха до тронове си! Подземната река, отклонена през пещерата, беше достатъчно широка, за да поеме лодката с масивно весло на кърмата. Управляваше я висока и едра жена.

— Хайде, качвайте се! — заповяда ни безпрекословно тя. Нямахме смисъл да досаждам повече на Старейшините, пък и изпитвах нужда от време, за да помисля каква точно информация да търся.

Плавахме по течението, затова другите весла бяха прибрани. Излязохме от пещерата, свърнахме по остър завой на реката и стигнахме до нова площадка, но не спряхме там. Подминахме още няколко, както и множество входи на тунели от двете ни страни. Накрая се добрахме до избраното за нас място. Жената привърза лодката за стърчащ камък, скочи на брега и ни помогна да слезем. Тръгнахме по тесен коридор, който свършваше с просторна пещера. По пода беше настлано някакво подобие на сено, имаше няколко грубовати стола. Не бяха забравили и за водата — ручейче от малка цепнатина в скалата се оттичаше по издълбан в пода улей. Изчезваше в друг процеп на отсрещната стена, до която беше стъкмено подобие на седалка.

— Водата е чиста — обясни лодкарката. — Тече достатъчно бързо, за да отнася веднага и отпадъците. Редовно ще ви носят храна. Оставете тук, докато Старейшините решат съдбата ви. Не ви препоръчвам да плувате в реката. Свършва с един от водопадите, които видяхте — ще се плюснете от стотина стъпки върху гол камък.

Завъртя се на пети и излезе.

Бура я съпроводи с поглед и се обърна към мен.

— Значи сме затворници?

— Няма как да се отрече — признах небрежно. — Но тези хора явно знаят онова, което и аз искам да науча. Може и да са прави. Не бих се учудил, ако накрая се окаже, че нищо няма да промени

градовете! И все пак ще се стремя да разбера тайната на преобразяването. Няма значение дали ще съберем армия или не, такава способност би повишила много *нашите* шансове за оцеляване.

Чин огледа пещерата и завъртя глава.

— Знаех си, че трябваше да останем в гората. Ще ни държат да си гнием тук, докато остареем като тях.

Отидох при нея, прегърнах я и я целунах.

— Няма да го направят. Просто още се колебаят как да постъпят с нас. Едва ли искат да заприличат на СН, а ще стане точно така, ако ни убият. Освен това — намигнах и на трите, — щом успяхме да се измъкнем от тунелите под Рошанд, нима тези пещери могат да ни затруднят?

Скоро се убедихме, че Чин се е страхувала напразно. Макар наистина да бяхме в положението на пленници, не ни оставиха да скучаем във влажната дупка. От храната също не можехме да се оплачем — носеха ни обилни порции месо от някакъв странен бозайник с вкус на риба, пресни плодове и най-вкусните листа, които дори не бяхме опитвали тук досега. Оказа се, че в дълбините още работи преносим генератор от едно време. Захранваше хидропонни оранжерии и... неизвестно какво друго.

Често ни навестяваха различни хора, които знаеха стъписващо много за историята на Медуза. Носеха ни и разпечатки с данни, станали отдавна недостъпни за обикновените градски жители, а също и старателно попълвани ръкописни книги за Дивите — извинявам се! — за Свободните племена и техните обичаи.

Пръв от Владетелите на Медуза бе избрал диктатурата Касикян, бивш адмирал от бойния флот, чийто опит за преврат в Командването на военните системи потушили бързо и безшумно. Роден и възпитан като командир, след прогонването си в Диаманта той скоро поел в свои ръце съдбата на планетата. Започнал изграждането на товарните кораби, събрал около себе си други бивши военни и недоволни. Този път превратът бил изпипан безупречно. Веднага започнал да въвежда военни норми в обществото — рангове и безусловно подчинение към висшестоящите. Бивало си го като организатор — точно той разширил и обновил заводите на Медуза, освен това помогнал за създаването на четирите орбитални станции над обитаемите светове. От усилията му

най-много се облагодетелствали жителите на Цербер. Тяхната планета бързо се превърнала от изостанал воден свят в промишлен гигант.

След първите две покушения срещу него Касикян изглежда напълно се поддал на манията за преследване и се заел с въвеждането на система за следене на всички и навсякъде. Заповядал погрома срещу недоволните, накрая затворил окончателно градовете.

Увлечен в преследването на малцината оцелели из дивата пустош, в един момент станал твърде небрежен. Докопал го млад офицер, адютант на един от най-близките му помощници.

Същият този младок, отначало вдъхновяван от идеали и нетърпимост към кръвопролитията, не след дълго си изцапал ръцете до лактите — поддръжниците му изтребили всички управници от висшите пет ранга. Когато Толака — новият Владетел на Медуза, се почувствал най-сетне сигурен във властта си, бил вече същият масов убиец като предшественика си. Останалите Владетели умело разпалвали амбициите му. Имали нужда от суровините, които доставяли корабите от мразовитата планета, и потисническата ѝ система много им допадала.

Толака изглежда се безпокоял най-вече от недостатъците в системата за наблюдение, защото разбирал колко е уязвима. Затова приветствал с радост пристигането на Тейлът Ипсир, чиито идеи за управлението на обществото сякаш били родени в главата на Касикян. Ипсир си осигурил помощта на компютърните гении от Цербер и запушил всички пробойни. Въвел железен ред на Медуза, но не, естествено, за да се възползва Толака от него! Обезглавил го лично, докато го развеждал из орбиталната станция, за да му покаже новите свръхмощни компютри. Вероятно другите Владетели са знаели за заговора — старият властник бил прекалено непредсказуем, а те предпочитали себеподобен, който не само да демонстрира пороците си, но и да им се наслаждава.

През това време оцелелите от погрома се събирали в тайните си убежища и решавали как да градят своя живот в дивите земи. Разбирали, че не могат да мерят сили с градовете, но пък Ипсир изглежда бил склонен да ги търпи, стига да не му досаждат.

Свободните племена започнали да се развиват като първобитна култура, отърсила се от всичко чуждо и нечисто. Единствената жизнеспособна форма на съвместен живот се оказала голямата

семейна група, скитаща според времето и миграцията на животните. Все пак тя трябвало и да е достатъчно малобройна, за да не привлича вниманието на копоите. Младите се подчинявали на най-старшия.

Нямало никакъв начин да се наложи единство на племената, докато свързващ фактор не станала религията. Малкото убежища постепенно се превърнали в светини.

Във вярата обаче също имало някои доста смахнати елементи. Племената не се кланяли на някакъв бог с човешки образ, а на самата планета и живота по нея. Божеството не обитавало небесните селения, а собствения им мрачен свят. По един бог бил въплътен и в останалите населени светове на Диаманта.

Още с второто поколение обичаите се затвърдили. Свободните племена изричали молитвите си, обърнати към Божествения зъбер — един много висок и стръмен връх във вечно замръзвания север. Смятали го за гръбнака на Богиня Медуза.

Религиозните средища всъщност представлявали центрове за обучение и размисъл, убежище за последните дни на старците, а и родилни домове за всички бременни жени, които успявали да отидат там навреме.

Изборът на Божествения зъбер особено раздразни любопитството ми. Според легендата група ловци се натъкнали на него скоро след погрома и се сражавали „с жестоките демони, които обграждали върха, но нямали сили да се катерят по него, а видът им бил по-ужасен, отколкото човек можел да си представи“. „Демоните“ отмъкнали някои от ловците, останалите се спасили по склоновете на планината и там преживели нещо, за което нямаше друга подходяща дума освен... просветление. По-късно се заклевали, че се докоснали до Божия ум *и от този ден нататък имали способността да менят по своя воля облика, тялото и пола си*. Същото се случвало и на онези, които тръгвали на поклонение по техните стъпки.

Така се затвърдил култ към Богинята, вечно обградена от демони, безсилни да я унищожат. Явно ония митични същества взимаха доста жертви измежду искрените поклонници и любопитните, запътили се към върха!

Разбирах, че не само примитивната култура е пречка за атака срещу насаденото на Медуза общество. Каквито и да бяха

тайнствените демони, те представляваха смъртна опасност. Нямаше как достатъчно много хора да се срещнат с тях и да се върнат.

Вече знаех какво ще правя. За мое изумление и Старейшините склониха.

— Да, трябва да тръгнеш натам — съгласи се първата старица. — Ти си ключът към оцеляването на твоето семейство. Без неумолимата ти воля трите жени бързо ще приемат нашия живот. Споделят твоите мечти, защото те обичат. Ако оцелееш по време на Великото поклонение. Богинята ще проникне в душата ти и ще те накара да *прозреш*. Представата ти за света и самия теб ще се промени неузнаваемо, както стана и с нас. Пък ако и тогава още те измъчват същите стремежи, поне ще намериш силата, от която се нуждаеш.

Усмигнах се и кимнах.

— Първо обаче трябва да овладеем оръжията, които имате тук. Не искам никой да пострада от непохватност.

— Нима говориш за цялото си семейство?

— Мисля да тръгнем и четиримата.

— Не.

Озадачих се, после май се ядосах.

— Защо пък не? Кажете ми поне една разумна причина!

— Ще чуеш дори две. Твоята съпруга Анджи от четири месеца носи дете, а Бура — от три. Ще останат тук, докато родят.

— Брей, проклет да съм! — възкликнах стъписан. — Изобщо не им личи. Защо не са ми казали?

— Не са искали да знаеш, понеже продължаваш да упорстваш в пагубните си намерения. А в нашите условия бременността проличава много по-късно, не предизвиква и неприятни симптоми. — Старата жена помълча замислено. — Искана веднага да споделят с теб, но аз ги възпрях. Вече знаеш и трябва да решиш. Или тръгни към Божествения зъбер, или остани да отгледаш децата си заедно с жените, които те обичат.

Всичко се обърка за миг в главата ми, малко се обидих на Анджи и Бура, че са крили от мен... но пък те действително се държаха особено напоследък, а аз се правех на ударен.

— Ами Чин? — сетих се изведнъж. — Би трябвало и тя да е бременна. Отдавна сме заедно.

— Доколкото знаем, не е заченала. Според нас е непреклонна в желанието си винаги да бъде до теб, а бременността би ѝ попречила. На Медуза силната воля е достатъчна, за да предотврати зачеването.

Опитвах се да разбера какво искам всъщност. Да, новината имаше значение за мен, по дяволите! Не забравях обаче и за света извън своето семейство. Каква полза да наплодя челяд, само за да видя някой ден как планетарен разрушител на Конфедерацията връхлита към Медуза? Ако исках децата ми да имат бъдеще, ужасно важно беше да се сдобия със средствата за отървяването на планетата от Тейлът Ипсир.

— Колко дълго е пътешествието до върха? — попитах накрая.

— Седем седмици на североизток.

И седем обратно — общо четиринадесет... Можех да се върна, преди Анджи да е родила.

— Какви оръжия ще ми дадете?

— Знаеш ли да си служиш с меч?

Едва не се изкикотих. Ако се придържах към прикритието си, наречено Тарин Бул, въпросът изглеждаше само груба шега. Обаче не бях Тарин Бул...

— Да, занимавал съм се със спортна фехтовка, но не и с тежки мечове.

— Единствено това можем да ти предложим. Нямаме пушки. Изковаваме мечовете от някои безполезни метални отпадъци.

— Ще се справя! — Не се съмнявах, че мога да овладее което и да е оръжие, пък и щях да имам доста седмици, за да се упражнявам. — А Чин какво да вземе?

— Сигурен ли си, че ще дойде с теб?

— Вие сте сигурни! — сопнах се неучтиво.

Старицата се ухили.

— Така е. Нека избере сама каквото ще ѝ подхожда. Ще тръгнете с група от искрени поклонници; в нея има и един-двама от неверниците, които искат да видят истината с очите си. Повечето са майстори на лъка и копието.

— А тези... демони какви са все пак?

— Трудно е да ти ги опиша. За да стигнете до върха, трябва да прекосите залив, покрит с вечен лед. Няма друг път. Живеят във водата под леда, но лесно го разбиват и сграбчват онези, които минават през

залива. Пипалата им са твърде силни, а огромните им усти са отгоре на главите. Страшни са, но не забравяй едно — ако ги нараниш, ще се махнат. Изглежда не понасят болката. Само че е трудно да проникнеш през бронята им.

Намръщих се.

— С външен скелет ли са покрити?

— Не. Имат броня, непробиваема за нашите оръжия. Трябва да се целиш в пипалата, очите и устите им.

Броня ли? Върху същество, обитаващо студените морета? Или як скафандър, който прекрасно служи и като броня...

Вече не се колебаех. Стига да не се заблуждавах безнадеждно, предстоеше ми нечувано предизвикателство.

Щях да срещна онези вездесъщи, но неуловими пришълци... и да науча какво ги е прихванало (да пукнат дано!), та са предизвикали появата и на цяла нова религия.

ДЕСЕТА ГЛАВА

БОГИНЯТА МЕДУЗА

— Защо си толкова сърдит? — сопна ми се Бура. — Ти ни оставяш, а не ние теб!

— Е, поне очаквах да ме разубеждавате — озъбих се и аз.

Анджи ме погледна право в очите.

— Щяхме ли да успеем? Нямахме ли да тръгнеш, дори да плачехме и ти се молехме?

Въздъгнах.

— Вероятно си права. *Трябва да отида.*

— И ние го разбираме — спокойно каза Бура. — Не ни харесва, че така си решил, но вече те познаваме добре. Нещо те гризе отвътре и не иска да се махне. Само че...

Гласът ѝ заглъхна и тя се извърна. Протегнах ръка и я погалих по рамото.

— Знам. Мислиш за децата. Няма да повярваш колко гузен се чувствам, че тръгвам точно сега... Но с малко късмет ще се върна след четиринадесет седмици. Ако пътешествието беше по-дълго, щях да почакам, докато се родят. Знаете, че говоря истината.

— Да, сигурно щеше да чакаш — съгласи се Анджи — и да се побъркваш през това време! Затова върви. Но... Тари, после непременно се върни при нас.

Признавам, че почти бях готов да зароня сълзи. Прегърнах и целунах двете си жени, после те награбиха Чин. Помълчах, докато я пуснат и ѝ казах:

— Ще ми се да не идваш с мен. Помисли още веднъж. Те ще имат нужда от теб тук. Особено ако...

Предпочетох да не довърша изречението.

— Където си ти, там съм и аз — натърти Чин. — Няма да чакам тук и да се питам какво може да е станало.

— Добре — въздъгнах. — Време е.

Излязохме на двора, където вече се събираха другите от групата. С нас двамата ставахме дванадесет. Щеше да ни води опитната севернячка Хоно. Също като останалите и тя бе родена в дивата пустош. Свободните племена имаха обичая да дават само по едно име на децата, ако това не водеше до бъркотия.

От няколко дни се упражнявахме с оръжията и доколкото можех да преценя, Чин се оправяше по-добре от мен с лъка и копието. Аз пък си припомних основите на фехтовката и виждах, че благодарение на сегашните си мощни мускули ставам опасен с меча. Уви, той все пак беше оръжие за близък бой. Как ми липсваха онези две пушки, останали на дъното на помийната яма!

Сбогувахме се прочувствено още веднъж, като всички се преструвахме, че не се случва нищо страшно. Все пак и двамата с Чин си отдъхнахме, когато убежището остана зад нас. Естествено не защото изповядвахме правилото „Далеч от очите — далеч от сърцето“. У мен бе започнала да крепне увереността, че ако не потеглим веднага, няма да помръдна оттук. Бях открил близостта и обвързващите чувства, за които преди дори не подозирах, а сега отново им обръщах гръб, за да върша работа за една система, в която вече изобщо не вярвах. Предпочитах да внушавам и на себе си, и на Чин, че правим всичко това заради собствената си безопасност, за да опазим планетата, а не поради някаква външна и чужда сила. Не можех да забравя обаче как ме привличат предизвикателствата, нито пък че още трима мои двойници са на Харон, Лилит и Цербер. Не понасях мисълта, че поне един от тях ще успее, а аз ще се проваля. И жадувах безплодно да науча нещо повече за участта им.

Поне не бяхме принудени да извървим целия път пеша. Имахме четири шейни, теглени от опитомени вети. Натоварихме на тях оръжията, припасите и преносимите си палатки. Шейните се оказаха добри возила за такива условия, макар да не бяха нито бързи, нито удобни, защото минавахме през дълги открити участъци с треви и камънак. Ветите ги преодоляваха без особени проблеми, ала силите им не стигаха и да подтичват. Друсахме се ужасно, но предпочитах да е така, отколкото да носим всичко на гръб.

Чин си оставаше напрегната и мълчалива. Все така не одобряваше, че изоставяме другите две жени, а и не споделяше целите ми. Искаше ѝ се да станем част от някое племе, за да намери най-последно

малко спокойствие. Нито успяваше, нито дори се стремеше да проумее бъркотията от война, Владетели, пришълци. Затова пък добре знаеше, че вече има истинско семейство, че се е махнала от СН и гилдиите. Радваше се на личната си свобода, каквато преди не би могла да си представи. Първобитният живот на племената изобщо не я дразнеше. Бура, Анджи и аз бяхме всичко, от което имаше нужда.

И ето я — друга се до мен на шейната...

Дните минаваха и студът стягаше все по-силно, докато напредвахме на север, затова пък между мен и Чин ледовете се разтопиха. Съзнавахме, че не се разбираме един друг докрай, но уважавахме желанията си и засега това ни стигаше.

Щъкахме из пустошта в търсене на храна с малка група ловци — Хоно, Куорл, Зицтер и Тайн. С Чин не бяхме особено умели в тая област, пък и тя едва ли би се насилила да убие жива твар, за да засити глада си, макар да свикна полека, че другите го правят. Затова зависехме от ловците. Те бяха дружелюбни и сговорчиви хора, но както ни предупредиха Старейшините — от съвсем друг свят. Сякаш ни делеше безмерно пространство и време.

Чин също забелязваше отликите. Четиримата ни обсипваха с въпроси, подтиквани от най-искрено любопитство, само че почти не възприемаха казаното от нас. Виждаха влакове от време на време и познаваха магнетизма в природата. Ако насилеха въображението си до краен предел, смътно успяваха да схванат идеята, че някакви големи магнити движат влаковете от едно място до друго. Е, дори не налучкваха принципа на действие, но нима имаше значение? Стигнахме ли обаче до Служба за наблюдение, психоманипулации, компютри и подпространствени комуникации, просто не разбираха нищо и ни изслушваха с търпеливо недоверие. Едва ли някога биха проумели и защо толкова много хора се примиряват да бъдат натъпкани в градовете.

Макар със скърцане на зъби, започвах да съзирам огромния проблем, който ми посочиха Старейшините. Спътниците ни бяха умни и изобретателни, но в някои неща не се отличаваха от дечицата по граничните светове. Никой от тях не би се справил с всекидневните технически дреболии на градския живот. Дори да променяха външността си, щяха да бъдат заловени почти мигновено.

Към края на пътешествието ни вече бях зарязал мечтите си за армия от преобразяващи се обитатели на пустошта, която прониква в градовете и ги съсипва. Изключено! Разбирах, че няма надежда да се преборя по този начин със системата, а може би и изобщо да се справя с подобна непосилна задача. Нека други си блъскат главите... Нали Крега не си направи труда да ме убеждава, че ще бъде единственият му агент на планетата? Би било глупаво да разчитат само на мен. Все някой трябва да е снабдил нещастната Съпротива с устройствата, които така и не я опазиха. Не ми се вярваше обаче да са изловени всичките ѝ водачи. Подтиквани от Конфедерацията, те щяха да опитват отново и отново, докато напишат печелившите ходове. Много ми се искаше да е именно така! Отвратителното общество на Медуза беше твърде добре организирано, за да рухне от усилията на самотник като мен.

Тези мрачни размишления нямаха нищо общо с упоритото ми желание да достигна Божествения зъбер. Досещах се, че е свързан някак с всичко случило се досега, като се започне със самото ми попадане на Медуза и — разбира се — с моята и на семейството ми участ. Бях готов да платя всякаква цена, за да се добера до откровенията, спохождащи поклонниците.

Вече виждахме планините на хоризонта, когато се наложи да изоставим шейните и да забъхтим здраво. Оставаха ни три дни борба по ужасно труден терен, като накрая трябваше да преминем и заледения залив. Оттук нататък щяхме да бъдем големи късметлии, ако успеехме да хванем нещо, за да напълним стомасите си. Заснежената пустиня пред нас плашеше дори само с вида си. Нагънатите и струпани едно върху друго парчета лед ни принуждаваха да се провираме и заобикаляме. Въздухът беше кристалночист, вятърът обаче неспирно носеше иглички скреж, дразнещи очите и гърлата ни.

Нямаше как да познаем откъде започва опасността — начупената брегова линия беше неотличима от самия залив. През последния ден трябваше да вървим над водата, твърде неспокойна от теченията под леда. Чудех се как по начало някой е открил път през това ужасно място.

Стъпвахме със снегоходки, с които се бяхме запасили още от убежището. Колкото и невероятно да звучи, въпреки температурите, падащи до шейсетина градуса под нулата, не се чувствахме никак зле.

Нямам представа какви чудеса извършваха микробите на Уордън, за да ни опазят живи, но забелязах, че започваме да трупаме сериозен слой подкожни тлъстини. Напомних си, че на много други планети има животни, благоденстващи в още по-лоши условия. Е, нямаше на какво да се радваме, но се справяхме някак.

Не беше трудно да се забележи Божественият зъбер. Заледената стръмнина се издигаше като чудовищен бял паметник пред нас, превръщайки околните върхове в джуджета. Стигаше ми само страховитата гледка, за да се изпълня с опасения. Разбихах защо суеверните племена смятаха планината за гръбнака на Медуза.

Дребосъците явно трябваше да пороботят усилено, за да останем здрави, както и за да защитят очите ни и другите по-чувствителни места. Още преди две седмици всички — мъже и жени — започнахме да обрастваме с гъста козина по цялото тяло, дори и по лицето, която вече ставаше млечнобяла. Най-интересната (и дразнеща) промяна бяха прозрачните ни клепачи. Така вървахме със затворени очи и въпреки това прекрасно виждахме всичко наоколо.

Уви, промяната не ми помагаше да се наспя, пък и скованата от мраз и лед околност не предразполагаше към дълъг отдих. Още едно угнетяващо затруднение. Започвах да се отнасям с по-голямо уважение към онези, които стигаха чак дотук от вяра или за да преодолеят съмненията си... а не просто от глупаво любопитство, какъвто беше случаят с мен.

Минаха само няколко часа, преди да дадем първата жертва. Една от жените стъпи на място, което с нищо не се отличаваше от околността, но ледът под нея се пропука и водата отдолу за секунди я погълна. Докато се скупчим около дупката и се начудим какво да правим, над отвора отново започна да се образува ледена кора.

Загубихме още двама, тъкмо когато доближихме дългия език от скрита в ледове вода, протегнал се навътре в сушата преди планината — един от мъжете също хлътна в дупка, а втората жена стъпи между две току-що пропукали се парчета лед, които неочаквано се събраха и я смазаха.

Оставахме деветима преди последното усилие. Поклатих глава и се озърнах към гнусотията зад гръбовете ни.

— Само като си помисля, че ще трябва да извървим и обратния път...

Още не бях изрекъл думите и ледът под краката ми поддаде. Сякаш паднах през гнил капак на мазе. Извиках и вдигнах ръце, за да се хвана за ръба, а нечии силни пръсти стиснаха китките ми и ме задърпаха нагоре. В този миг се бях примирил, че ей сега ще се удавя, но — слава Богу — успяха да ме изтеглят от дупката.

Съзнанието ми май се замъгли за доста дълго време, помня само как уплашената Чин се суетеше около мен, а Куорл и Зицтер ѝ помагаха. Реех се в някаква мисловна безтегловност, докато моите микроби на Уордън се бореха с упорит враг — гибелния хипотермичен шок. Опомних се по тъмно в една от преносимите палатки, увит в няколко слоя кожи. Влезе угрижената Хоно, но се усмихна, щом ме видя буден.

— Добре дошъл отново сред живите!

Закашлях се и отвърнах хрипкаво:

— Благодаря. Колко дълго се бях отнесъл?

— Два-три часа. Бълнуваше и се мяташе, но според мен вече си се възстановил. Щом прескочи критичния период, до сутринта ще се оправяш.

— Непременно — уверих я. — Не искам да остана върху този коварен лед нито ден повече!

Тя кимна и посочи встрани от мен. Извих глава и зърнах дълбоко заспалата Чин.

— Момичето те спаси — тежко изрече нашата водачка. — За пръв път виждам някой да реагира толкова светкавично, когато не е застрашен собственият му живот. Хвана те за ръцете и се развика за помощ. Изцеди силите си докрай, но задържа главата ти над водата.

Нещо се надигна в съзнанието ми.

— А аз толкова упорито я съветвах да не идва...

— Много те обича. Убедена съм, че с радост би пожертвала себе си, за да те спаси. Тари, имаш рядък късмет. Трябва да се радваш!

Ами да, би трябвало да съм щастлив, горд и предоволен. Тогава защо ли се чувствах такъв скапаняк?!

Дотук беше, казах си, и този път не изпитвах никакви колебания. Извинете, копелета гадни, ама вече не работя за вас. Щом дойде времето за връщане, прибирам се в убежището, за да дочакам раждането на децата си. Дано да ги отгледаме заедно, пък може да си направим и още... Исках нов живот за всички нас. Анджи и Бура ме

пуснаха да тръгна, защото ме обичаха. Чин дойде с мен, защото ме обичаше. А аз — себичният тъпанар, какво им дадох в замяна, освен някоя и друга порция сперма? За пръв път се възрях хубавичко в самия себе си и гледката никак не ми хареса. Същевременно почти болезнено осъзнах колко са ми нужни тези жени. Едва сега разбирах, че любовта не е нещо, в което само взимаш, взимаш, взимаш...

Вече не се смятах за единствено значим фактор в собствения си живот. Три други човешки същества станаха по-важни. Зарекох се да не забравям това нито за миг и се унесох отново в неспокоен сън.

Утрото беше неприятно. Относително по-топлият вятър бе докарал сиви облаци, имаше опасност да падне гъст сняг. И на Хоно не ѝ харесваше изборът, пред който се озовахме, но вродената ѝ практичност надделя.

— Или оставаме тук още един ден — рече тя спокойно, — или продължаваме към Зъбера въпреки всичко. Какво предпочитате?

Тайн обикновено не се изказваше първа, но сега взе решението вместо нас.

— Времето става неустойчиво, а е известно, че тук бурите могат да траят със седмици. Ако и сега се случи тъй, планината ще е нашето единствено спасение.

— Значи тръгваме веднага — отсеке водачката.

Никой не се възпротиви, защото вече жадувахме да си отдъхнем поне за малко от тези мъки. Дочух дори искрено вярващите да мърморят, че не е зле до светите места да се стига по-лесничко...

Чин бързо долови промяната в мен. Струва ми се — успях да я убедя, че не ми се е замътила главата, защото съм се разминал на косъм със смъртта, а просто наистина съм разбрал заблудите си. Въпреки всичко ме измъчваше нетърпение да стигнем до свещената планина — нали и без това вече бяхме тук. Мислех си какви ли още опасности крие пътят... Всъщност чиста случайност е било, че някой изобщо бе успял да доближи Божествения зъбер. Идеално местенце за база на пришълците, а защо не и за цяло тяхно градче?

Последният преход беше по сравнително гладък лед, за разлика от предишните два дни. Не забравяхме обаче какво означават

промените наоколо — ледът е тънък, водата е сравнително по-топла... тоест и опасностите нарастват.

Чак към пладне, когато обикновено падаха първите снежинки, се случи нещо — право пред очите ми. Не, този път никой не пропадна в дупка. Вървах след Йордър, тя се обърна, понечи да каже нещо... и точно тогава някаква ужасна твар изскочи до нея и я замъкна под водата със страхотна бързина.

Другите също притичаха, но с какво можехме да помогнем на спътницата си? Въпреки всичко измъкнах примитивния си бронзов меч и приклегнах до дупката, взирайки се в дълбините.

— Под леда са! — креснах след секунда. — Да се махаме! Не спирайте каквото и да става, иначе ще ни хванат един по един! Вече се убедихме, че са твърде пъргави!

Така си беше. Тъкмо закрачихме и ледът край нас запращя. Вървахме скупчени с оръжия в ръце.

— Търсят напосоки! — подвикна Хоно сред засилващия се вой на вятъра. — Тари е прав, не бива да спираме! Удряйте само ако сте сигурни, че ще засегнете уязвимо място!

Влачихме се напред през бялата пустиня, а неизвестният враг не преставаше да си играе с нервите ни. Снежните вихрушки му помагаша да ни изненадва — ту отпред, ту отзад, ту отстрани... Понякога дори лъсваха за миг големи тъмни туловища.

Кой знае защо, аз все си повтарях, че тези твари не понасят болката.

Скоро се убедих, че те просто се забавляват с нас. Вероятно бяха някакъв малоброен патрул и искаха да ни сплашат, пък и имаха вече с какво да пропъдят скуката.

Няколко пъти оставах над повърхността достатъчно дълго, за да накарат някой от нашите оцелели стрелци с лък да си опита мерника, но при този вятър сполучливото попадение беше направо невероятно.

Бурята изглежда пречеше и на „демоните“. Съмнявах се да виждат по-добре от нас във вилицата, а и дори да имаха някакви следящи устройства под водата, те или не работеха, или стихията смущаваше и тях. Очевидно тварите не използваша по-съвременни и мощни оръжия. Чудех се дали не е заради обстоятелството, че подобна история все някога би се разнесла сред Свободните племена и можеше да унищожи легендата за свръхестествения произход на съществата.

Много ми се искаше да огледам по-подробно някое от тях. Чудно защо и скенерите ни не ги бяха засекали! Предположих, че понасят условия в пределите на горе-долу търпимото и за човека, но не можеха да се движат свободно сред нас с тромавите си скафандри. Дишащи въздух, живеещи във водата бозайници! Ах, защо не се покажат за по-дълго!

Накрая желанието ми се сбъдна — парчета лед се разхвърчаха едва ли не под носа ми и един самозабравил се „демон“ изскочи до половината със смразяващ кръвта рев. Не устоях на изкушението и замахнах към него с меч. Острието заседна за малко в потрепващо пипало. Изведнъж въздухът зазвъня от пронизителен писък и съществото се скри във водата с потресаваща бързина. Не ми стана много приятно от факта, че този път успях да го видя сравнително добре.

От крушовидната глава излизаха пипала — дълги до към три метра и покрити с хиляди мънички смукала. Под тях влажно блестяха огромни сърцевидни петна, може би очите. Там, където главата се съединяваше с тялото, имаше още четири дебели израстъка — ръце или крака — с огромни щипки накрая. По кожата играеха болнави жълтеникави и лилави петна. Съществото наистина си заслужаваше прозвището „демон“! Не бях виждал досега друга подобна твар. Каквато и еволюция да я бе създала, явно не се отличаваше с особена ласкавост нито към жертвите ѝ, нито към самата нея. Представляваше жива машина за унищожение...

Нямаше съмнение, че Старейшините бяха ми ги описали вярно — поне горната част на торса действително бе покрита с метална наглед обвивка, макар и да приличаше малко на хитин. Никой външен скелет обаче не завършва с пръстен, по който личат вакуумните съединители за шлем, нали?

След удара, който нахалникът отнесе от мен, останалите се отказаха от съмнителното развлечение. Очевидно такива рискове не им бяха по вкуса. Не знаех дали писъкът не представляваше най-обикновено изохкване за тях, но поне стремежът им да отбягват болката бе налице.

Нападенията станаха по-предпазливи и редки, ето защо и по-лесно ги предугаждахме. А щом снежната пелена се поразреди, видяхме колко близо сме до същинското подножие на върха.

Разкрещяхме се и затичахме напред, но не забравяхме предпазливостта и от време на време сменяхме рязко посоката, за да не ни пресрещнат. Освен това тук ледът ставаше по-дебел, сякаш пресован от натиска в скалите. Питам се само дали тварите не могат да излязат на сушата.

Щом се добрахме до безопасния склон (макар покритите с лед камъни да не се различаваха особено от бялата покривка на залива), свлякохме се изтощени върху тях.

— Отървахме кожата! — въздъхна Чин.

Ненадейно отдолу се разнесе гръмко и неприятно бръмчене. Хоно и аз първи се надигнахме да видим какво става.

— Стрелци, опънете лъковете! — викна нашата водачка. — Ще ни нападнат!

Въпреки затихващата виелица виждахме на около километър. Четири твари бяха се надигнали над замръзвания залив и висяха във въздуха, сякаш бяха антигравитационни возила или коптери.

Чин ахна.

— Тия да не са си вързали реактивни пояси или нещо подобно?

Завъртях смаяно глава.

— Не ми се вярва, мила. Гадините имат криле!

Тя сви вежди, вирайки се напрегнато.

— Ама къде са им пипалата? Ония, огромните, дето...

Хоно я прекъсна.

— Още са си на мястото, само че се прибират в главата и краищата им стърчат като дяволски рога.

— Не мога да запрата стрела чак дотам! — сърдито изсъска Куорл. — Ще нападнат ли, или ще се помайват?

— Не знам — промълви нашата водачка. — И на мен ми лаят по нервите. Предпочитам да бяха направили нещо.

— Ами те го правят — подсетих я аз. — Показват ни на какво са способни. Не вярвам да ни налетят, но ни напомнят, че пак ще трябва да минем оттук на връщане.

Хоно слисано поклати глава.

— Как е възможно да имат толкова смахнат вид? Хем живеят под водата, хем хвъркат като буболечки, а онова, дето им виси, опашка ли е или пак пипало?

— Те са всичко това и още незнайно какво! — споделих подозренията си. — Не само живи, но и разумни. Вярно, изглеждат

сякаш са сглобени от куп скарани помежду си учени, но пък се приспособяват към всяка среда, не ги притесняват капризите на времето, достъпни са им океанът и сушата. Като си помисля, могат да живеят на всяка планета, където лично аз съм попадал. Плаша се от тях до побъркване...

— Не са никакви демони! — изненадващо отсече Хоно. — Не знам как да ги нарека, но в тях няма нищо божествено или дяволско.

Кимнах.

— Не подозираш колко си права... Те са хитра, подла, прозорлива раса, родена някъде сред звездите.

Чин ме изгледа стъписана.

— Това ли са пришълците, за които ни разправяше?!

— Е, поне някои от тях. Подозирам, че гадините пред нас са отгледани специално за тукашните условия. Трябва да пазят й убиват всекиго, който посмее да припари насам. Щом ние се научихме да си бърникаме в гените и да отглеждаме каквито хора са ни нужни, не виждам защо те да не са ни изпреварили с крачка-две.

— Да, ама ако е така, трябваше да имат оръжия като градските, че и по-страшни — възрази Зицтер. — Защо не си гледат кефа, щом могат да ни пръснат на парчета отдалеч?

И аз недоумявах. Не виждах смисъл в стремежа им към едва ли не ръкопашна схватка, ако имаха нещо подобно на лазерни пистолети, да речем.

— Може би... Знам, че ще ви прозвучи налудничаво, но сигурно тук това *не е позволено* — промърморих накрая. — И като гледам, май имат причина да не доближават върха. Засега се спасихме, поне докато не тръгнем да се прибираме! — Озърнах се към Божествения зъбер, обгърнат в облаци. — Е, ще проверим ли все пак какво й е особеното на тази планина?

— Тъй и тъй сме наминали насам... — ухили се храбро Хоно.

Закатерихме се нагоре, по-надалеч от пришълците. Скоро бръмченето затихна, а накрая изобщо престанахме да го чуваме. Нямах представа какво още са ни подготвили, обаче уважението ми към хората от Свободните племена, решили се да дойдат дотук, нарасна неимоверно. Вече не се питах защо повечето от завърналите се

поклонници стават почитани жреци и шамани сред съплеменниците си.

Напътствията, които чухме на тръгване, не бяха особено подробни — втъпяваха ни, че е достатъчно да се качим нагоре по склона и да прекараме една нощ на Божествения зъбер.

Полека-лека се бяхме лишили от почти всичко, което носехме. Имахме оръжия в ръцете си, плетени препаски и снегоходки — от тях се освободихме още когато започнахме да се катерим. След около два часа стигнахме до малка, почти равна площадка, непокрита със сняг. Скалата ми се видя по-тъмна и много по-богата на минерали, отколкото би трябвало да е на Медуза. Отгоре имаше и надвес, под който можехме да се приютим... стига насъбраният сняг да си кротува както досега. Мястото изглеждаше не по-лошо за пренощуване от всяко друго. Вятърът и без това се засилваше, нямаше смисъл да си изцеждаме докрай силите, а и скоро щеше да притъмнее. Преди здрач все пак успяхме да огледаме заслона и веднага разбрахме, че съвсем не сме първите му временни обитатели. Имаше множество странни рисунки и загадъчни знаци.

Чин ги зяпаше като омагьосана.

— С какво ли са ги дълбали? Линиите са толкова прави и гладки, все едно са имали машини подръка.

Съгласих се, но и аз не можех да се досетя с какъв инструмент са направени.

Притъмняваше. Осмината оцелели се скупчихме нагъсто, за да се подкрепяме един друг. Не ни се приказваше много-много.

— Знаеш ли, мислех за ония пришълци — промълви Чин, сгушила се в мен.

— Че кой ли от нас не се пита що за твари са...

— За пипалата им ти говоря, дето се прибират в главата. Напомнят ли ти нещо?

В първия миг се озадачих, после под черепа ми сякаш просветна. Ами да — Медуза! Символът на властта, взет от митовете на една древна цивилизация. Жената с живи змии вместо коса.

— Ако вярно си спомням, който погледнел Медуза, се превръщал в камък. Накрая я убили, като изправили огледало срещу нея...

Казах си, че за жалост това важи и за самия мен, при това в доста извратена версия. Планетата се бе превърнала в моето огледало.

Показа ми всичко гнило, позволи ми да съзря пороците на създалото ме общество. Питях се дали и целият Диамант на Уордън не е такова криво отражение на Конфедерацията...

Седнал на камъка и прегърнал Чин, аз размишлявах за живота си, както и се полага на свято място. Постепенно се унесох. Беше дълбок, почти хипнотичен сън — отчасти предизвикан от напрежението на отминалия ден, но наситен с видения.

Всъщност изпълваха ги образи, накъсани хрумвания и чудати усещания, лишени от обичайния смисъл.

Сънувах, че съм пред нещо огромно, твърде младо и все пак преживяло хилядолетия. Чужда сила, в която не откривах нито дружелюбие, нито враждебност. Не можех да я възприема като чудовище, нито пък като въплъщение на красотата. Беше някак откъсната и равнодушна към всичко наоколо.

Усещах в нея колосална жизненост, неизчерпаема енергия и неопишуема представа за собствената ѝ значимост. Тази сила вярваше в богове, тоест в себе си... защото — както доказваше самото ѝ битие — всичко друго съществуваше, за да ѝ служи, да я подхранва и да се грижи за нея. Знаеше, че ѝ се покланят същества със зачатъци на интелект, но не изпитваше никакви задължения или загриженост към тях. Обожествявах я, защото беше най-висша — съвсем естествено! А и онези, които не я почитаха, щяха да умрат, докато нейният живот нямаше да свърши никога. В неизбежността на тяхната гибел не се таеше заплаха, това беше осъзнаването на очевиден факт. Силата не разбираше дребнавите човешки емоции.

Не успях да налучкам нито вида, нито формата на фантастичното създание, а и не мога да кажа, че до мен достигаха ясни мисли. По-скоро нагласата му към света се предаваше от съзнанието му в моето, а аз непохватно си я превеждах в по-разбираеми понятия.

Извън този груб и блед образ впечатленията ми просто не се поддаваха на тълкуване. Всичко беше твърде далечно и сложно, променяше се прекалено бързо, за да схвана дори нищожна частица от него. Само невъобразимата мощ на интелекта — и млада, и древна — се бе запечатала в паметта ми. Все ми се струваше, че пропадам в бездънното съзнание на това... нещо, плаших се да не бъда погълнат от недостъпната за мен картина на Вселената, събрана в кипящ от мисъл океан. Макар и спяща, волята ми прекъсна ужасния водопад от

сетивно насилие, който не можеше да се сравни с нищо в човешкия опит. Останах със смътната увереност, че „нещото“ знаеше за присъствието ми, но и това не го засягаше. Или... все пак се заблуждавах? Усетих внимателно побутване, лека промяна, която ме изтласка от дълбините на немислимото. Осъзнах, че се превръщам в нищожна пращинка, връщам се в света на микроскопичното. Не захвърлен обратно — създаването просто ме прати там, където ми беше мястото.

Отново почувствах тялото си, ала не както предишната вечер. Изведнъж ми се откри ново равнище на връзките — виждах, чувах, усещах всяка своя клетка.

Слушах колониите от микроби на Уордън и макар да не долавях какво имаше в посланията им, обзе ме приятното чувство, че съм могъщ. Вече знаех, че макар дребосъците да са в постоянна връзка помежду си, те не са живи в привичния за мен смисъл. В моето тяло и микробите обаче се вливаше неспирен поток от информация, чийто източник тъй и не бях успял да налучкам.

Още спях и сънувах и в същото време се оказах напълно буден, със странно прояснен и изострен ум. Незнайно как, но се досещах, че мога да прекъсна или да пренасоча потока, макар да не го разбирах. С новото си второ зрение открих колко съм се отдалечил от хората, поне каквито те бяха в цивилизованите светове. Всяка клетка в мен беше самостоятелна, поддаваше се на програмиране и поддържаше взаимодействието си с останалите. Вече имах информацията за почти всяко достъпно на въображението ми преобразяване. Наистина не схващах нищичко от езика на микробите, нито проникнах в техния източник на данни, но можех да им предавам желанията си и те щяха да ги изпълнят.

Събудих се на зазоряване. Обстановката си беше същата. И спътниците ми наглед не се бяха променили от вечерта, но... Изтръгнал се от неописуемия сън, продължавах да виждам и възприемам микробите на Уордън в себе си. През нощта, прекарана на Божествения зъбер, наистина се бе случило нещо приказно и вълшебно — бях се превърнал в онова, което сънувах. Не говоря за виденията на вгълбеното в себе си божество; аз самият бях нова, лишена от твърда и закостеняла форма личност, чието съзнание заповядваше на тялото и на всяка клетка в него. Повече не можех да се съмнявам. През тази

нощ се скъсаха последните нишки, обвързващи ме не само с Конфедерацията, но и с човечеството, както го разбирах и си го представях дотогава.

Нямаше как да отрека, че вече бях станал също толкова чужд на хората, колкото и ужасните твари под леда на залива.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

СВЕТЦИТЕ НЕ СА БОГОВЕ

Всеки от останалите седмина бе приел посвоему промяната, но поне беше ясно, че не сме същите. Само аз, Чин и Хоно имахме желание да се спуснем за малко от висините и да сравним преживелиците си. Сблъсъците ни със *съществото* се различаваха, но това не можеше да се каже за преоткриването на собствените ни тела и микробите в тях.

— Какво беше то? — не мирясваше Чин. — Наистина ли е някакво божество?

— Другите май изобщо не се съмняват — промърморих и й направих едва забележим знак да внимава. Никак не ми се искаше да се впускаме в богословски спор, затова сниших гласа си до шепот. — Поне за малко имахме контакт с някакъв чужд разум. Мисля, че основният им източник на енергия и базата са тук някъде, под нас, а ние се свързахме чрез микробите на Уордън.

— Но всички тези картини бяха съвсем *чужди*, изобщо не ги разбрах...

Кимнах.

— Да, незнайно как попаднахме в толкова различаващо се от нас съзнание, че макар да се възприемахме едни други, нямаше истинско общуване. Все едно си се родила сляпа, после си прогледнала за миг и си видяла някаква гора отвисоко. Как ще успееш да я опишеш?

— А сега... какви сме?

— Тази връзка изостри усета ни за микробите. Знам, че чрез тях се докоснахме до *съществото*. Скъпа моя, всъщност у нас не се е появило нищо ново. *Всички* жители на Медуза имат тази способност, но май дори не подозират за нея.

— Ей, Тари, Чин! Я ме вижте! — разнесе се силният глас на Хоно.

Всички се извъртяхме към нея и зяпнахме. Пред нас стоеше не нашата водачка, а величествена, прекрасна богиня, символ на силата и

изяществото.

— Просто си представих каква искам да стана, заповядах на тялото си и... ето ме!

Нима наистина беше толкова лесно? Тръснах глава, за да прогоня вцепенелото ме изумление.

Остатъка от утрото прекарахме в най-дръзки опити и открихме, че почти всичко е възможно, стига да го поискаме. Косата ми ту израстваше с плашеща бързина, ту опадаше изведнъж, променяхме пола си за минути в доста смахнат за гледане отстриани процес, напомнящ поредица от снимки. Казвах си, че дори овладяваме нов вид изкуство. Масата на тялото нямаше особено значение. Микробите не само ни се подчиняваха, но успяваха да ни смаляват или да добавят нови клетки, сякаш директно превръщаха мисловната енергия във вещество. Е, да си призная, по-лесно беше да натрупаме плът, отколкото да се отървем от нея — болката ставаше трудно поносима, но я търпяхме, за да се порадваме на създаваните от самите нас чудеса.

Никой тук не беше гений в биологията, биофизиката, биохимията. Значи дребосъците в телата ни изпълняваха нашите желания, като извличаха отнякъде огромен обем информация. Но откъде? Не измислих друго обяснение, освен че ги управлява невъобразимо мощен и свръхбърз компютър.

Дали точно него не бяхме достигнали през нощта със съзнанията си? Компютър на прищълците, чиито програми са толкова недостъпни и сложни, че сме го възприели като богоподобен свръхразум? Поне засега хипотезата ми се стори смислена. А тя на свой ред ме подтикна към заключението, че микробите на Уордън изобщо не са естествено явление, а фактор, въведен с незнайна цел в природата на четирите обитаеми планети в Диаманта. Кой друг би могъл да го стори, освен онези гадни изроди, криещи се под ледовете далеч на север?

Това означаваше ли, че са им достъпни и четирите вида чудновати способности, давани от микробите на хората — преобразяване, размяна на тела, мощ да създаваш и унищожаваш само с волята си?...

Но ако беше тъй, за какво са им роботите? Защо са си губили времето да се договарят с Четиримата владетели и дори са ги поощрили да започнат подмолната си война срещу Конфедерацията? И що за тъпотия беше тази игра на котка и мишка по заледения залив?!

Научавах все повече, а мъглата в главата ми, вместо да се разсейва, ставаше още по-гъста. Загадките продължаваха да се премият из ума ми, но вече смятах да им отделям внимание само колкото да си запълня времето. Бях се зарекъл, че се оттеглям от натрапената ми задача... която все пак се отплати пребогато накрая!

— Ние беседвахме с Богинята и тя ни превърна в ангели! — провикна се Куорл ликуващо и гордо.

Май такава беше общото настроение. Само по-трезвомислещата Хоно, която винаги имаше съмнения, пък и беше с по-широк кръгзор от останалите, остана сдържана. Естествено тя също се радваше на новото си могъщество, надхвърлящо всякакви обещания и надежди.

— Сетих се нещо — подметна ми с лукава усмивка. — Всички Старейшини са били тук и споделят този дар. А като ги погледнеш — дърти грозници, а?

Веднага схванах намека. Е, допусках, че новите ни способности също могат да закърнеят с възрастта или пък ако не ги използваме изобщо. Все пак повече бях склонен да приема външността на Старейшините за театрална маска.

— Помислете какво означава това! — Възползвах се от удобния повод, че и другите ни бяха чули. — Трябва да си служим с тази сила само при нужда, и то за добро, а не просто за да се забавляваме или да плашим околните. Могъществото ни е свят дар, нека останем достойни за него. Заслужихме го... а сега да се върнем при Свободните племена.

Май им помогнах да станат отново разсъдливи, както се и надявах. Искаше ми се да тръгнем, преди денят да е отминал. Каквито и нови сили да имахме, не бих се тътрил нощем по леда на залива, където сигурно ни дебнеха нашите приятелчета от шоуто на ужасите. А и за нищо на света не бих останал още една нощ на върха. Подозирах, че връзката с невъобразимото създание или компютър ще бъде още по-всепоглъщаща, а неколцина от нас май вече бяха навлезли твърде навътре в чертозите на лудостта...

Хоно вдигна копието си от земята.

— Хайде, да слизаме.

Помислих малко и я възпрях с жест.

— Не. Може би не се налага да вървим. Почакай да опитам нещо. Не се плашете и не се стряскайте, ако не успея.

Обърнах се към Чин, намигнах ѝ и се съсредоточих, възползвайки се от многогодишното си обучение.

И веднага започнах да се преобразявам. Още щом го пожелах, вече знаех, виждах и усещах — после само предадох на микробите си правилната заповед и процесът протече бързо и лесно.

Другите ме зяпаха, докато се възползвах от щастливата си догадка. Някъде из паметта на онзи компютър като че имаше данни и за едно особено едро летящо създание...

— Какво правиш?! — викна някой стъписано.

— Де да знам — изграчих аз. — Но поне ще лети, а си има и остри нокти, за да улавя и разкъсва. Взрете се в себе си, превърнете се в същата твар и не губете вяра! Ще хвъркнем над тази пустиня, вместо да се влачим по нея!

Стигаше им и радостта, че за няколко часа можем да се отървем от опасностите. Дойде моят ред да видя как изглеждам отстрани. Край мен се струпаха огромни черни птици със странно човешки погледи, извити човки и силни крака с дълги яки нокти.

— И сега какво? — обади се една от жените.

— Остави микробите да си свършат работата! — отвърнах ѝ без следа от неувереност. — Щом искаме да летим, така ще бъде!

Непохватно пристъпих напред от заслона и усетих доста силния вятър. Тук склонът не беше отвесен и все пак се спускаше достатъчно рязко. Ако се заблуждавах, скоро щях да бъда само кърваво петънце далеч в подножието му. Но трябваше да опитам. Волевият контрол над съзнанието и самовнушението щяха да ми дадат необходимото спокойствие. Успеех ли да се задържа във въздуха, вярата и желанието щяха да бъдат достатъчни и за останалите.

Съсредоточих се отново и щом погледнах напред, различих отчетливи въздушни слоеве и вихрушки. Разбира се, все още виждах през тях, но долавях разликите в плътността и посоката.

— Трябва да излетите, като се отгласнете силно по посока на вятъра! — посъветвах спътниците си, събрах смелост и скочих, разпервайки в същия миг криле.

Пропаднах надолу и почти закачих склона; само навикът да се владее ме спаси от пагубния ужас, иначе непременно щях да се размажа. Освободих се от страшното напрежение и оставих дребосъците в тялото ми да заместят инстинктите на птица. Сетне

прелетях над подножието и се издигнах нагоре под същия остър ъгъл — към празното облачно небе. *Полетях!*

Чин отново се прояви — бързо се опомни от изумлението и ме последва, а аз я наблюдавах доста нервно от висините. Тя обаче се справи дори по-лесно от мен. Дали пък във вярата не се криеше нещо по-необходимо на психиката, отколкото си мислех? И другите скочиха от площадката един след друг, докато аз кръжах и ги чаках да се приближат.

Щом почувстваха властта на новата си форма, повечето се зарадваха като дечица и започнаха да се забавляват. Наложих се да подвикна:

— Много път трябва да изминем днес, тъй че не се изтощавайте отсега! Не сме станали безсмъртни!

— Но пък сме силни! — обади се Хоно. — Наистина сме благословени!

Все някак се подредихме в ято и се отправихме към заледения залив.

Дори не ми мина през ума, че е опасно да останем толкова ниско. Бях преценил, че за новаци в летенето като нас е прекалено сериозно изпитание да се отдалечават от земята в тази буря, а и телата ни бяха едри и тежки — не се знаеше кога ще се уморим.

Но ако тварите под леда ни търсеха или притежаваха някакво подобие на скенери, щяха да ни забележат веднага. Не биваше да се бавим, още повече че и въздушните течения ни помагаша да се носим в избраната посока.

— Ето ги демоните! — неочаквано изръмжа Хоно. — Ей там, на запад. Май са същите четирима. Не вярвам да са ни видели...

— Ще ми се така да продължи! — прекъснах я, преди да е изтърсила някоя глупост. — Нямаме нито време, нито опит, за да им налитаме...

— Но те погубиха една от нас! — разгневи се Зицтер. — А знае ли някой още колко поклонници са станали техни жертви? Ние сме могъщи, Майка Медуза ни озари! Да отмъстим!

— Не! — креснах с все сила. — Щом успяхме да полетим, сигурно и те могат!

Ала вече нямаше кой да ме чуе. Безумието, породено от новата дарба, както и религиозният плам, надделяха у спътниците ми. Пък и

нали бяха ловци? Първо Зицтер се спусна устремно, последвана от Хоно и останалите към четирите тъмни туловища долу.

Изведнъж пришълците направо се изстреляха във въздуха и се разпръснаха, а после застинаха неподвижни в очевидно предварително обмислен ромб: и то на точното разстояние, за да си помагат най-добре. Обзе ме непреодолимо подозрение, че си имаме работа с опитни майстори, вършили същото неведнъж. Питам се и още нещо — дали не бяха излезли на леда нарочно, за да ни подмамят...

Хоно доближаваше най-предния от „демоните“ — скафандърът му с някаква издугина на гърба вече се виждаше ясно. Създанието обаче не я остави да го връхлети. Тварите бяха прибрали пипалата си, краищата им стърчаха само по петдесетина сантиметра. А добре си спомнях, че са дълги цели три метра и всяко се движи независимо от останалите! Жената-птица се бе насочила с голяма бързина към пришълеца, но той не трепна, позволи ѝ да го доближи и светкавично се отмести, колкото да пропусне нападателката. Няколко пипала се протегнаха с немислима бързина — и от него, и от съседа му в ромба. Хоно се превъртя, разхвърчаха се пера. Нашата водачка падна като камък върху леда.

Куорл и Зицтер бяха точно зад нея, следвани от другите. Внезапно небето се изпълни с облак от пера и писъци, десетки пипала се размахаха във всички посоки.

Аз налетях отстрани заедно с Чин, надявайки се поне за малко да отвлечем вниманието на пришълците. Успяхме — единият се отдръпна и наруши идеалния боен строй, в който върховете на пипалата им почти се допираха. Но вместо да се възползват от шанса за бягство, Зицтер и Тайн нападнаха друга от тварите. Тайн сграбчи с човка и нокти две от пипалата ѝ. Макар да не беше ясно кой кого е докопал, успя да наруши равновесието на „демона“. Той нададе пронизителния си писък и играта свърши.

Още десетина изфучаха през леда, само че този път носеха някакви устройства, наподобяващи дебели прътове. Оръжията явно излъчваха концентрирана енергия, а новите участници в сражението изобщо не се притесняваха дали улучват нас или своите.

Тайн рухна надолу заедно с пришълеца, в когото се бе вкопчила; скоро паднаха още две птици. Реших, че повече няма с какво да помогна и рязко свърнах към облаците. След миг чух вика на Чин:

— Тари, внимавай!

Незабавно плеснах с криле, пропаднах и се стрелнах в друга посока, но успях да видя как насоченият към мен лъч я поразява и тя се сгромолясва при останалите на леда.

Повъртях се още малко сред облаците, питайки се какво да правя. Безразборната наглед стрелба показваше абсолютно пренебрежение към живота и на свои, и на врагове, но чудно защо не ми се вярваше да е така. Спомних си, че лъчът май имаше доста широк ъгъл и ако беше смъртоносен, оръжието трябваше да е предназначено за масово поразяване. Изглеждаше по-вероятно той само да зашеметява жертвите, значи сега пришълците долу разчистваха бъркотията и проверяваха кой от улучените е още жив...

Трябваше все пак да погледна какво става. Спуснах се предпазливо под облака, готов тутакси да се гмурна обратно в мътилката му. Както и очаквах, подкреплението вече подреждаше телата. Три от тварите бяха поразени заедно с шестима от нашите — забелязах, че те бързо възвръщат човешката си форма. Значи още някой от групата ни се бе спасил, но от такава височина не можех да позная кой липсва. Знаех обаче, че Чин е долу и всъщност май единствено това ме интересуваше. Хоно и останалите естествено също ми бяха симпатични, но нали сами си изпросиха белята въпреки предупреждението ми! Вече не можех да ги спася. Надявах се към здрачаване пришълците да се поотпуснат достатъчно, за да налетя и отнеса Чин. Нямах представа дали е жива или мъртва, оставаше ми само да чакам, за да се уверя. Не знаех обаче докога ще успея да поддържам тази форма и няма ли да изчерпя енергията си доста порано.

Бързото стрелкане под облака ме убеди, че поне неколцина долу са живи. Правеха опити да се размърдат, но пипаната или ония гадни израстъци с щипки накрая отново ги притискаха към леда.

Обнадеждих се — имахме такива възстановителни сили, че ако телата ни не загинеха мигновено, все едно изобщо не бяха пострадали...

Питах се дали пришълците не се отнасят твърде небрежно към същества, които могат да се превърнат в какво ли не, дори в съвършени техни подобия. Но мина около час и аз се убедих, че пленниците не правят нищо. Много се различаваха от онези петдесет и

пет овчици в тунелите под Рошанд, затова вече бях сигурен, че сега те просто не са в състояние да се преобразят! Ако микробите на Уордън, както подозирах, представляваха само продължение на някакъв приказен компютър, явно връзката с дребосъците в телата на моите спътници беше прекъсната или променена. Чудех се защо ли и тварите долу бездействат. Ако смятаха да се отърват набързо от пленниците, трябваше отдавна да са го сторили и да са се прибрали там, където се чувстват най-уютно. Те обаче не показваха никакво намерение да отведат хората от Свободните племена. Явно чакаха някого или нещо. И знаеха как да се разположат, за да опазят плячката. Прецених, че в някакъв случай не биха допуснали да стигна до Чин, която вече различавах сред останалите.

Не исках да се отдалеча, преди да се простя с надеждата. Нямах да изоставя толкова лесно приятелката си. Загубата ѝ щеше да е твърде висока цена за прозрението, осенило ме на Божествения зъбер.

Най-сетне се случи онова, което пришълците очакваха. Беше голямо сътресение за мен — огромен коптер, очевидно специално приспособен за полети при твърде ниски температури, долетя от юг; сигналните червени и зелени лампички мигаха, два мощни прожектора шареха по леда... Скоро разпознах върху туловището му емблемата на Службата за наблюдение. Машината увисна на не повече от педя над бялата равнина, но не докосна леда, който едва ли би издържал тежестта ѝ. Ченгетата заизлизаха внимателно, с лазерни пистолети в ръце. Почти не погледнаха кошмарните часовои, а веднага отидоха при пленниците. Отведоха ги един по един в коптера.

Допълнителният товар явно нямаше да затрудни особено машината, но все пак връщането ѝ щеше да е доста по-бавно. Трябваше или да я следвам, или поне да налучкам посоката, в която тя ще се отправя, преди да съм останал съвсем без сили. Коптерът се надигна бавно над пришълците и полетя на юг под ниските облаци. Веднага разбрах, че няма да го догоня, камо ли да летя след него. Тъкмо преди да включат двигателите на пълна мощност, доближих достатъчно, за да видя името на базата под емблемата на СН.

„Център“.

Не бях ходил там, разбира се, нито познавах човек, който да е стъпвал в онзи град. Картата в паметта ми подсказваше, че се намира далеч на юг, почти на екватора, а дотам имаше десетина хиляди

километра. Нелепо би било дори да допусна, че коптерът е долетял чак от Център — с такава скорост би се мъкнал няколко денонощия. Само че Сивата падина беше съвсем наблизко по права линия — на не повече от четиристотин километра, тоест два часа полет за пълната машина.

Уморено се насочих натам. Дори силните попятни течения не биха ме отнесли до града за два часа. А не знаех докога ще издържа.

Някакъв неясен силует се мярна до мен в мрака. Вече почти нищо не осъзнавах от изтощение, продължавах напред като автомат, иначе щях да забележа отдалеч натрапника. Когато птицата ме доближи, няха сили дори да ѝ избягам, но за щастие не беше и нужно да го правя.

— Тари?

— Куорл, ти ли си?

— Ъхъ. Тари... ех, по дяволите, много съжалявам, че стана така.

— Всички съжаляваме. И аз, и ти, да не ти казвам пък как съжаляват онези долу. И какво от това? Станалото — станало. Да видим какво ще правим оттук нататък.

— Няма да догоним коптера, да знаеш!

Въздъгнах.

— Че как да не знам? Но поне си мисля, че разбрах къде отиват. Онзи град съм го обиколил целия, дано успее да се вмъкна и после да изчезна, без да ме спипат.

— Дватама ще влезем в града. Тари, не забравяй, че те са ѝ мои приятели.

— А, не, Куорл, няма да стане! Каквито ще нови сили да имаш, теб ще те хванат като едното нищо. Онова пред нас е съвсем друг свят, направен е да задържа всички вътре и да знае какво върши всеки по всяко време. Мога да се оправям там, но ти — не. Ако влезеш, след десет минути ще им паднеш в ръцете.

— Ама много ще съжаляват през тези десет минути! — изсъска тя. — И аз идвам!

— Куорл, моля те да не упорстваш точно за доброто на нашите приятели.

— Как тъй?

— Копоите в града няма да те убият. Просто ще те повалят и ще те лишат от сили. После ще те отведат в истинския ад, където ще ти откраднат душата и ще научат всичко, което знаеш.

— Няма да се поддам на мъчения толкова лесно!

Зачудих се кисело възможно ли е да обясня на жена от каменната ера с какво се занимават психокасапите.

— Няма да те мъчат. Изобщо няма да усетиш болка. Само ще направят нещо с главата ти, което дори не можеш да си представиш. А от теб ще научат, че съм в града. Сигурно ще хванат и мен. Нима така ще успеем да помогнем някому? Не, трябва да опитам сам!

— Тари, доста особен ми се виждаш. Държиш се не като храбрец, тръгнал да спасява хора от племето си, а като човек, простил се с надеждата.

— Не съм се отчаял чак дотам, Куорл, и все пак си права. Преуморен съм. Едва ми стигат силите, а като гледам над кои места летим, до града остават поне още два часа. Наистина предпочитам да се прибера у дома, вместо да продължа...

— Но няма да се откажеш? И изобщо не се учудваш на онова, което стана?

— Позна. Предчувствах, че така ще свърши всичко — с последна гонитба и последен лов. Тъкмо когато разбрах желанията си и бях готов да загърбя миналото... — Изсмях се с неприязън към самия себе си. — Явно не ми е бил отреден нов живот. Просто зърнах за миг щастието, което можех да намеря.

— Хората от моето племе кузма вярват в съдбата и предопределението — обади се след малко Куорл. — Всеки от нас се ражда с предрешена участ, но не я знае. Разбирам те, приятелю от звездите. Но защо пък да не победиш накрая, а? Щом си готов да посветиш живота си на нещо, струва си и да рискуваш докрай!

Тя замълча. Изглежда бе проумяла, че ще е безсмислено да идва с мен в града, защото след малко попита:

— Тари, какво ще ме посъветваш да направя?

— Върни се в убежището и разкажи на хората там какво се случи. Обясни им, че онези „демони“ са пришълци от звездите, че са съзаклятници на градските хора и имат мощни оръжия. Предупреди ги! Спомни си всяка подробност, не крий нищо, дори някому да е неприятно да те слуша. И... отиди при Анджи и Бура. Кажи им... че ги

обичам много. Ако има дори нищожна възможност, ще се върна при тях. Помоли Старейшините да се погрижат за децата ни.

— Докато се върнеш, нали?

— Да — отвърнах безчувствено, — докато се върна.

Куорл ме съпроводи почти до Сивата падина, после отлетя на запад. А аз се загледах в града, гол и грозен без снега. Издигаха се само сивият купол и пронизващите го комини. Простираше се, докъдето ми стигаше погледът... и мразех всеки сантиметър от него.

Кацнах направо върху купола, откривайки едно не чак толкова неудобно местенце. За пръв път от незнайно колко часове си отдъхнах и оставих тялото ми да възвърне своята обичайна форма. Твърде изцеден бях да направя каквото и да е веднага, просто седнах и се умислих.

Коптерът беше от Център, но се насочи насам. Защо? И с каква цел бяха пратили хвъркатата машина толкова далеч на север? По указание на висшите власти, в това нямаше съмнение!

Значи пленниците щяха да попаднат в ръцете на централното правителство, а не в местното управление на СН. Вероятно щяха и да ги преместят в Център. Имаше защо. Твърде много знаеха за онази свещена планина, за преобразяването и скритите в него възможности. Освен това се бяха сблъскали лице в лице с пришълците. Хората на Ипсир едва ли биха позволили местните психотехници или дребни началници от СН да се натъкнат на тези факти. На мнозина биха хрумнали нежелателни идеи.

Но как щяха да откарат Чин и останалите в Център? Не и с влак — твърде много хора щяха да ги видят, а и пътуването е дълго. На самата Медуза не използваха бързи въздушни возила, коптерите също изглеждаха неподходящи за целта. Ето защо най-напред бяха ги прехвърлили в Сивата падина!

Тук имаше космодрум.

Изправих се с мъчително усилие. Трябваше да се спусна от убежището си, за да вляза в града. Знаех, че малкото шахти, по които се качват техниците, за да оглеждат купола, са под постоянно наблюдение. Но първо исках да се възползвам от височината. Покатерих се на един комин, който в момента не бълваше пушеци, и се загледах към космодрума. Едва-едва го различавах в далечината — скупчени складове и малък терминал около пистата наред пустошта.

Нямаше совалка.

Не знаех с колко още време разполагам, но си казах, че е по-добре да поспя, вместо да допусна някоя глупава грешка заради изтощението. По ирония на съдбата се връщах от каменния век към своето привично и отвратително „аз“ от света на технологиите. Въпреки това рисковете бяха огромни. Трябваше да се възстановя поне отчасти, затова се проснах под издигащото се слънце и неусетно се унесох.

Гадеше ми се от принудата да се върна в града. И никак не ми се искаше да разчитам на нищожния шанс за успех. Дори ако съумеех да отърва собствената си кожа, много трудно бих успял да спася Чин.

Но, да ме вземат мътните, не можех да устоя на предизвикателството!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА В ЛЕГОВИЩЕТО НА ЗВЯРА

Когато се събудих, стори ми се, че не ми достигат няколко часа сън. Все пак бях се възстановил донякъде и мозъкът ми отново заработи.

Влизането в града не беше чак толкова страшен проблем, но какво щях да правя после? Знаех само, че ей сега ми предстои да проверя теорията си за унищожаването на системата чрез преобразяване отвътре. Уви, за да не се издъня бързичко, трябваше да пипам внимателно, а не ми достигаше време за това.

Досадните месеци в транспортната гилдия ми се отплатиха с лихвата. Просто изчаках един идващ към града влак да спре и влязох заедно с него, щом изключиха силовото поле. Знаех наизуст къде са разположени камерите и скенерите по цялата гара, както и неизбежните „слепи“ зони. В този миг — гол и без косъмче по тялото си — сто на сто бих привлякъл вниманието на всяко ченге, затова си наложих крайна предпазливост.

Разчитах на втръсналия ми влак от Рошанд, който трябваше да пристигне по-късно. Знаех, че все някакви копои ще слязат от него — или са били на обучение другаде, или тепърва пристигаха да се трудят в Сивата падина.

Между площадката за пътниците и сектора за автоматично товарене и разтоварване на багажа имаше местенце, където камерите не надникваха. Притичвах на зигзаг и накрая успях да се вмъкна зад един ескалатор в края на пътническия сектор. И за пръв път откакто бях на Медуза, се принудих да осъзная, че ми предстои да убия поне неколцина, ако смятам да продължа. Нямах да се разстроя особено, ако очистя ченгета или лакеи на правителството, но както си представях плана, щяха да си го отнесат и един-двама невинни. Това вече никак не ми харесваше, макар да си спомних за онези петдесет и петима, които безропотно се оставиха да ги погубят. Твърде типично

не само за огромното мнозинство от хората тук, но и за цялата система, с която исках да се надхитрям!

В замисъла ми помогнаха наблюденията и опитът от градския живот. Паметта ми бе професионално изкривена — събираше и подреждаше почти всяка дреболия, колкото и безполезна да изглеждаше тя. В моя занаят човек не знае кога ще трябва да се възползва от някоя неизгодна за противника подробност.

Погледнах часовника над входа за пътници. Налагаше се да бъда напълно незабележим още около два часа. Ако направех първия ход твърде рано, можех лесно да се проваля. Докато чаках, няколко гарови служители минаха съвсем близо до мен, но не ме видяха.

Оставах десет минути до пристигането на влака и аз започнах да се изнервям. Никой не се бе мяркал наблизко вече половин час, а имах нужда от първата си невинна жертва. Всъщност дори чух как композицията спря пред силовото поле, когато ми провървя. Доближи ме отговорничка по обслужването на пътниците. Изскочих бързо и безшумно от скривалището си.

Всичко свърши за секунда-две. Бях оформил ръб от назъбен вкостен хрущял на десния си лакът, подсилих допълнително и мускулите на ръката си. Обезглавих жената с едно движение, но имаше изправящ косите миг, когато главата ѝ се търкулна почти в обсега на по-близката камера. Сграбчих я навреме, макар от това преживяването да не стана по-приятно.

Знам, че звучи ужасно, но с тия изумителни способности за възстановяване, които ни даваха микробите на Уордън, трябваше да нанесе смъртоносен удар в първия миг, иначе щях да загазя.

Постарах се да наподобя външността ѝ само приблизително. Намъкнах дрехите, въпреки че ме стягаха на някои места, а другаде висяха. Сандалите обаче категорично нямаше да ми станат, ако не поработех по-продължително върху ходилата си, а тази маскировка ми беше нужна съвсем за малко.

Имаше още един напрегнат момент — други двама като че се канеха да минат край скривалището ми с грозния му пълнеж, но пък точно тогава влакът се показва иззад завоя и се плъзна в коловоза си. Всички се разтичаха да си вършат работата.

Дотук ми бе провървяло, само че отсега нататък трябваше да разчитам още повече на късмета си. Вратите изсъскаха и пътниците

започнаха да запълват перона. Щом зърнах две ченгета, представлението започна. Разбира се, и други хора щяха да видят какво става, но разчитах на навика им да оставят всичко в ръцете на СН при подобен неприятен инцидент.

Поиздърпах обезглавения труп, за да се подават ръка и крак, после изскочих от скривалището си и се развиках истерично:

— Полицаи! Елате тук, моля! Побързайте!

Никой не вика копой на Медуза, ако не се е случило нещо ужасно. Видях двете млади лица — бяха мъж и жена — да се обръщат към мен озадачени, след това почти едновременно погледнаха натам, накъдето сочеше ръката ми. Пуснаха саковете си на перона и дотичаха.

— Какво става? — попита жената по-скоро загрижено, отколкото надменно.

— Т-ук има т-труп! — заекнах убедително, наглед уплашен до припадък.

Двамата се стъписаха в първия миг и прилекнаха до тялото, а аз се преместих, за да ме закрива ескалаторът. Повечето пристигнали бяха побързали да се махнат от гарата, но скоро щяха да дотичат — макар и неохотно — поне двама-трима служители от транспортната гилдия.

Ченгетата се оказаха лесна плячка. Проснах и двамата в несвяст, преди да се усетят, после ги убих — почти безкръвно, но също толкова светкавично. Не биваше да се помайвам, защото саковете им още се набиваха в очи на перона.

Веднага се отървах от дрехите на първата си жертва и облякох униформата на мъжа. Добре че беше горе-долу с моите мерки, трябваше да изглеждам спретнат.

Надзърнах — колкото и да беше невероятно, никой не зяпаше. Реших, че е дошъл моментът да завлека тичешком телата под влака. После спокойно се появих на перона, взех сака на мъжа и подвигнах:

— Добре, ще те чакам отпред!

Нарамих чантата и стъпих на ескалатора.

Голямата зала на гарата беше пълна и шумна, това много ми помогна. Шмугнах се в тоалетната и прерових вещите на ченгето. Както и предполагах, бяха го прехвърлили току-що в Сивата падина, затова реших да се примиря и със следващия риск. Влакът щеше да отпътува обратно към Рошанд след три часа. Ако онази жена от

пътническата служба не липсваше чак толкова някому, може би нямаше да открият трупите веднага. А и полицайката сигурно тепърва идваше на работа в този град, не биха започнали да я търсят толкова скоро. Е, да, стига компютърът да не беше изкарал на нечий екран тревожен сигнал, че са изтървали изведнъж багажа си и са хукнали нанякъде. Как обаче бих могъл да се предпазя от всички възможни опасности?

С картата на редовия копой влязох в буса и се отправих към градското управление на СН. Имах нужда от друго тяло, защото приликата ми с ченгето беше доста неубедителна. Добре поне, че познавах комплекса на СН в Сивата падина, бях научил и немалко от „слепите“ зони благодарение на вероятно вече покойната майор Хокрау.

Слязох на спирката преди управлението и успях да пъкна сака в един контейнер за отпадъци, без да попадна пред обектива на нечия камера, след това влязох откъм гаража, а не през главния вход. Униформата беше достатъчна, за да не ми обърнат внимание, неколцина само ми кимнаха нехайно.

В средата на сектора за поддръжка на возилата естествено имаше „око“, въртящо се бавно на поставката си. Лесна работа... Поразходих се, докато намеря ченге от женски пол, което въвеждаше нови команди в ремонтните автомати. Поприказвахме и когато обективът се обърна в друга посока, отървах се от събеседничката си. Този път успях да огледам добре лицето ѝ и веднага го наподобих. Жената беше доста едричка, но нагодих тялото си без проблеми и се преоблякох в нейната униформа, скрит зад колата.

Когато се показах пред камерата, бях точно копие на полицайката. Изчаках досадното устройство да се завърти отново и натиках трупа в багажника на возилото.

Извадих „своята“ карта от джоба, повиках асансьора и се качих в приемната. Там винаги имаше навалица и най-много рискувах да се натъкна на приятелче на убитата. Знаех, че не бих могъл да заблудя неин познат дори за минута.

Важното обаче е да се държиш все едно тук ти е мястото и в момента изпълняваш нечий заповеди. Обикновено това стига, защото хората не подозират чак толкова дръзка наглост. Настаних се в една от нишите с терминал, където копоите въвеждаха докладите си.

Не очаквах никакви затруднения с простичките кодове, каквито използвах тук, но се оказа, че дори няма никакъв код за достъп. Пъхаш си картата, камерата ти сравнява мутрата с холограмата... и толкова. Липсваше даже сканиране на ретината или дактилоскопичен сензор.

Набрах „Кор, Чин Лу“ и зачаках досието ѝ да се появи на екрана. Прехвърлих го до края и се зачетох в последния запис. Точно това търсех.

„Арест, в 14:16 от служители в Център. у-ние, на 17-9-51. Регистр. в у-нието на гр. Сивата падина в 03:55 на 18-9-51. Присъда — оконч. понижение. Прехв. за изп. в Център в 09:22 на 18-9-51. Отп. В 17:05. Случаят приключен и заведен в архив под № 37–6589234.“

Лесно се досетих за смисъла на информацията. Докарали са Чин тук в ранната сутрин, регистрирали са я, незабавно са я осъдили на окончателно понижение и официално са я предали на колегите си от Център да я правят каквото искат. И доколкото разбирах, трябваше да замине в пет часа и пет минути, значи след по-малко от час. Със совалката, защото нищо друго не потегляше по това време.

Може би трябваше и аз да попътувам още малко...

Нахалството и дебелокожието не са ключ към всички врати, но пък вършат истински чудеса в едно толкова строго регулирано общество. Излязох преспокойно от управлението и се запътих към спирката на буса. Нямах смисъл да рискувам с кола на СН — несъмнено нарядите за отпускане на возила се следяха особено строго заради старшинството сред ченгетата. Внезапно спрях, напсувах се тихичко и заобиколих към гаража. Колата с трупа още си беше в ремонтната ниша. Трябваше да е служебно возило, дадено за ползване на последната ми жертва. Можех да се поразходя... дано само проклетата машина да работеше!

Стигнах портала по пътя към космодрума без затруднения, ако не се брой скрибуцането в предната ос — явно точно заради него колата трябваше да бъде ремонтирана. Излязох, представих картата си и обясних, че нося документи, които друг от колегите ми е забравил да предаде. Звучеше правдоподобно и ме пуснаха.

Добрах се до сградата малко преди кацането на совалката, значи разполагах с двайсетина минути. Не бях стъпвал тук, откакто ме стовариха на Медуза, но не забелязах никакви промени. Помещенията

бяха тесни и не впечатляваха с нищо, защото през тях минаваха малко пътници, и то рядко. Видях само двама важни чиновници в чакалнята. Нито следа обаче от Чин или съпровождащи ченгета. За пръв път по гръбнака ми мина тръпката на предчувствието, че съм се издънил.

Объркването ми явно пролича, защото единият чиновник — белокоос мъж на средна възраст — стана и ме доближи.

— Случило ли се е нещо?

Не отговорих веднага, първо си припомних чия роля играя. Още с никого не бях говорил в това превъплъщение и тепърва трябваше да се преструвам на жена.

— Да, господине. Нося забравени документи за една затворничка, която трябва да бъде изпратена в Център, но не я виждам тук.

Гласът ми звучеше доста нелепо, ала все пак приличаше на женски; на Медуза и това стигаше.

Мъжът сви вежди.

— Позволете да погледна.

Бях готов за проявата на любопитство. Носех распечатки от досието на Чин. Не биха подлъгали копой, но дано бюрократът не се задълбочава особено...

Зачете се, после се усмихна и ми върна хартийките.

— Лесно е да разсея недоумението ви. Затворничката е изпратена на осемнадесети, тоест вчера.

Сякаш ме порази мълния и за миг загубих самообладание. Бях спал не няколко часа, а повече от денонощие върху купола на Сивата падина!

Видът ми трябва да е бил също толкова смачкан, както самочувствието, защото човекът от правителството подхвърли:

— Служебни неприятности ли ще имате?

Кимнах и се постарях да скалъпя убедително обяснение.

— Да, господине. Съвсем отскоро съм тук и макар че само трябваше да предам документите, когато се върна и обясня за сбърканата дата, няма да сдъвчат сержанта, а мен. В управлението дисциплинарите мерки са много строги...

Той закима със съчувствие, изглеждаше искрен.

— Ясно. Дайте ми картата си.

— Моля?

— Казах да ми дадете картата си. Ще видя какво мога да направя за вас.

Нямах никакъв избор. Поглеждах с ъгълчето на окото към изхода. Вярно, бях извън града, трябваше просто да изскоча и да си плюя на петите. За жалост обаче се намирах в една от най-непристъпните сгради на Медуза точно защото бе извън защитата на силовите полета. Тук патрулираше жива охрана с мощни лазерни пушки. Ако се втурнех към вратата, сигналът за тревога щеше да прозвучи мигновено. Останех ли, вероятно губех всякакви шансове за измъкване от капана. Реших да изчакам събитията и да прахосам наведнъж силите си в последен напън едва когато загубя надежда.

Мъжът се върна в чакалнята само след две-три минути. Подаде ми усмихнат картата.

— Мисля, че ще си изпълните задачата, полицай. Ще уредя нещата с началника ви, защото и без това сте на смяна утре от осем часа сутринта. — Намигна ми. — Никой друг няма да научи, нали?

Престорих се на тъп(а).

— Нима ще отнесете документите в Център?

— О, не, за съжаление не мога. Няма да пътувам до там. В совалката обаче има предостатъчно място. Регистрирах ви като моя гостенка, ще се върнете със сутрешния полет. Все пак пренощуването ще ви струва немалко, защото в Център всичко е скъпичко. Но поне ще си свършите работата, без да ви сполетят никакви неприятности.

Преливах от невинно изумление.

— Искате да тръгна с вас?

— Да — кимна чиновникът. — И по-добре да побързаме, защото вече е време да се качваме в совалката. Е, решихте ли?

Стиснах зъби. Там, навън, беше примамливата свобода. Совалката щеше да ме отнесе към нова огромна опасност, но пък едва ли в момента можех да направя нещо за Чин. Реших да довърша представлението, а и не вярвах, че биха ме оставили да избягам.

— Добре, господине. Много ви благодаря.

Разбира се, не ми беше трудно да проумея какво е станало. Никой — *абсолютно никой!* — на този свят не може да разчита толкова дълго само на късмета си. И ако всичко върви като по вода, значи

някой просто се готви да те подхлъзне. Не знам чий труп бяха открили прекалено рано, но сигурно добре са се позабавлявали, докато са наблюдавали как се напъвам безплодно, закъснял с цял ден.

Удобният салон на совалката също беше какъвто го бях запомнил, но този път пътувах само с двамата важни чиновници. Излетяхме плавно, почти не усетихме ускорението в креслата от пластопяна. Порадвах се на вече позабравеното усещане за безтегловност.

— Кацаме в Дюнкол след пет минути — съобщи глас с много отчетливо произношение. — Останете в креслата си и не разкопчавайте предпазните ремъци.

Малко се учудих, защото предполагах, че сме отлетели право към Център, където сигурно ме очакваше „тържествено“ посрещане. Вместо това наистина кацнахме в Дюнкол — главния град на средния континент. Оказа се, че моят благодетел слиза тук. Пожела ми успех и напусна совалката, сякаш наистина не подозираше кой (коя) съм и какво представлявам... а може пък и да не му бяха казали цялата истина.

— Пътниците да се качват — обади се гласът. — Следващо кацане — в Център.

Вдигнах рамене. Не си струваше да се развихрям в дивашки изпълнения. Вече бях на кукичката и някой сигурно бавно навиваше кордата, наслаждавайки се на богатия улов.

Влязоха трима нови пътници — мъж и жена в черните дрехи на висши служители, и момиче, което толкова много се различаваше от тях, че неволно зяпнах.

Жените на Медуза не са хубавици. Е, свикнеш ли веднъж с външността им, почти започваш да ги харесваш, макар да са прекалено едри и мускулести. В края на краищата всекиму може да се случи да си смени пола, нали!

Момичето явно беше от Медуза — никой друг не би оцелял в тукашния климат с подобни ефирни дрешки по себе си. Но мургавата ѝ кожа не беше придобила дебелото защитно покритие, с което бях свикнал. Да не говорим за телосложението ѝ — през живота си бях срещал твърде малко жени с такива форми, да не споменавам пък, че умееше да ги показва при всяко свое изкусително движение... Имаше

и чаровна усмивка върху прекрасните си устни, а необичайно дългата ѝ коса беше светлокестенява.

— Тикс, седни ето тук и затегни ремъците — заповяда мъжът.

Тя засия.

— Както наредите, господарю.

В гласа ѝ прозвуча нещо почти детинско, но не можеше да се отрече, че е съблазнителен. Забелязах, че се усмихва непрекъснато и не отделя поглед от самодоволния бюрократ. Той също скоро разбра, че съм се вторачил в сценката.

— Не сте ли виждала досега момиче за забава?

Завъртях глава.

— Не съм, господине. Аз съм от Сивата падина, при нас не се срещат.

— Така си е — потвърди той гордо. — Вие ги арестувате и ни ги пращате, пък ние им даваме нов живот.

След последните думи се изкикоти. И аз разтеглих устни в усмивка, макар да не ми беше весело. Долавях нещо *неестествено* у Тикс.

Разбира се, всички споменаваха от време на време момичетата за забава. Разправяха, че много ги бивало да развличат високопоставените си господари по всевъзможни начини. Чудех се обаче защо на планета, където жените преобладаваха, нямаше и момчета за забава!

Мъжът се оказа приказлив. Или не знаеше кой (коя) съм, или беше изключително надарен актьор. Разказах му набързо накъде и защо пътувам и той сякаш не намери нищо особено в историята.

Обясни ми, че момичетата за забава не са служители като всички останали, а по същество са робини. Е, не нарече Тикс с тази дума, но смисълът на увъртанията беше ясен. В тази категория попадаха само закоравелите престъпници, осъдени на окончателно понижение. Повечето завършваха окаяния си живот по спътниците на газовия гигант Момрат, другите попадаха в ръцете на опитни психокасапи от Отдела за рехабилитация на криминални елементи.

— Някои хора в този отдел са истински художници! — увери ме мъжът разпалено. — Не бихте повярвала в промяната, ако знаехте как изглеждаше Тикс преди процедурата...

— А няма ли и момчета за забава? — не се сдържах накрая.

Тузарът завъртя глава.

— Не става! Процесът зависи от микробите на Уордън. Когато майсторите премахнат висшите психически функции или каквото още там правят, обектът неизбежно застива завинаги в женски организъм. — Ухили се порочно на Тикс и тя потръпна от удоволствие. — Аз поне нямам нищо против.

Наложи се да потисна напъните за повръщане. Робството беше едно от най-гадните прегрешения на всички варварски епохи, които човечеството бе надживяло, а не можех да си представя нищо пострашно от създаването на... доволни роби! Струваше ми се ужасно извратено. За какво са им те на планета, където могат да използват машини за същата цел? Имаше едно-единствено обяснение — така гъделичкаха гнусната си мания да властват. Този тип явно бе „възнаграден“ с Тикс от правителството, защото си вършеше чудесно работата и се бе издигнал до съответния ранг. Изглежда я водеше навсякъде като символ на положението си, а и за да угоди на порочната си жажда някой да му се подчинява безпрекословно. Казах си тъжно, че едва ли бих открил по-очевиден признак колко е болно това общество.

Преборих се с желанието си да очистя тутакси идиота и спътницата му — заедно с Тикс, която в известен смисъл отдавна беше труп.

Двайсетина минути след излитането гласът отново прозвуча в салона:

— Моля, останете в креслата си и не разкопчавайте предпазните ремъци. Предстои ни скачване.

Жената се смръщи недоумяващо и се обърна към мъжа.

— Нали трябваше да кацнем в Център?

Той закима.

— Не знам какво става. Да не е някаква повреда?

Нямаше илюминатори, за да видя къде сме, но настръгнах. Дойде и моят ред, казах си. Време беше да събера сили, за да се разшетам пъргаво при първа възможност.

Последваха няколко тласъка на двигателите за корекция на траекторията и скоро задният люк на салона изсъска.

Мъжът вдигна рамене.

— Не знам защо, но току-що се скачихме с орбиталната станция.

Разкопчах ремъците, въздъгнах и се изправих.
— Не се тревожете — казах му. — Просто аз ще трябва да слеза
тук.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЖЕРТВА НА ФИЛОСОФИЯТА

Въздушният шлюз беше от най-съвременните. Совалката всъщност не се бе скачила със самата станция, а с дълъг тръбест ръкав. Знаех, че такива орбитални станции има и над четирите обитаеми планети в Диаманта и Владетелите ги използват за какво ли не. Тук например беше главният компютър на Медуза. Само че не си представях, че е с такива колосални размери. Простираше се на няколко километра — истински космически град! Несъмнено вътре имаше всичко, за да поддържа самостоятелно живота на хиляди хора. Не липсваше дори изкуствено създадена гравитация, макар и по-слабовата от онази, с която бях свикнал на планетата.

В края на ръкава стигнах до втори шлюз, в който влязох без колебание. Ако са имали намерение да ме затрият, можеха да свършат тази работа и другаде, при това с по-малко главоболия. Този шлюз не само предпазваше допълнително срещу изтичане на въздух, но и беше чудесна мярка за сигурност. Разбира се, снабден бе с вездесъщото следящо устройство, но видях и стърчащи излъчватели. Не ми стана ясно дали служат за обеззаразяване, или са някакви оръжия.

Люкът се захлопна зад мен, но вътрешният не се отвори веднага. Изведнъж излъчвателите изпълниха камерата с бледосиньо силово поле, което ми подежда твърде особено. Сякаш изведнъж ослепях и оглушах, макар през цялото време да виждах и чувах. Просто вече не можех да заповядвам на микробите на Уордън в тялото си, което незабавно започна да си възвръща първоначалния вид... Наблюдавах процеса, безсилен да се намеся.

Скоро изключиха лъчите и пред мен се откри къс коридор. Трудно ми беше обаче да помръдна, все едно бяха окачили невидими тежести по моето тяло. Не знаех точно какво ми сториха, но се досещах, че някой друг заповядваше на дребосъците в мен самия. Все пак успявах да ходя и да говоря, само че сигурно вече беше немислимо да се развихря. И какво от това? Знаех, че са затегнали примката около

врата ми. Късно беше да се вайкам, задето не съм се пръждосал навреме от Сивата падина.

В приемната отвъд коридора ме чакаше жена в черна правителствена униформа, със сурови черти на лицето. Придружаваше я сержант с късоцевен и лек пистолет в ръка. Нямахше как да е лазер, значи само зашеметяваше. Разумно — когото и да улучиш, ще се надигне след няколко часа, пък и няма да повредиш скъпоценния корпус на станцията.

— Аз съм Суга Фалън — представи се жената. — Ръководя това съоръжение. Доколкото се досещам, ти си човекът, известен ни като Тарин Бул, макар това да не е истинското ти име.

— Не съм против да ме наричаш и така — промърморих уморено. — Виждам, че тук знаете за микробите на Уордън повече, отколкото съм допускал.

Тя се усмихна.

— Никога не преставаме да се ровим в неизвестното. Ще се изумиш, като научиш за последните ни постижения. Ела с мен. Сигурно не си ял нищо от няколко дни.

Всяко движение ми струваше сериозни усилия. Можех ли да направя друго, освен да я последвам? Наистина бях прегладнял.

Храната се оказа превъзходна, при това — прясно приготвена.

— Продуктите си осигуряваме сами — гордо ме осведоми Фалън. — Постоянният ни персонал е над две хиляди души, временният — хиляда. Оттук ръководим цялата система за наблюдение. Също тук пазим и базите данни, а всичко необходимо се предава в управленията чрез мрежа от спътници. В лабораториите ни работят специалисти и от четирите свята на Диаманта — най-добрите в своите области, естествено.

— Ще ми се да поразгледам — измърморих неприветливо.

— О, някой ден може и това да стане, но днес ще ти покажем само един-два отдела. Мисля, че ще бъдеш очарован от успехите им...

— Да не би да се занимават с психологията на пришълците?

Тя се ухили.

— Съжалявам, чак дотам няма да припариш. Ясно ти е също, че не можем да си говорим съвсем откровено, защото носиш някакъв предавател в мозъка си. Боя се, че докато не го отстраним, ще имаш твърде ограничен достъп.

— Ха, как пък научихте за него?

Изобщо и не понечих да отричам. Тя също не се опитваше да ме провокира, просто споделяше онова, което знае за мен.

— Подочухме туй-онуй от твоите съучастници. Вероятно ще ти е интересно да разбереш, че твоят двойник на Лилит успя да ликвидира Марек Крийгън, макар и по доста смахнат начин. Еолия Матузе, Владетелката на Харон, също е мъртва, отчасти и заради усилията на вашия човек. Но на Цербер агентът ви изпързала. Направи доста любопитен избор — мина на наша страна, без дори един-единствен опит да навреди с нещо на Лару.

Хм, ето ти новини, и то повечето добри! Двама от Четиримата владетели бяха елиминирани — не бе никак зле в подобни обстоятелства. А и подмятанията на Фалън ме увериха в нещо особено важно — никой от тримата ми двойници не се бе издал какъв е всъщност. Долавях Нещо странно и в хитрините на „изменника“, пратен на Цербер... Искрено ли работеше за противника, или се бе сетил за по-коварна маневра? Щом беше жив и близо до управниците на онази планета, не биваше да го отписвам.

— За мен вече е късно да мина на ваша страна, тъй ли? — попитах присмехулно.

— Боя се, че си прав. Как да разчитаме на човек, принуден да го стори поради безнадеждното си положение? Не, не бива да виниш някакви свои въображаеми недостатъци за провала! Направи неща, които смятахме за невъзможни, дори ни накара да подложим на преценка цялата система за наблюдение. Всъщност ако групичката ви не бе нападнала *алтаварите*, ти щеше още да си на свобода... и невероятно опасен за нас. Можеше да се спасиш, но те подведе сантименталността. Другите ти двойници май не страдат чак толкова от подобна слабост.

Вдигнах рамене.

— Не исках да се излагам, като се окажа най-големият некадърник от всички ни. А и ако не бях опитал, оставах си безпомощен — какво да сторя, освен да заживея с Дивите? Да речем, че проверявах една своя теория и... сбърках. Подцених системата ви. Ще задоволиш ли любопитството ми — кога ми вдигнахте мерника?

— Разбрахме, че някой е проникнал в Сивата падина, след като започнахме да търсим изчезналия полицаи. Но нямахме представа

точно кой си, докато не поиска досието на Чин Лу Кор. Служителката, на която се престори, нито знаеше за случая, нито би имала право да рови в него. Компютърът веднага вдигна тревога. — Тя помълча и добави: — Можеше да се отървеш, само ако сменяше самоличността си на всеки час.

Завъртях глава.

— Щях да ви се изплъзна, ако се бях усетил колко съм спал. Това е основната ми грешка. В моя занаят и един гаф стига, за да те закопае.

— Затова системата винаги е крайният победител. Ние можем да си позволим и сто гафа, а ти — нито един.

— Кажете го на двамата мъртви Владетели.

Фалън изобщо не се засегна.

— Те управляваха по съвсем различен начин. На Лилит технологиите са немислими, а на Цербер достатъчно по-силният ум може лесно да се надлъгва с тях. Ще трябва да измислят свои, посъвършени варианти, както направихме ние.

— Не бих нарекъл системата ви съвършена. Това е свят на тъпотата, населен от овце, лишени от амбиции, та дори и от най-примитивна смелост. А върхушката... що за лудост е да имаш лични роби, сякаш сме се върнали в най-мрачните епохи от историята?

Фалън си оставаше все така невъзмутима. Не ми отговори направо и отначало дори не разбрах накъде насочва разговора.

— Тарин Бул или който ще да си, моля те да ми обясниш само едно нещо. Знам, че си достатъчно добре дресиран и няма да измъкнем нито думичка от теб насила...

— Може и да се съглася. Какъв е въпросът?

— Защо?

— Какво „защо“? — озадачих се.

— Наистина ли си само един сляп наивник, или има по-практична причина да упорстваш с такова настървение?

— Казах вече, че вашата система ми е противна.

— Нима? А какво са цивилизованите светове, ако не огромни стада овце? Само дето изглеждат по-хубавички, но то е защото не им се налага да оцеляват в климата на Медуза. Нашата система е нагодена към тая планета разнообразност на все същата подредба на обществото. И знаеш ли защо? Защото почти всички хора са си овце по природа — доволни са да имат пастир, който да им осигурява безопасност,

подслон, работа и пълен корем. Напомням ти, че в цялата история на човечеството няма народ, дето да е получил жадуваните демокрация и независимост, и да не се е отървал бързичко от тях в замяна на сигурността. Всеки път! Доверявал се е на силните, които са знаели какво искат и са имали волята да го сторят. На хора, поставящи личната си власт над всичко друго...

— Е, ние поне не монтираме камери в клозетите — възразих отнемайкъде.

— Защото нямате нужда от това. Векове наред Конфедерацията е отстранявала още на генетично ниво потенциално непокорните, а е имала и преграда от десетки хиляди светлинни години вместо силово поле, за да се пази от ненужните ѝ гости. Случайните отклонения пък, знаеш го, праща в Диаманта. И ние идваме оттам, Бул, затова разбираме и владеем тънкостите на тази система. Не друг, а Конфедерацията е отсъдила, че сме най-подходящите да властваме.

Замълчах си. Стараех се да открия някаква пролука в логиката на разсъжденията ѝ, но не успях.

— Значи самата система е порочна и нежизнеспособна — казах инатливо — и накрая все пак ще рухне. Няма значение дали тук или в Конфедерацията!

— Ясно... Наивник си. И Диамантът, и Конфедерацията дадоха на масите онова, което открай време им обещаваха различните реформатори на обществото. Другите експерименти водеха само до всеобща мизерия. Впрочем и ти самият започна да беснееш тук, просто защото се опитахме да те превърнем в поредната овца. Ако веднага те бяхме назначили в Службата за наблюдение, щеше да си предоволен.

— Съмнявам се. Отдавна загубих сляпата си самонадеяност.

— Е, може пък и това да е причината за ината ти. Няколко пъти имаше възможност да се откажеш и да оцелееш, но продължаваше въпреки липсата на дори нищожен шанс! Корав убиец от Конфедерацията не би трябвало да се държи така, дори ако се е разочаровал в заблудите си. Ти изглежда не искаш да се примириш със системата в никоя нейна разновидност, а в същото време знаеш, че по-съвършена няма. И като дивак в пустошта пак щеше да полудееш... Бул, не си дошъл да спасяваш никого. Дойде просто да се предадеш, не се съмнявай! В нашия свят няма място за човек като теб и ти го разбираш най-добре.

Не исках да ѝ повярвам. Не изпитвах желание да сложа край на живота си, не търсех и изкупление за греховете. Все пак отчасти тя беше права, макар че нямаше да я зарадвам с такова признание. Наистина не бих могъл да живея на Медуза. Затова бях решен или да унищожа системата, или да си счупя главата.

Но защо продължавах сам да си хвърлям прах в очите?

— Сега какво ще ме правите? — попитах, за да приключим с философстването.

— Първо ще трябва да те пообразоваме. Ще те заведем да се видиш с един свой приятел. Интересно ще ми е да наблюдавам реакциите ти при срещата с нашето изкуство!

Стояхме в остъклен коридор над огромна градина. Напомняше едновременно и за курортна планета, и за питомна джунгла — бели плажове, кристалночисти езерца с изкусно изградени водопадчета, изумрудено зелени гъсталаци от дървета и лиани, изпъстрени с цветя.

— Личните покои за отдых на Първия министър — обясни Фалън. — Тук се оттегля, за да си почине и събере сили.

Взрях се по-внимателно.

— Виждам хора долу.

— Няколко десетки момичета за забава обслужват мястото — кимна тя. — Изпълняват всеки негов каприз и поддържат всичко в идеално състояние.

— Хм... Робини като от мокрите сънища на недорасло пуберче!

— Имат си предназначение. Според *нашите* норми са бивши престъпници. Поне за вината им няма никакво съмнение. По-силните и хитрите пращаме по спътниците на Момрат. Би могло да се каже, че там е нашият Диамант на Уордън... Онези, които не могат да вършат друго, убиваме или преобразяваме. С две думи, правим ги полезни. Понякога сме по-хуманни и от Конфедерацията. Но да продължим нататък!

Върнахме се в един от главните сектори на станцията и минахме през врата, на която се мъдреше строг надпис: „Психотехнически отдел. Вход само за упълномощени лица“.

Ясно ми беше какво ще видя.

— Отначало просто искахме да са покорни и услужливи — отново подхвана ужасната си лекция Фалън. — Но открихме нещо забавно. Всяко тяло, лишено от съзнанието си, се връща към първична женска форма. — Влязохме в стаичка, откъдето можеше да се наблюдава кабинет с психоманипулационна машина. — Познаваш ли обекта в креслото? — весело попита водачката ми.

Вгледах се напрегнато. С всички тези сензори и тръбички не виждах добре лицето на жената, но очертанията му нямаше как да сбъркам.

— Чин... — въздъхнах примирен.

— Правилно — кимна местното величие. — При нея почти достигнахме „неутралната“ фаза, както тук я наричат. Виждаш, че кожата е необичайно мека, няма окосмяване, белези и други особености. Нали ти казах — първична женска форма.

Отново ми се пригади, но си напомних, че точно към това ме подтикваха. С огромно удоволствие ме принуждаваха да гледам.

— Не си мисли, че всички момичета за забава са само сексуални играчки. Опасявам се, че повечето ни висши администратори ги употребяват именно по този начин, както и Първият министър, разбира се, но при желание можем да ги правим доста различни. Моите две например са като много мускулести момчета; харесват ми! Жени са, естествено, но не им личи от пръв поглед. Повтарям — създадохме нов вид изкуство. А творците му са нашите най-способни психоманипулатори. Могат да подадат всякаква информация в микробите на Уордън, щом бъде сломена психическата устойчивост на обекта. Всички момичета за забава си остават достатъчно схватливи, за да научат задълженията си и да разбират какво се иска от тях. Освен това са абсолютно предани на собствениците си.

— А нея... за кого сте определили?

Вече съжалявах, че бях изял предложената ми храна.

— За Хейвъл Кунзер. Върши същото на планетата, което аз тук. Тоест занимава се с административната част от управлението на Медуза. С него сме равни по ранг, понеже и двамата изпълняваме указанията на Първия министър. Е, Хейв едва ли ще я задържи за себе си. Най-вероятно ще я даде някому като награда. Случва се дори да изнасяме момичета за забава и в другите светове от Диаманта... Аха, виждам, че майсторът е готов да твори. Наблюдавай внимателно.

— Не искам да гледам нищо повече! — озъбих се свирепо.

— Какво ме засягат твоите прищевки? — отвърна тя с леден глас.

— Мога да те вцепеня напълно и пак ще гледаш.

Права беше. На убиец от Конфедерацията не подхожда да мрънка.

С какво отвратителната гледка пред мен се отличаваше от собствените ми деяния на гарата в Сивата падина?

А и Чин, която познавах, вече беше мъртва, макар още да не осъзнавах напълно този неумолим факт.

Замислих се колко ли хора съм премахнал по един или друг начин от началото на тази операция. Крега твърдеше, че при процеса на Мертън умират двайсетина-трийсетина души, преди някой да „прихване“ новото съзнание...

Женското тяло в креслото се променяше пред очите ми. Не наедря, но тежестта му се преразпредели към ханша и гърдите, а всички извивки станаха по-привлекателни. Лицето не се преобрази чак толкова много, но ушите понамаляха и прилепнаха по-плътно до черепа, очертанятията на устните и брадичката също станаха някак по-меки. Когато процесът завърши, никой освен мен не би разпознал Чин в тази жена.

Косата порасна с изумителна, почти комична бързина, и то червеникава на цвят. Гледах като омагьосан, макар и с погнуса.

— Нима променят и цвета на косата?

— Ха, също и на очите, по желание. Всичко каквото ни хрумне! В това е цялата прелест.

Виждах неясния силует на психокасапина да се суети над пулта — довършваше промените в главата на момичето. Скоро махна онова, което свързваше творението му с машината. Светнаха още лампи и съществуването се размърда.

— Помниш я каквата е била — безстрастно отбеляза Фалън. — Виж каква ще бъде, щом се събуди.

Жената се усмихна, отвори очи, надигна се и се протегна. Огледа учудено лабораторията, сякаш я виждаше за пръв път и не знаеше къде е попаднала. Май си беше точно така в края на краищата...

Инквизиторката ми включи разговорната уредба.

— Ей, момиче!

Съществото веднага се обърна с щастливо очакване към посоката на звука.

— Да, господарке?

— Как се казваш?

— Чар, господарке. Моля ви, позволете ми да ви служа!

— Мини през задната врата на стаята. Там има гардеробна. Избери каквито дрехи ти се сторят подходящи, също козметика и накити. Среши си хубаво косата. Излез през другата врата и ме чакай там.

— Както заповядате, господарке. Живея, за да служа.

С усмивка на лице съществото се изниза от лабораторията, а Фалън ме изгледа.

— Как ти се стори?

— Потресаващо е, но ако се надявате да омекна, за да се разприказвам, сбъркали сте. Не съм чак толкова удивен.

— А би трябвало да си! Чух, че оказала страхотна съпротива, щом я пъхнали под психосондата. Не изтръгнаха почти нищо за живота ѝ — с теб или без теб. Сега нека и ние отидем при нея!

Стигнахме до гола стая, която май не се използваше често. Измъчваше ме желание да свършим с всичко това и най-сетне да узная каква ще е моята участ.

Скоро се появи Чин и се поклони ниско.

— С какво да ви зарадвам, господарке?

Фалън я огледа критично. Пред нас стоеше дребничка хубавица, приятно закръглена на подходящите места. Гърленият ѝ глас звучеше и детински, и чувствено. Проклети да са, но можеше да събуди дори мъртвец! Пък и аз също съм бил хлапак на тринайсет години, обзет от еротични мечти...

Садистката изви глава към мен.

— Каква оценка ѝ даваш?

— Зашеметяващо — промърморих с кисел вид.

— Искаш ли да видиш как сме я дресирали?

— Не, няма нужда...

— Чар, застани на четири крака и оближи краката на този човек!

Засъсках от ярост, а бившата Чин се подчини радостно и без никакво бавене на заповедта. Почувствах се омърсен, но трябваше да търпя.

— Достатъчно, момиче. Стани.

— Да, господарке.

— Сега излез през онази врата. Там ще те посрещне мъж с дрехи като моите. Той ще бъде твой господар и ще ти каже какво иска от теб. Върви!

— Подчинявам се, господарке.

— Определено става за подарък — промълви Фалън сякаш единствено на себе си. — Ще прави компания на разни светила, ще танцува на масата. — Извъртя се и се вторачи в мен. — И ще бъде полезна. Замразена е в тази форма за цял живот. Няма да остарява, просто ще се приспособява към промените във външните условия, без въобще да ѝ личи. Ако се загуби или я разделят насила от господаря ѝ, ще моли всички наоколо да я върнат при него. Ще се грижи за удоволствията му и само в това ще намира радост. Не е ли все пак по-добре от бързата смърт в мините или чистенето на коридори десетилетия наред?

— Не съм убеден и май никога няма да бъда!

— Предполагам. Светът е пълен с глупаци — жизнерадостно отвърна садистичната жена. — Хайде, трябва да се отбием на още едно място!

Този път влязохме в претъпкан с всякакви боклуци кабинет. Фалън порови в едно чекмедже и измъкна голям скицик. Започна да го прелиства и аз успях да зърна, че страниците са запълнени от рисунки с молив или мастило. Накрая намери каквото търсеше и ми подаде скицика. Вгледах се в изображеното.

— Какво ще кажеш? — подсмихна се ужасната гадина с човешки облик.

Беше превъзходно творение на извънредно надарен художник. Изобразяваше стъписваща с хубостта си красавица, може би най-шокиращото въплъщение на женствеността, което бях виждал. Мургава кожа, пищна русо-кестенява коса, огромни зелени очи... по-привлекателно създание дори не можех да си представя! Тялото беше високо, стройно и неудържимо съблазнително, с твърде добре очертани гърди и задник. Художникът не бе сдържал въображението си — имаше и други рисунки на същата жена. На едната тя бе приклепнала като звяр, увита в петниста кожа. Немислимо видение,

хищна машина за секс. Долових чувственото напрежение във всяко движение на молива и неволно подсвирнах.

Фалън кимна.

— Доволна съм от одобрението ти. Първият министър отдавна мечтае да осъществи любимия си проект, но чакаше най-подходящия момент за това.

— Ипсир ли я е нарисувал? Брей, да му се не надяваш на таланта...

— О, да, той е разностранно надарен. Не само подготви скиците, но работи вече половин година с най-добрия ни майстор на психотехниката, за да изберат необходимата психическа нагласа и темперамент. За хормоните всичко си е ясно от самото начало. Първичната дивачка, свършената и непокварена жена. Така я нарича. Понякога ми се иска и аз да имах такова тяло.

— С подобни цици щяха постоянно да те мъчат болки в кръста — прихнах язвително.

Фалън вдиша рамене.

— Тя ще се различава много от обикновените момичета за забава. Между другото, отсега я нарича Уби. Ще бъде винаги до него, за да го радва със свършенството си. Околните ще точат лиги от завист, но тя ще му е абсолютно предана. Нещо като опитомена пантера — послушна и все пак дива, за да стане още по-екзотична. Ще има и особени функции. Ще е готова да направи и невъзможното, за да защити господаря си. Истински шедьовър!

Поклатих глава. Струваше ми се, че вече разбирам що за твар е Ипсир. Вероятно най-служестата душица във Вселената.

— Всичко ми е ясно... — процедих през зъби.

— Не ми се вярва — прекъсна ме Фалън. — Не си способен да оцениш докрай усета за справедливост на Първия министър. Далеч не всеки обект е подходящ да се превърне в Уби. Ипсир иска да му напомнят постоянно, че контролира съдбата си. Тази жена ще бъде символ на върховенството му, на неговата неуязвимост за дребнавите интриги на Конфедерацията. Уби не е галено съкращение от „хубавица“, а от „убиец“...

— Не! — изкрещях и понечих да се хвърля към нея.

Стражът зад мен ме повали с точно премерена мощност на зашеметяващия лъч.

Бях вързан в креслото на психомашината и за пръв път в живота си се побърквах от страх. Не тревога, не опасения, а необуздан ужас. Никога не съм се боял от смъртта, но това беше друго. Изпадах в паника от мисълта, че някаква частица от мен може да оцелее след изтравянето на съзнанието и да знае какво е загубила...

Фалън се надвеси над мен.

— Ще е много любопитно — увери ме, наслаждавайки се на моята слабост. — Не само съдбата ти ще бъде уникална, но и Джоргаш — най-добрият психотехник на Медуза, ще се прочуе с творението си като блестящ майстор.

— Копелета... — изчегърта гласът ми.

— Би трябвало вече да си прозрял гледната точка на Първия министър — укори ме тя. — Каква ирония — ти, който си бил решен да го погубиш на всяка цена, ще станеш негова вярна робиня и телохранителка! Ипсир заповяда всичко да бъде записано, за да докаже и на вашата прехвалена Сигурност, ако го поиска, разбира се, че си бил нейното най-надеждно оръжие. Радвай се — желанието ти ще се сбъдне. Не само ще си винаги до Владетеля на Медуза, но и ще се запознаеш с най-близкото му обкръжение. Едва ли би устоял на изкушението да се похвали с теб пред другите трима... Нищо чудно да те въведе на срещата им с позлатена каишка, за да покаже, че си покорната му любимка.

Да пукне дано! Всеки детайл я забавляваше неописуемо!

— Е, сбогом, Тарин Бул или както там ти е истинското име. Знаем, че контрольорът на твоята мисия ще научи какво ти се е случило. Първата ни работа ще бъде да премахнем този органичен предавател. Но защо да не пратим на опечаления страдалец копие от записа, направен по заповед на Тейлът Ипсир? Не е ли това подходящо възмездие?

Тя излезе и вратата се намести със съскане. Не можех да помръдна. Умирах предварително с всяка следваща секунда, докато слушах как „майсторът“ настройва уредите.

Изведнъж усетих чуждо присъствие в ума си. Процесът започваше, разбира се, но засега само опитвах здравината на защитите, вложени в психиката ми от най-добрите спецове в

Конфедерацията. Никой нямаше да ме пречупи, но съзнанието ми можеше да бъде изтрито както при всеки друг, макар и несравнимо по-трудно. Точно устойчивостта ми ме караше да се страхувам. Ако не заличат всичко? Ако някакъв нищожен остатък се затаи в главата ми, безпомощен и все пак *жив*?...

Чух как информационното кубче щракна в гнездото на записващото устройство. Дотук беше, хубавецо, казах си и напрегнах цялата останала ми воля...

Но започна не това, което очаквах. Направо в мозъка ми зазвуча изтънчал, някак плосък мъжки глас:

— Слушай ме внимателно, убиецо, защото ти предлагам утеха. Аз съм Джоргаш, психотехникът на този проект. Както останалите мои колеги, отидох да уча на Цербер — там е единственият подобен институт в Диаманта. Ръководи го гений. И той, и аз не се прехласваме по Владетелите, особено по Тейлът Ипсир, нито пък ни допада този безумен съюз с пришълците. Искаме да лекуваме, а не да изтезваме. Отдавна наложихме свой контрол над повечето висши чиновници на Медуза, защото Първият министър настоява те да минат през процедура, укрепваща предаността им към него. Така започнахме да дърпаме конците и на Лару, и то с помощта на твоя двойник, изпратен там. Но Ипсир няма да ни падне в ръцете. За нищо на света не би припарил до нашите машини. Веднъж той преживя катастрофа заедно с Фалън и Кунзер. Можеха да му видят сметката, а вместо това го спасиха. Вече вярва само на тях и единствено те са освободени от процедурата. Лесно бихме ликвидирали Ипсир, но би било безполезно. Ако не убием заедно с него Фалън и Кунзер, някой от тях просто ще го замести. А и двамата достатъчно умело боравят с психомашините, за да създадат своя вярна свита извън нашето влияние. Добре поне, че не подозират колко надалеч сме разпрострели пипалата си. Лошото е, че тримата твърде рядко се събират заедно. Фалън и Кунзер се срещнаха всичко на всичко два пъти през последните три години, Ипсир присъстваше само на едната от тези срещи!

Почувствах как искрица надежда отново се разгаря в мен. Дали печеният психокасапин си играеше, или беше искрен? Това май нямаше да науча...

— Теб не мога да спася — отсеке Джоргаш. — Бях безсилен да помогна и на приятелите ти от племената. Но техните съзнания нямаха

здравината на твоето, нито пък бяха пресъградени и укрепени от професионалисти. Ако не изпълня програмата както я е поръчал Ипсир, ако частица от личността ти се съхрани дори дълбоко в подсъзнанието, ще проличи. Признавам, че никога не съм правил това, което ще извърша с теб. Моят учител нямаше да се затрудни. Самият той е създал теорията на процеса, макар и за съвсем други цели. Ето какво реших — ще натикам една структура от личността ти в специфична ниша на психиката, възможно най-далеч от съзнателното равнище. И ще прекъсна всякакви връзки между тази особена матрица и останалите дялове на мозъка. Стремя се към съвсем крехко равновесие. Разликата между запазването на това късче от твоето „аз“ и пълното ти заличаване се измерва с четиридесетия знак след десетичната запетая. Няма да знам дали съм успял, нито точно какво съм отделил. Опитвам се обаче да съхраня твоята ненавист и презрение към системата на Медуза и преди всичко към хората, които с готовност причиняват такива унижения на себеподобните си. Ако жаждата ти за мъст е достатъчно силна, пак ще я има, макар и погребана. Един-единствен стимул ще може да я свърже отново с волята — когато тримата се съберат на едно място и ти си при тях. Успее ли, твоята сляпа ярост ще ги унищожи или ще загинеш, докато се опитваш да ги довършиш. Уви, шансът не е голям. Някой от извергите може да умре, не е изключено и да не те допуснат на срещите си. От друга страна, нищо чудно заради предстоящата война да се съвещават на живо по-често. Може да мине седмица или месец, година или десет. Да се надяваме, че ще се случи. Принуден съм да рискувам.

Той бил принуден да рискува!

— Не знам какъв ще бъдеш, след като ги убиеш. Вероятно щом се отприщи омразата ти, ще останеш завинаги това, което Ипсир иска да направи от теб. А може и да побеснееш като изтръгнал се от плен хищник. Допускам също, че ще притежаваш някакъв интелектуален потенциал. Зависи какво ще оцелее от теб. Но преобразяването и замразяването на формата ще бъде толкова пълно, че телесно, емоционално и хормонално ще си останеш съществото, в което ще те превърна. Може би някой от най-талантливите психоманипулатори би успял да възстанови ума ти, макар и като нова личност без никакви спомени. Дори моят учител се е провалял при повечето опити да

постигне това, което съм намислил. Все пак давам и на теб, и на твоя контролор надеждата, че прекрасната твар, която ще седи в краката на Ипсир, ще бъде заредена бомба. Трябва да започвам... Съжалявам, ако тази утеха не ти е достатъчна. Вече открих възхитително прецизния органичен предавател в мозъка ти и знам, че който трябва — ще ме чуе. Само той и аз ще знаем. Време е, приятелю, процесът е дълъг и много труден. Прости ми, Бул... Не знам истинското ти име. Сбогом.

Изгаряща болка в главата ми... Сякаш черепът се свива и ей сега ще смаже мозъка... О, Боже! Аз...

КРАЙ НА ЗАПИСА.
ПРЕДАВАНЕТО ПРЕКЪСНАТО.

ЕПИЛОГ

1

Бавно, съвсем бавно той се изтръгна от вцепенението. Потръпна и свали сензорите от главата си.

— Крайно неприятно преживяване — отбеляза компютърът. Мъжът се закиска.

— Гледай ти, гледай ти... Бог да благослови Думония! Ама че мошеник! Все нещо може да излезе и от този провал.

— Изглеждаш учудващо бодър за човек, понесъл ужасно поражение, изправил се пред най-непоносимите си страхове и станал свидетел на дивашка жестокост. Чувстваш се много по-добре, отколкото след предишните три записа. Вече имам опасения за психическото ти здраве.

— Напразно се притесняваш за мен — подсмихна се агентът. — А и това няма значение. Но не мога да се съглася, че този път се издънихме. Напротив — най-сетне срещнахме милите си пришълци, дори научихме как ги наричат. Да не споменавам пък, че се потвърдиха някои от безумните ми догадки...

— Нима твърдиш, че си разгадал тайната?

— *Така ми се струва.* Още се тревожа обаче от подмятанията на Мора. Мъчи ме едно смътно чувство — не че съм сбъркал, а че съм пропуснал нещо. И тъкмо подходът на Ипсир към цялата история потвърди подозренията ми.

— Но ние изобщо не видяхме Ипсир!

— Не беше нужно. Не забравяй обаче, че си имаме работа с дърто извратено копеле, вряло и кипяло в политическите интриги на Конфедерацията. А се канеше да прави и запис, с който да ни дразни до полуда. Това се казва самочувствие! Никой не би си го позволил, ако очаква скоро да бъде разгромен във война. Ипсир познава добре могъществото на Конфедерацията. Да, той е порочна и зла твар, но не е тъпак. Двама от Владетелите, участващи в заговора, са мъртви, всичко излезе наяве — отдавна са знаели и за мен, между другото — а Владетелят на Медуза си е все така уверен в победата. Защо? Налага се

да допусна, че някой от основните ни предположения за пришълците... тоест за алтаварите, са неправилни.

— Уверен ли си, че предстои война?

— Смятам я за почти неизбежна. Колкото и да ти прозвучи налудничаво, най-добрият ни шанс да минем без такъв сблъсък е бил човекът, който не се вписваше в схемата — Марек Крийгън. Как ми се иска той да бе оцелял, а не плужекът Ипсир...

— Не те разбирам. Крийгън беше изменник.

— Я помисли отново за Четиримата владетели! Единият е класически гангстер, други двама са бивши политици с толкова изгнили душици, че вонят отдалеч. Четвъртият е Крийгън. Къде, по дяволите, му е мястото в тази бъркотия? Как се е наложил, за да го понасят останалите? Току-що научихме, че Владетелите всъщност са премахнали предшественика на Ипсир, защото бил прекален реформатор и му липсвала необходимата доза порочност, за да участва в управлението на тяхната криминална империйка. Всеки се позовава на Крийгън по някакъв повод, въпреки че и той явно не е покварен идиот. Зависели са от него, макар да няма причина за това. Не само не е бил престъпник — дошъл е доброволно тук. Пък и Лилит почти е нямало с какво да помогне в подмолната война. А именно Владетелят на тази планета става водач...

— Не бих казал, че е необходимо да му се възхищаваш толкова.

Агентът се ухили.

— А, тук сбърка! Крийгън много ми напомняше... самия мен. Дълго размишлявах за него и не мисля, че греша — бил е човек с мисия в живота, при това извънредно продължителна и сложна. Не можех да си го представя като закоравял престъпник.

— Няма никакви данни, че му е била възложена задача.

— Не и от нас. Е, може да се каже, че дори е работил в наша полза, макар и не официално. Струва ми се, че при някоя от предишните си задачи Крийгън е подочул туй-онуй за пришълците. Едва ли ще научим как точно е станало. Важното е, че се е сетил какво ни заплашва — много години преди и Конфедерацията да се стресне. Нищо чудно да е знаел от десетилетия, защото — доколкото разбираме — пришълците през цялото време са си бити тук.

— Нямаше ли да е по-лоялно, ако бе докладвал веднага на началниците си? — подхвърли машината.

— Да докладва ли? И как е щял да ги убеди? Сигурен съм, че не е разполагал с неопровержими доказателства. Конфедерацията повярва в заплахата чак когато тя ни се изтресе на главите. Дори и сега пипат меко и умуват, вместо веднага да ударят с все сила... а е ясно като бял ден, че средището на заговора е в Диаманта. Щяха да обявят Крийгън за безумец, да го ликвидират или отново да го пратят на заточение. Затова е решил да си изиграе ролята докрай, пък каквото ще да става. Борил се е упорито двадесет години — помисли само, *двадесет!* — за да стане Владетел на Лилит и да хване юздите. Според мен убихме безцелно най-великия агент в историята на Конфедерацията.

— Нима си въобразяваш, че е подлъгвал пришълците, за да ги унищожим по-лесно?

— О, не! Искрено и сериозно се е посветил на подривните удари срещу Конфедерацията чрез онези проклетите роботи. Предпочитал е цивилизованите светове да бъдат отслабени и раздрусани, вместо да започне галактическа война. Обзалагам се! Така впрочем си обяснявам и спокойствието на Мора и Ипсир. Според мен онези алтавари са далеч по-могъщи, отколкото си ги представяме. Дори мисля, че Крийгън ги е преценил като вероятните победители в една всеобхватна война, в която ще загине огромна част от човечеството. Бил е принуден да избира между потайно съсипване на Конфедерацията и открит сблъсък, който не бихме могли да издържим.

— Ще включиш ли изводите си в своя доклад?

— Не. Никой няма да ми повярва. Просто се отървах от някои дразнещи въпроси. В момента само Мора удържа положението, но колкото и да е способен, липсва му геният на Крийгън. Явно преди много време двамата са седнали да си поприказват. Колкото и да е странно, блестящият престъпен ум на Мора накрая е приел позицията на Крийгън. И сега прави каквото му е по силите, но знае, че товарът е твърде тежък за него. Ех, да му се не види!... — Агентът ненадейно се сепна от някакво свое внезапно хрумване. — Обади се на Мора. Кажу ми, че искам да говоря с него веднага щом обсъдя положението с началниците си.

— Няма проблем, ще ти осигуря връзка. Между другото, не се ли сещаш, че в момента всички са се събрали в твърде уязвимата орбитална станция над Лилит? И с един точен изстрел...

— Та после да си играем на сляпа баба с алтаварите? Освен това, с какво смяташ да стреляш по Владетелите?

— В стражевия кораб има предостатъчно оръжия за толкова проста задача.

Мъжът се разсмя от сърце.

— Ето ти пример защо човекът винаги ще тържествува над компютъра! Не си ли зададе досега въпроса как алтаварите щъкат на воля из Диаманта? Кое е първото място, където би ги изпробвал, за да се увериш, че ще заблудиш успешно Конфедерацията?

— Тъй ли било... Значи си убеден, че контролират напълно кораба? Твърде обезпокояващо предположение.

— И въпреки това съм готов да се обзаложа! Спомни си, че просто седнах пред случайно попаднал ми комуникационен пулт, набрах името на Мора и планетата, а след секунди вече разговарях с него. Никой не се изненада и не започна тепърва да установява връзка.

— Бих могъл да взривя нашия модул, за да опазя поне събраната информация.

— Надявам се да не го направиш. Точно сега съм единственият представител на Конфедерацията, на когото Мора и останалите са склонни да се доверят. Познават ме, и то в различни превъплъщения. Сред тях съм в няколко варианта. Аз съм досущ като Кал Тремон, Парк Лакош и Куин Жанг, но все още незаразен от микробите на Уордън. Ще повярват само на мен; защото разполагат с подробен анализ на характера и способностите ми. — Агентът пак се ухили. — Дано не ти се наложи да ме затриеш, стари приятелю.

— Нямам намерение да предприема крайни мерки, докато не се уверя в окончателния провал на нашата мисия.

Мъжът се надигна от креслото и се премести в работния си кът. Предпочиташе химикалката и листовете пред терминала. Никога не беше сигурен кой следи заниманията му, а хартията се мачкаше и гълташе за секунди. Не изневеряваше на отдавнашните си навици.

Мина доста време. Бюрото и подът наоколо се изпъстриха с драсканици, схеми и изчисления. Накрая човекът ги събра в неравна купчинка, засмя се и си кимна. Протегна ръка и включи специалния комуникатор.

— Осигури ми защитен канал Р — нареди той на компютъра. — Тесен лъч, сигналът да мине през двоен скрамблер, еднократен код. Да

включим и нашите приятели в купона.

Сигналите, подобно на корабите, минаваха по странния път между измеренията. Затова щом изтекоха няколко минути в съгласуване на процедурите за сигурност, агентът можеше да говори със събеседника си, сякаш са в една стая.

— Слушам те, Контрольор — прозвуча почти непромененият глас на комодора. — Тук е Татенцето.

— Здравсти, Крега! Струва ми се, че си преуморен.

— Спях дълбоко допреди минути. Глътнах две хапчета, но още не са ме събудили достатъчно. Пак ли имаш някоя спешна молба като онази за Цербер?

— Не. Подготвих доклада си. Интуицията ми подсказва, че съм пропуснал нещо важно, но не виждам как да вмъкна липсващото късче в картинката. Обобщих събраните досега факти и изводите, до които стигнах. Информацията е предостатъчна, за да вземете решение, пък и не вярвам да ни остава още много време. В Диаманта вече се е събрал военен съвет.

— А в цивилизованите светове сякаш се е разтворил адът — изтърси Крега. — Преди малко бях полегнал за пръв път от четири денонощия. Пълен хаос! Снабдителните кораби не пристигат там, където ги чакат, заводите на десетки планети спират работа поради липса на суровини, на много места вече ограничават дори снабдяването с храна и други жизненоважни запаси. Имаше престрелки между ескадри от собствения ни флот! Контрольор, броят на внедрените работи и мащабът на подривната операция надхвърлят границите на въображението ми! Трябва да са хиляди тези гадини, и то все на ключови, макар и сравнително дребни постове в снабдяването, управлението на транспорта, комуникациите и каквото още се сетиш. А знаеш, че всички дейности в Конфедерацията са оплетени в сложна зависимост.

Агентът закима, без да може да скрие усмивката си. Мора бе нанесъл първия удар, навярно придружен със заповед да се надигнат могъщите политически и престъпни шайки, ръководени от Четиримата владетели.

— Много ли е зле? — попита той и затаи дъх заради надеждата да чуе утвърдителен отговор.

— Засега се държим, но на нокти и зъби! — изръмжа комодорът. — Уж бяхме готови, но размахът на действията им е невероятен... а и пипат с дяволска хитрост. Заменили са с работи хора, които са само поредните брънки в дълги и сложни вериги, но при нашата система даже и една дребна грешчица обърква всичко. Почти невъзможно е да проследим от кого тръгва лавината на провалите. Вече има бунтове на изгладнели тълпи тук-там. Прав си, че времето за умуване свърши. Ако не ни посочиш спасителен изход, не остава друго, освен да унищожим целия Диамант, и то незабавно.

— Не ми се вярва, че ще успеете, Татенце — възрази агентът. — Оплескахме работата с тези пришълци. Всички данни сочат, че са по-силни от нас. И... дръж се здраво за стола, докато слушаш доклада ми. Няма да повярваш на ушите си.

— Добре, започвай. Не знам обаче дали мога да разчитам напълно на твоята преценка за военната им мощ. Логиката ни подсказва съвсем друг отговор.

Мъжът в модула мрачно се ухили. Защо един убиец-психопат би нарекъл пришълците „чудовища“, „страшилища“, „зли демони“? Въпросът бе измъчвал мнозина на Харон, но тъй и не налучкаха верния отговор. А той го знаеше.

Върховно зло е, когато една разумна раса обмисля дали да извърши геноцид срещу друга разумна раса не защото се плаши от нея, а просто защото я смята за досадна пречка.

Тъкмо се канеше да започне доклада си и се сети за още нещо.

— Татенце, отдавна се чудя за нашия главен агент в Диаманта, доктор Думония. Що за тип е, мътните го взели?

— Думония ли... Бивш шеф на психиатричния отдел в криминалното управление. Не под това име, разбира се. Той създаде повечето методики за подготовка на хора като теб.

— И е решил, че *Цербер* е най-подходящото местенце за заслужен отдых?!

— Че защо не? Контрольор, спомни си с какво се е занимавал десетилетия наред! Кукудокторите непрекъснато ровят из дълбините на болни мозъци. Накрая или им писва непоносимо, или стават подобия на пациентите си. И едното, и другото важеше за Думония. Толкова неоченими услуги ни е направил, че ни дожаля да се отървем от него веднъж завинаги. А беше немислимо да му прочистим главата

с психосонда — отдавна е станал неподатлив към тези машинки. Затова му измислихме желязно прикритие, пък той избра да се засели на Цербер. Настроен е кисело и цинично към Конфедерацията, но не се влюби и в Четиримата владетели. Сговорът им с пришълците явно преля чашата и Думония реши отново да се включи в играта.

— Много се радвам, че е останал на наша страна.

Крега се разсмя.

— Той трябва да се радва най-много. Има в главата и тялото си няколко органични измишльотини, подобни на предавателите в твоите двойници. Два са толкова нови, че дори не подозира за тях. Ако някога стане опасен, най-близкият до него спътник ще прати кратък импулс и останките на доктора ще се разлетят из галактиката.

Нямаше какво повече да се каже след тези думи. Агентът се прокашля, погледна за миг бележките в ръцете си и промърмори:

— Готов съм да докладвам.

— Аз пък съм готов за запис. Започвай!

„Значителна част от този доклад е резултат от дедуктивни заключения, а не от преки наблюдения. Веднага заявявам категорично, че всеки извод е логичен спрямо известните ни факти за Диаманта и за конфликта между човечеството и пришълците.

Ще започна с анализ на най-основните въпроси за изключително сложната загадка, която ни поднася Диамантът на Уордън.

Първи въпрос. Каквито и хипотези да са предлагани досега, вече е очевидно, че четирите обитаеми планети са създадени изкуствено. Разбира се, орбитата на всяка от тях я поставя в «зоната на живота» и преди съответният свят да е бил основно променен, но само разстоянието до местното светило не е достатъчно, за да направи някое небесно тяло годно за живеене. Налага се категоричният извод, че планетите са били подложени на тераформиране. Достатъчно е да посоча, че на никоя не може да се проследи еволюция на доминиращите видове, както и на цялата екосистема.

Господстващите животински разновидности на всеки от светове нямат сериозна конкуренция. Студенокръвни рептилии в най-горещия свят, насекоми в най-плодородния, воднодишащи бозайници на покрития с океани, едри бозайници и във водата, и на сушата на най-студения. С други думи, четири форми на живот доминират на четири различни планети, като всички останали видове или липсват, или имат минимална роля. Не мога да приема теориите за невероятни случайности в еволюцията. Очевидно е, че наблюдаваме резултатите от експеримент, обхванал цялата система. Да смятаме, че сегашната екология на планетите се е развила по естествен път, означава да отхвърлим едва ли не всички закономерности в развитието на Вселената.

Втори въпрос. Растенията и животните на четирите планети се вписват напълно в рамките на познатия ни живот на въглеродна основа, а биологическите им взаимодействия са предвидими и уравновесени. Изключение е само вездесъщият микроб на Уордън, който е уникален поне за известната ни част от галактиката. Това е

съвсем друга форма на живот. От подобен организъм бихме могли да очакваме светкавични мутации. Всъщност и общоприетата теория гласи, че той е бил пренесен от Лилит на другите три планети. Изглежда трябва да се съгласим, че микробът на Уордън хем се нагажда веднага към коренно различни условия, хем през останалото време е устойчив и напълно предсказуем в свойствата си... Това също е немислимо от биологична гледна точка. Принуден съм да направя извода, че този организъм е изкуствено създаден и разпространен съзнателно на всичките четири планети от разумни същества.

Според мен можем да намерим убедителни доказателства, че в тези светове микробът изпълнява функцията на «управител». Първоначалните ни заблуди за същността му са породени от твърде различните му прояви у хората на всяка от планетите. Но тази изкуствена форма на живот изобщо не е била предназначена за хората — тя просто поддържа екосистемите на четирите свята в строго определени граници и отстранява всякакви отклонения.

Установихме, че микробът на Уордън, макар и със сравнително елементарна химическа структура, може да действа в огромни колонии и да използва невероятен обем информация. Но откъде и как я извлича?

Първоначално разгледах хипотезата, че организъмчето притежава колективен интелект, тоест мисли и осъзнава в единство, макар и да не се намира в общо тяло. Наистина, липсваха данни, потвърждаващи това предположение. Хора от Харон например пътуват до Медуза без неблагоприятни последици, макар че са на стотици милиони километри от своя свят — достатъчно разстояние, за да бъде прекъснатата връзката им с планетарното «съзнание». Не можех да си представя също и как такива организми ще съхраняват и обработват квадрилионите битове, необходими дори за регенерацията на един-единствен орган у човека.

Но когато мислено наподобих микробите на Уордън на невротрансмитери, започнах да виждам смисъл в системата. Те явно са само отдалечени сензори на някакъв център за обработка на информацията. Пак има един логически допустим вариант — този център представлява компютър с изумително разностранна функционалност и направо фантастична изчислителна мощ. Само това обяснение допуска съществуването и на всички останали факти.

Нищо не подкрепя и хипотезата за външен източник на енергия, от който се нуждае микробът на Уордън — хипотеза, обясняваща защо над определено разстояние от звездата на системата микробите се разпадат и унищожават носителя си. Оказа се, че тези организми извличат всичко необходимо именно от своя носител. А в по-редките случаи, когато трябва да отговорят на повишените изисквания на средата, проявяват ограничена способност за превръщане на вещество в енергия и обратно. Очевидно е обаче, че не са предназначени специално за това, защото макар да спасяват симбионта си, той изпитва болка и други сериозни неудобства. Такъв организъм едва ли би се саморазрушил по изтъкваните досега причини.

Но ако отново се замислим над факта, че микробът е твърде проста структура и всъщност не може да прави *нищо* самостоятелно, а е единствено приемо-предавател, разбираме, че ограничението е наложено именно от невъзможността да обменя информация на прекалено голямо разстояние от ръководещия го компютър.

Също толкова очевидно е, че се използват четири различни честоти, може би дори и различни излъчватели за четирите обитаеми планети. Затова например човек от Цербер изглежда «мъртвешки» на човек от Харон, който е свикнал да възприема енергийната мрежа от микроби във всеки жител на своя свят.

Къде може да се намира основната станция за управление на микробите? Подозирам, че съществува централен компютър някъде извън «зоната на живота», вероятно на някой от хилядите големи и малки спътници на Момрат, както и подчинени му за всяка от планетите.

На Медуза има «свещена планина» и който и жител на планетата прекара там дори една нощ, преживява ужасни кошмари за контакт с чужд разум и в същото време придобива несравнимо по-съвършен контрол над микробите в тялото си. Убеден съм, че процесорът, управляващ тези организми на Медуза, е разположен точно под върха на планината.

Би трябвало подобни точки да има и на другите три свята. Забелязах например, че навсякъде по тях се е разпространила особена вяра, почитаща божеството, което е въплътено в самата планета и е източник на странните способности у хората. Ако можехме да пренесем цялото население на Лилит до съответната точка, несъмнено

всички щяха да имат силата, на която в момента там се радват малцина. Не бих искал обаче дори и да си представя какво би причинило подобно начинание на хората от Цербер — масова лудост, необузdana и неспирна размяна на тела или сливане на всички умове в едно свръхсъзнание...

Трети въпрос. Трябва да се примирим с факта, че сме срещнали цивилизация, която ни превъзхожда несравнимо в технологично отношение, щом е успяла да тераформира цели четири планети и да поддържа устойчивото им състояние с едно-единствено хитроумно изобретение (микробите на Уордън). Озадачаващо е, че тази цивилизация привидно не използва планетите за нищо полезно. Все пак трябва да потърсим причините за такова грандиозно начинание! Налице са немалко признаци за грижливо замислен и проведен научен експеримент, но алтаварите не са направили никакъв опит да премахнат неочакваната променлива — т.е. първите появили се в Диаманта хора — макар да са могли да го сторят достатъчно убедително, за да не припарим никога повече до тази опасна звездна система.

Налага се изводът, че щом не използват планетите в момента, или са го правили в миналото и затова им е напълно безразлично присъствието на хората сега, или предстои тепърва да си послужат с четирите обитаеми свята. Но в този случай намесата на разумни човешки същества не е маловажен фактор за тях. Тъй като не се изтеглят от Диаманта и дори вече са започнали действия срещу Конфедерацията, правдоподобна е само хипотезата, че тази звездна система ще им бъде необходима в бъдеще.

Мога само да предполагам, че алтаварите са били изненадани не по-малко от нас от странните вторични ефекти у хората при проникването на микробите в организмите им. Не ми се вярва новите способности да са били програмирани предварително, защото в интерес на пришълците би било неканените гости да си останат хванати в капана на Диаманта в първоначалното си състояние — и за да бъдат изучавани, и за да бъдат контролирани по-лесно. Вероятно биоелектрическата система на човешкото тяло е твърде близка до параметрите на приемо-предавателите. Иначе казано, нашата нервна система и квазиорганичните машинки, наречени микроби на Уордън, работят почти на едни и същи честоти.

Вероятно проникването на микробите в хората ги прави напълно достъпни и подвластни на централния компютър. Всичко — от елементарните факти за човешката биология до съдържанието на всяко отделно съзнание — е попадало веднага в компютъра. Така алтаварите са могли да научат каквото им е било нужно за особеностите на човечеството, за политиката, убежденията и историята ни, без изобщо да ни доближат.

Следователно те са знаели всичко и за нашите агенти още след «приспособяването» им към микробите. Или изобщо не им е хрумвало да се възползват от тази информация, или са сметнали, че заговорът на Четиримата владетели с нищо не подпомага, но и не пречи на целите им. Не са се намесили, за да спасят Крийгън и Матузе, нито да предотвратят попадането на Лару под наш контрол. Всичко това ме тревожи, защото изяснява важни обстоятелства. Например саботажите и внедряването на роботите в Конфедерацията трябва да са изцяло идея на Владетелите...

Но ако алтаварите могат да опазят интересите си в Диаманта толкова лесно, защо са позволили тази странна подмолна война, която непременно е щяла да насочи вниманието и към тях самите, както впрочем стана?

Пак стигаме до единствено възможното обяснение — преди време те са установили, че е твърде вероятно да им попречим да използват Диаманта според своите собствени желания. Сигурно са решили да нападнат Конфедерацията с всичките си сили и на практика да унищожат човечеството. Марек Крийгън ги е убедил да се откажат от плана или поне да отложат изпълнението му. Позволявам си да твърдя, че покойният Владетел на Лилит е герой, макар и напълно нетипичен за тази роля според представите ни. Страхувал се е, че ще бъдем заличени като разумна раса, ако започнем отбранителна война срещу противник, който ни превъзхожда технологично, а и чиито уязвими места — населените светове и базите на флота — са ни абсолютно неизвестни. Затова им е предложил съвсем различен план за удар в самата сърцевина на политическия и икономическия съюз между световите, образуващи Конфедерацията. Основата на замисъла му е да ни лиши от единството и взаимодействието, на което се крепи нашата сила. Разбира се, това също би погубило неизброими милиони хора, а и би тласнало много светове обратно към сурови, почти

варварски условия на живот, но все пак като цяло е равнозначно на спасение. Другите Владетели сигурно са харесали в този план възможността да си отмъстят за изгнанието, както и перспективата да се измъкнат от Диаманта, за да грабят и тормозят на воля останките от Конфедерацията. Алтаварите пък са се съгласили просто защото така пак щели да постигнат целите си, но на много по-ниска цена. Ясно е, че не са разчитали само на този вариант, обаче склонили да дадат на Владетелите достатъчно време и подкрепа — за всеки случай.

Четвърти въпрос. Пришълците са решили, че трябва да бъдем премахнати, а в същото време са уверени в своята разгромяваща победа при една галактическа по мащабите си война. Тогава защо ни смятат за заплаха? Не знаем къде и как да отвърнем на удара, нито пък сме научили каквото и да било за цивилизацията им, за да я съсипем както те могат да сторят с нашата. Значи все пак сме способни да им попречим в нещо особено важно за тях. В момента единствената пресечна точка на интересите ни е Диамантът на Уордън. Очевидно се боят, че бихме могли да го унищожим, което за тях е недопустим вариант. Само затова са одобрили плановете на Крийгън. Вижда се, че съществуването на тази звездна система е от жизнено значение за цялата им раса.

Алтаварите също като нас би трябвало да имат три основни потребности — храна, подслон, продължение на рода.

Няма защо да се занимаваме с храната. За нуждите на междузвездна цивилизация количествата храни, които четирите планети могат да осигурят, са нищожни. Но щом тя е овладяла превръщането на енергията в материална субстанция, едва ли ще остане гладна.

Подслон — по-сериозна вероятност, която се налага да обмислим. Четирите свята са били тераформирани и стабилизирани, значи явно са предназначени за заселване. Те не биха могли обаче да поддържат значително население и едва ли заслужават война между две раси, за да бъдат опазени. И в тази хипотеза не откриваме задоволително обяснение.

Остава възпроизводството. Ако предположим, че бранят малките си, поведението и нагласата им стават напълно обясними. Всичко научено досега показва, че тяхното мислене се отличава коренно от нашето, биологията също. Няма никаква причина да смятаме, че и

начинът им на размножаване притежава дори далечна прилика с нашия. Ако допуснем, че са превърнали Диаманта в свой център за възпроизводство, стигаме до извода, че се размножават твърде рядко или извънредно бавно. Щом е така, значи и живеят невероятно дълго, поне според собствените ни представи. А тъй като са им необходими цели четири планети, очевидно броят на техните яйца или зародиши е огромен. В такъв случай не е невъзможно микробите на Уордън да са защитно приспособление, поддържащо оптимални условия за зародишите и опазващо ги от някои опасности. Последните вероятно се намират дълбоко под повърхността на планетите. А фактът, че само на замръзналата Медуза има геотермална активност, подсказва — необходимо им е регулиране на температурата.

Пети въпрос. Не бива да пропускаме хипотезата, че светове на Диаманта са предназначени не просто за появата на следващото поколение, а и за грижливо контролирана среда, в която малките да се заселят. Картината е направо приказна — колонизират планетите, като първо ги тераформират, после поставят в тях зародишите, които след раждането или излюпването си се превръщат в идеално приспособеното население на тези светове, свързано чрез микробите с компютъра, за да го научи той на всичко необходимо. Признавам, че тук липсва някакъв съществен елемент, защото иначе трябва да предположа, че космическите полети, тераформирането и компютрите са задължителни за възпроизводството на алтаварите. Дори представата за подобна цивилизация изглежда нелепо — как изобщо в такъв случай тя се е появила и развила?

Разбира се, ако тяхната цивилизация е много по-стара от нашата, проблемът — поне отчасти — изчезва. В края на краищата и хората вече се раждат в технологично свършените лаборатории за генно инженерство по светове на Конфедерацията... Но ако някоя раса научи за това, без да се е запознала с «естественото» ни възпроизводство по границата и в Диаманта, както и без да знае нищо за историята ни, ще се изправи пред почти същата загадка. Затова е ясно, че алтаварите не повтарят начина за продължение на рода, наложен им някога от природата, а го правят както на тях повече им допада — по-лесно, по-достойно или каквото още ви хрумне като мотив.

Обобщение. Пришълците са създали обитаемите планети в Диаманта като инкубатор и дом за своето ново поколение. Те се размножават бавно и живеят дълго. Не могат да се оттеглят или отстъпят, без да изоставят малките си. Макар да се съмнявам, че Диамантът е единственият им размножителен център, вероятно загубата му за тях е равносилна на геноцид срещу расата им.

Когато са се появили хората, алтаварите са използвали поддържащия механизъм — микробите — заедно с планетарните компютри, за да разберат и оценят нашата цивилизация. Излюпване или раждане не е предстояло скоро, разполагали са с достатъчно време. А и ние им «помогнахме», като започнахме да изпращаме в Диаманта най-лукавите престъпници и най-покварените политици. Техните извратени стремежи оформиха обществата, възникнали на обитаемите планети. Затова сега представата на алтаварите за нас е, меко казано, отрицателна. Срокът за появата на новото поколение обаче е приближавал (макар че може да остане още десетилетие или дори повече, докато това се случи) и те са били принудени да вземат някакво окончателно решение. Не знам дали от обикновена жал или за да продължат научните си наблюдения са се свързали с Четиримата владетели, предлагайки да опазят поне населението на Диаманта. И в същото време са им разкрили, че смятат да унищожат хората от Конфедерацията, за да отстранят заплахата.

Крийгън, вече възкачил се до положението на Владетел на Лилит, явно е намерил друг изход. Но и той, и съучастниците му допуснали немалко грешки, затова сега алтаварите изглежда се чувстват притиснати в ъгъла. Смятат, че или трябва да се отърват от нас, или да рискуват собственото си бъдеще. Няма съмнение какво ще изберат. Познават силните и слабите ни страни, нашите кораби и въоръжението им, икономиката ни — всичко, за което врагът може само да мечтае, когато се готви за война. И изобщо не се тревожат за крайния резултат! Уверени са, че ще ни смажат, нещо повече — струва ми се твърде вероятно да нанесат първи унищожителния удар, след като се уверят, че подривните действия, започнати от Четиримата владетели, са ни навредили и отслабили. Мисля, че само седмици или даже броени дни ни делят от тотална война, която ще заличи почти напълно човечеството, или пък и двете цивилизации.

Заклучения и препоръки. Убеден съм, че пришълците не само са в състояние да ни победят, но и преди са надделявали в поне една подобна война. Иначе не мога да си обясня тяхната самонадеяност. Разбира се, ние ще оцелеем като раса. Много сме, при това пръснати по хиляди планети из цялата галактика. Все пак ще ни сполетят страшни беди — връщане към първобитното варварство, разпадане на междувездните връзки и гибелта на поне една трета от човечеството. Единственият ни отговор може да бъде отчаяна, може би дори самоубийствена атака с всички сили за унищожаването на Диаманта на Уордън — това, от което алтаварите се боят най-много (както впрочем и аз). Такова нападение ще ги вбеси, понеже ще ги лиши от следващото им поколение. Но в същото време военните им сили ще останат почти непокътнати.

Може и да се заблуждавам; нищо чудно да не реагират изобщо така, както очаквам, но нека си представим какво бихме сторили ние на тяхно място! Да речем, че хората са в състояние да разгромят алтаварите, но в същото време те успеят да ни отнемат способността да се възпроизведеме. Това ще е нашият бавен и мъчителен край като разумна раса. Тогава сигурно бихме се впуснали да ги издирваме навсякъде, за да прочистим галактиката веднъж завинаги от тях. С друга думи, нападението срещу Диаманта може да означава тотален геноцид срещу човечеството.

За мен е очевидно това, което се опитвам да ви внуша — не можем да победим в тази война! Ако откажете да приемете подобен неумолим факт, ако отхвърлите моите доводи, предполагам, че и двете раси ще загинат. Ще се случи доскоро немислимото. Когато хората започнали да колонизират други звездни системи, от колективното им съзнание паднал огромен товар. Вече нямало да изчезнат безследно, каквото и да ги сполети на собствената им планета... А след като сме създали Конфедерацията, били сме напълно убедени, че окончателната гибел е абсолютно невъможна. Колкото и звезди да избухват, помитайки планетите си, Човекът е щял да се съхрани.

Но направим ли погрешна стъпка в сегашната критична ситуация, нищо не би могло да предотврати неизбежното! Отново стоим пред прастария ужас от възможно самоунищожение и вариантите ни за избор са един от друг по-неприятни...

Четиримата владетели са се събрали на съвет и очакват моето обаждане. Единствената ни надежда сега е да вземем правилно решение, затова според мен е абсолютно задължително да следвате моите препоръки — незабавно и точно.

1. Независимо какви са щетите, нанесени от саботажите, в стражевия кораб трябва да се получават само съобщения за пълна разруха и хаос, защото роботите го контролират напълно. От този момент нататък Владетелите и алтаварите трябва да са убедени, че планът на Крийгън се изпълнява успешно. Ако пришълците дори за миг заподозрат, че не е така, ще ни ударят с цялата си мощ.

2. Веднага започнете преговори. Аз ще съм посредникът в тях, защото чрез моите оцелели трима двойници спечелих донякъде доверието на противника. Искам обаче да ми бъде осигурена пряка връзка с Висшия съвет на Конфедерацията. Трябва да е ясно, че преговарям от името на Съвета и са ми дадени пълномощия да сключвам споразумения, обвързващи и задължаващи Конфедерацията.

3. Всички ескадри от флота, които не са абсолютно необходими за спешни отбранителни операции, да бъдат изпратени веднага към тази звездна система в състояние на пълна бойна готовност. Само заплахата от мигновено унищожение на Диаманта ще уравни донякъде положението ни в преговорите. Поставете най-добрите си командири начело на бойния флот. Ако преговорите се провалят или ако алтаварите все пак решат да изпитат силите ни, предстои пряк сблъсък в Диаманта.

4. Каквото и да мислите за Четиримата владетели и престъпните им организации, не ги смятайте за глупаци. Няма да ги заблудите с никакви неискрени обещания. Знаят, че от тях зависи бъдещето на планетите им, затова ще бъдат честни, но като помощници на алтаварите са добре осведомени какво можем и какво не, а това предвещава труден пазарлък. Явно им е гарантирано да бъдат спасени при наша атака, затова са загрижени само за поданиците си, не и за собствените си кожи. Длъжен съм отсега да предупредя Съвета, че исканията на алтаварите ще бъдат строги и сурови. Трябва да преговаряме с нагласа и готовност да отстъпим в много неща. Но нямаме друг изход, освен да стигнем до решение, с което ще уверим пришълците — и то не с празни приказки, а с действия — че не ги

заплашваме и те могат да бъдат спокойни за бъдещето си. Познават ни прекалено добре, за да се задоволят само с обещания и договори.

Контрольорът завърши доклада си. Очаквам вашите решения и указания.“

3

— А ти какво ще кажеш?

— Предлагаш единственото логически възможно решение при данните, с които разполагаме досега. Мислиш като компютър.

— Поласкан съм от похвалата. Е, вече им стоварих всичко на главите. Какво смяташ, че ще направят?

— Разбира се, ще отхвърлят твоите изводи, но още известно време ще изтърпят и теб, и Четиримата владетели. Нима си очаквал друга реакция?

Агентът вдигна рамене.

— Де да знам... Едва ли. При наличната информация каква е вероятността от тотална война?

— Трябва да обработя твърде много променливи. Все пак дори с допустимата грешка ти давам шанс най-много едно на десет да извъртиш нещата така, както ти се иска.

Човекът въздъхна.

— Значи десет процента надежда за спасение... Събуди ме, когато се обадят. — Той тръгна към жилищния сектор, но изведнъж се обърна. — Май *не на теб* ще се падне задачата да ме очистиш, а?

Машината предпочете да не отговори.

Почти пет часа умуваха, докато стигнат до някакво подобие на единодушие — поради сложността на бюрокрацията, обхванала цивилизованите светове, това беше направо изумително постижение.

— Ще уредим пряка аудио-визуална връзка — започна Крега. — Сам се досещаш, че ще трябва да бъде по общодостъпен канал. Без значение е, защото онези непременно *ще искат* да знаят за какво си бърбриш с нас.

Агентът кимна.

— Ще настояват също да бъде избрано някое отдалечено местенце. Ще се опитам да протакам и тези пазарлъци, за да дам на флота достатъчно време да заеме най-добрата позиция. Имам нужда

обаче и от защитена връзка, а само в тази съм донякъде сигурен. Компютърът ме увери, че мога да предавам откъдето и да било в Диаманта до модула, а той ще свърши останалата работа. Така че нека Съветът използва само открития канал. Ти пък ме чакай на този и ако искам да подшушна нещо на Съвета, ще го кажа на теб, а после лично ти ще им го предадеш.

— Съгласен съм. Ъ-ъ... ако отидеш при тях, хлътваш в капана като останалите, нали?

— Това не ме плаши особено. Но не ми се вярва, че е задължително. Според мен те контролират напълно микробите на Уордън. Все едно ми е. Дойде време за избор на най-малката от няколко злини. Вместо да си докарам белята в опустошителна война, предпочитам да заседна до края на дните си в някой от световите на Диаманта. Комодоре, чуй и разбери какво ти казвам — няма значение ще постигнем ли успех в тези преговори или не. Нищо няма да остане същото.

Прекъсна връзката и поклати глава.

— Свържи ме с Мора. Сигурно още е в орбиталната станция над Лилит.

Само след минута мургавият особняк се появи на екрана.

— Почти те бяхме отписали — подсмивва се той.

— Сам знаеш, че за тези неща е нужно много време — вдигна рамене агентът. — Ходовете, които предприехте срещу Конфедерацията, причиняват страшен хаос, но шефовете все пак са готови да разговарят с вас.

Набързо обясни предложението си да бъде упълномощен за среща лице в лице, а Съветът да участва чрез комуникациите. Оставяше на противника да избере мястото.

Мора се замисли.

— Това да не е само номер, за да докарате флота?

— Нямаме нужда от хитрини. Вече няколко седмици огромна специално екипирана ударна група изчаква на две денонощия полет от Диаманта. Ще нападнат още щом им съобщя, че липсва друг изход. Ще останат наблизко независимо от развоя на преговорите, но ми се струва, че засега Съветът държи на дадената дума. Бих казал дори, че в момента забавянето обслужва по-скоро интересите на алтаварите, та да могат спокойно да довършат подготовката на отбраната си.

Мора кимна някак разсеяно, дори нехайно.

— Добре, нямам нищо против. Но всеки опит на ударната група да нахлуе в Диаманта ще означава край на преговорите. Разбрахме ли се?

— Това е повече от ясно. Кажи ми къде и кога да пристигна.

— Буджум е седмата голяма луна на Момрат. Там имаме напълно оборудван комуникационен център, също и приемливи удобства за участниците. Ще успееш ли да се добереш до 16:00 часа стандартно време утре?

— Ще бъда там, а дотогава ще имам и кодовете за установяване на връзка. Искам обаче да присъстват още няколко участници от Диаманта.

— Тъй ли? Кого имаш предвид?

— Първо, някой от по-старшите сред алтаварите, за да може да преговаря от тяхно име. Съветът поставя това като задължително условие. Второ, аз лично не мога да се ориентирам в политиката на Диаманта в момента. Кой ще представлява Харон?

— Моя милост, като временен Владетел. Кобе ще участва от името на Лилит, също и останалите двама легитимни Владетели.

— Разбира се, но ще доведете и един кукудодоктор от водната планета. Казва се Думония.

— Нима? И за какво ни е?

— Да речем, че той е скритият ми коз в тестето. Думония е истинският Владетел на Цербер, но нито Лару, нито ти подозирате това. — Агентът за миг се наслади на вкамененото от изумление лице на Мора. „Най-сетне и аз да запиша една точка...“ — Моля те, ако е възможно, да осигурите също Парк Лакош от Харон, Кал Тремон от Лилит и Куин Жанг от Цербер.

Мора видимо се развесели.

— Бива, но от чие име ще преговарят те?

— Ще присъстват като гаранتي. И без това щеше да вземеш Лакош със себе си, защо да не ги съберете и тримата? Те най-правилно ще преценят доколко съм искрен и добронамерен.

— Добър довод. Съгласен съм.

— Явно не се учудваш, че от Медуза не искам никого освен Ипсир.

Мъжът със странните очи се прокашля и сведе поглед.

— Разбира се, всички знаем какво се е случило на Медуза. За съжаление Ипсир направо ни проглуши ушите с хвалбите си. Той е изключително умен и безмилостен управник, но и крайно неприятен тип... — Шефът на сигурността на алтаварите сви вежди. — Хм... неизбежно е да срещнеш Ипсир и... неговата любимка. Гарантираш ли, че ще се въздържаш от отмъщение, докато траят преговорите?

— О, да, нека първо свършим важната работа! Залогът е твърде голям, за да си позволявам капризи от рода на лична мъст.

Погледът на нечовешките очи стана пронизващ.

— Защо имам предчувствие, че кроиш някакъв по-особен план?

Агентът се ухили.

— Не ми се обиждай, но ще ми кажеш ли откъде се сдоби с такива чудновати очи?

Мора се поколеба, ала накрая тихо изрече:

— Прекалено често посещавах Върха.

Решиха, че ще отлети с един от патрулните катери до Момрат, а после малкият космически съд ще бъде подложен на пълна стерилизация. Увериха го, че по-късно — ако изобщо може да се отскубне от Диаманта — ще го приберат по същия начин.

Стори му се нелепо, че напуска с неохота модула, който само допреди ден-два смяташе за своя гробница.

— Ще поддържаме непрекъснатата връзка — напомни компютърът.

Агентът кимна разсеяно и отново провери съдържанието на малката си пътна чанта.

— Хм, бих искал да те попитам нещо, стига да не възразяваш — обади се пак машината. — От няколко часа се каня да ти задам този въпрос...

— Ами хайде тогава, питай! Аз пък си мислех, че отдавна знаеш всичко.

— Как научи, че ударната група е само на две денонощия полет от Диаманта? На мен ми съобщиха, разбира се, но съзнателно скриха този факт от теб. По дедуктивен път ли стигна до такъв извод?

— Не — ухили се човекът. — Просто блъфирах.

— Тъй ли? Я виж ти...

Никой не попречи на агента да се спусне много палуби надолу в огромния стражеви кораб — до дока на патрулните катери. Пътуването нямаше да е луксозно, но тези космически „хрътки“ бяха невероятно бързи и маневрени, можеха да се плъзгат в подпространството за частица от секундата. С някой от тремавите товарни кораби би се влачил седмици наред до Момрат, а катерът щеше да го остави на спътника само след денонощие.

Откакто мина през тесния въздушен шлюз, почувства се странно отчужден и напълно равнодушен към ставащото. Започнала бе последната част от играта и тя неизбежно щеше да стигне до някакъв край. Знаеше, че дори една-единствена погрешна стъпка може да причини не само неговата смърт, но и гибелта на всичко и всички. Малко се притесняваше от неуспеха на Медуза, както и от случайните победи на Лилит и Харон. Вярно, за пръв път изпълняваше толкова непосилна задача, но вече не смееше да си позволи предишната самоувереност. Едва ли досега някой човек бе се нагърбвал с такава страхотна отговорност.

Знаеше и какво го тревожи в собствените му умозаклучения. Решението на загадката, което предложи на началниците си, пасваше прекалено добре на известните факти. В живота обаче няма съвършено прави линии и чак толкова удобни пътища.

Реши да се наспи и когато след девет часа стана, в ума му вече се зараждаше смътна идея какво не е наред. Животните и растенията... Познати форми, които обаче не са били създадени за среда на хората. Значи отразяваха мисленето на алтаварите, а те пък са се опирали на своя исторически опит. Представата му за тази раса кой знае защо никак не се връзваше със световите, които бяха сътворили...

„Ако са създавали дом за следващото си поколение, защо, дяволите ги взели, търпят милиони хора на всяка от планетите?“

И други въпроси без очевидни отговори го тормозеха. Доскоро смяташе Конфедерацията за опора под краката си, вярваше в нея. Нали самият той бе заловил някои от престъпниците, пратени в Диаманта? Не че сега беше възхитен от Владетелите и създадените от тях и лакеите им общества! Само че вече не откриваше никаква принципна разлика между тези светове и Конфедерацията. Сравняваше се със закоравял неверник насред величествена катедрала, оценяващ

майсторството на строителите, но в същото време съмняващ се дали всичко това си е струвало усилията...

И почти напълно се отъждествяваше с Марек Крийгън, който навярно също се бе измъчвал от съмнения дълги години, преди накрая да дойде в Диаманта. Неговата роля на свещеник сигурно е била нещо много повече от удобна маскировка. По-скоро тихичко и посвоему се е присмивал на нелепите и напразни напъни на Човека да изгради институции, които наистина да му служат. Колко хилядолетия продължаваха тези жалки опити? И колко пъти хората се насилваха да вярват, че са постигнали целта си?

Загубиш ли вярата си, все едно се прощаваш и с всяка надежда. Той стовари юмрук по пулта с такава сила, че ръката го заболя. Тарин Бул отстъпи пред отчаянието, но умря с искрица надежда в душата си. Куин Жанг заложи всичко на наглед фантастично нищожен шанс и спечели. Парк Лакош не се изкуши от лекия и щастлив животец, защото знаеше, че други зависят от избора му. А с Кал Тремон злоупотребяваше всеки, на когото мускулестият мъжага се натъкнеше, но и той не се предаде.

Четирима толкова различни мъже... и все пак всички те бяха негови превъплъщения. *Надяваше се*, че бе узнал от тях нещо скъпоценно, нещо, на което Конфедерацията нямаше нито възможност, нито дори намерение да го научи.

Беше негов ред да се намеси.

Ударната група Делта се състоеше от четири „бойни станции“, всяка придружена и охранявана от страховита ескадра. Самата станция с форма на гира представляваше нервният център на невероятната огнева мощ, а около нея кръжаха стотици модули, които при нужда веднага се превръщаха в самостоятелни единици. В повечето автомати никога не влизаше човешки екипаж. Командирите само избираха тактиката, даваха целите на компютрите и оставяха всичко друго на машините. Нито един от модулите не беше предназначен за отбранителни действия. Някои от оръжията можеха да заличават градове, други — да разпръснат на молекули цели планински вериги, трети пък бяха в състояние да поразят всичко живо в зададен им радиус, без да пострада нищо друго. Имаше модули, които направо палеха атмосферите на планетите или буквално цепеха на две набелязаните небесни тела.

Една станция и ескадрата ѝ стигаха в някоя звездна система да не остане нищо освен надробен космически боклук, кръжащ около светилото. При нужда лишаваха от устойчивост и самата звезда, за да избухне в свръхнова. Тези станции наброяваха всичко на всичко шест в цялата Конфедерация, а ето че четири от тях се бяха събрали близо до Диаманта.

На теория ударната група бе непобедима, а способността ѝ да разрушава — почти безгранична. Само един дребен проблем досаждаше на командирите ѝ — могъществото, оръжията, програмите и тактиката не бяха изпитани срещу реален противник. От много векове основното занимание на военните в Конфедерацията беше да се държат под око един друг.

Крайцер от авангарда изстреля четири разузнавателни модула към обитаемите светове на Диаманта, макар да се намираше на цяла светлинна година от орбитата на най-външната планета. Роботите ту се гмуркаха в подпространството, ту изскачаха от него, като доближаваха звездната система в наглед случайни криволици на траекториите си. Не им се налагаше да се грижат за безопасността на екипажи, затова достигнаха целите си за по-малко от час.

Сурови мъже и жени, създадени и отгледани като майстори на военното изкуство, седяха в оперативния център на ударната група и следяха пътя на модулите на големи триизмерни екрани. По помощни монитори неспирно се плъзгаха колони от данни, макар и те да изоставаха безнадеждно от огромната лавина информация, вливаща се в главния компютър.

Четирите робота доближиха едновременно планетите. Въоръжението им се състоеше само от силови полета и устройства, смущаващи следящите системи на противника. Модулите трябваше да опипат отбраната и да съберат сведения.

— Измерваме повишаване на енергийните потоци между планетите — съобщи един техник. — Освен това модулите докладват, че са сканирани на необичайна честота. Източниците на излъчването се намират на самите планети.

— Да се сближат до вероятното минимално безопасно разстояние — заповяда адмиралът. — Всички наблюдателни устройства да се включат на запис. Започнете маневри за избягване на сканирането.

Нарежданията бяха изпълнени незабавно и точно. Адмиралът явно искаше да провери колко лесно могат да бъдат проследени неговите машинки, щом веднъж бъдат открити.

Твърде лесно, както се оказа! Чудатите сканиращи лъчи не изпуснаха нито за миг модулите въпреки всички промени в посоката и скоростта на сближаване. Не помогнаха нито маскиращите полета, нито смущаващите сигнали.

Роботите се спуснаха на хиляда и двеста километра над повърхността на планетите, почти до височината, на която обикаляха орбиталните станции на Владетелите.

И престанаха да предават — също едновременно. Стреснатите техники опитаха всевъзможни тестове на системите, но напразно. Нямаше съмнение, че нещо бе стреляло и унищожило всички модули.

Анализираха последните няколко секунди от записите. Не забелязаха нищо особено и си помогнаха с компютърни симулации. Поразяващото оръжие се оказа електрически разряд — права, макар и назъбена енергийна линия, която напомняше естествена мълния. Импулсите траеха по няколко милисекунди, но съсредоточаваха в една точка такава мощност, че бяха разпръснали на атоми яката броня на модулите.

Адмиралът, командващ специалната ударна група, въздъхна и поклати глава.

— Знаехме, че ни предстои тежка битка!

Пет секунди след унищожаването на разузнавателните роботи всички спътници на Конфедерацията, пръснати навсякъде из Диаманта на Уордън, бяха повредени безнадеждно. Остана само един канал за връзка с външния свят.

Голото каменно кълбо не беше нищо особено, но агентът призна, че изгледът към Момрат е изумителен — шареният кръг изпълваше почти една трета от небето.

Патрулният катер се отпусна върху очакващия го автоматичен док. Мъжът навлече скафандър и включи системите за изсмукване на въздуха от кабината. Изчака светлинния сигнал за отварянето на люка. Нямаше как да скачат херметичен ръкав към дребосъка, с който долетя. Забеляза две от совалките на Диаманта, но се учуди, че никъде не видя кораб от непознат тип. Или алтаварите още не бяха благоволили да пристигнат, или се пренасяха в пространството по друг, не толкова набиващ се на очи начин.

Щом доближи въздушния шлюз на хангара, светна зелена лампичка и той влезе в помещението, което веднага се херметизира. Неволно си спомни за двойния шлюз в орбиталната станция на Ипсир, защото и тук присъстваше камерата в комплект със странните излъчватели.

Не успя да се замисли какво ли може да означава това, защото го погълна мощно силово поле, точно както се бе случило с двойника му на Медуза. Процедурата свърши бързо, но агентът не изпита същите неприятни усещания като Тарин Бул. Да не би да беше някакво обеззаразяване? В такъв случай нямаше ли да е по-практично, ако бяха го изчакали да си свали скафандъра?

И лампичката до вътрешния люк светна в зелено. Озова се в доста просторна съблекалня. Побърза да се отърве от скафандъра, отвори чантата си и облече всекидневни панталон и блуза, после обу меки половинки с гумени подметки. Провери хранването на приемо-предавателя. Излезе от съблекалнята и по къс празен коридор стигна до асансьора. Макар да се усещаше по-лек, разликата със стандартното притегляне не беше голяма. Явно използваша изкуствена гравитация.

Кабината се оказа напълно затворена, само светлинното табло показваше колко надълбоко се е спуснал. Асансьорът скоро спря —

макар да имаше отбелязани осем нива, агентът трябваше да слезе на третото.

Посрещна го Ятек Мора в лъскави черни дрехи и с много ефектно също тъй черно наметало, обточено с алени кантове. Досега си представяше особняка като едър мъж, но се оказаха еднакви на ръст с него. Очите му обаче си оставаха същите — погледът им беше непоносим.

Агентът не протегна ръка, само кимна.

— Ето ме.

— Добре дошъл на Буджум — с искрено дружелюбие го поздрави Мора. — Странно име, нали? Някой от изследователите, дошли след Уордън, е дал на външните планети и големите им спътници имената на герои от своите любими приказки. Доста озадачаващо... Апропо, като се заговорихме за имена, как да те наричаме?

Агентът сви рамене.

— Нека бъда мистър Керъл. Все ми е едно, пък и това име донякъде подхожда на обстоятелствата.

— Както желаяш — шефът на сигурността вдигна рамене, явно без да долови иронията. — Ако искаш, ще те разведа навсякъде, но те предупреждавам, че не е особено просторно. В края на краищата тук добиваме минерали, не идваме на почивка. Между другото, сигурно ще ти олекне, като ти кажа, че мина през силово поле с доста интересно въздействие. Микробите на Уордън, които гъмжат и на тази скална топка, вече ще те пренебрегват.

Агентът неволно се засмя.

— Брей, толкова лесно ли било...

Мора го заведе първо в стаята му — тясна килийка, може би пет пъти по-малка от модула в стражевия кораб. Това нямаше особено значение, разбира се.

Той се поколеба дали да вземе чантата със себе си, но се отказа и я пусна на леглото.

— Предупредете хората си да не я пипат, когато не съм наблизо. Някои нещица вътре стават извънредно неприятни, ако не знаеш как да боравиш с тях.

— Макар формално да се намираме на територията на Ипсир, всъщност тук командвам аз — увери го шефът на сигурността. — А за

твоето положение ще е най-подходящо да употребим старото понятие „дипломатически имунитет“. И ти, и вещите ти са неприкосновени, с евентуалните нарушители ще се разправя лично. — Продължиха нататък и Мора побърза да му обясни: — Владетелите се свират в стаички като твоята. Останалите пък се сместиха в спалното на охраната. Мнозина недоволстват, но се боя, че само Ипсир се е настанил удобно.

— Теснотията не ми пречи — подсмихна се агентът. — Бил съм и в по-лоши условия, макар и не лично.

Фоайето между стаите и спалното помещение бе оборудвано с голяма маса и удобни кресла. Мора примирено вдигна рамене.

— Тук не само ще преговаряме, но и ще се храним. Поне храната ще получаваме от личната кухня на Ипсир, което значи, че ще става за ядене.

Тримата около масата се извърнаха към новодошлите. Единият се стъписа така, сякаш щеше да получи удар.

— Ти!... — успя само да изохка.

— Здравей, Жанг — усмихна се агентът. — Изглежда са забравили да те предупредят. — Обърна се учтиво към останалите двама. — Докторе, много съм щастлив да ви видя тук и искам веднага да ви благодаря за помощта.

Думония се поклони небрежно. Третият беше непознат — висок, кльощав и белокоп, възрастта му не можеше да се определи от пръв поглед. Ясно беше поне, че е от Медуза.

— А вие сте?...

— Хейвъл Кунзер, главен администратор — отвърна любезно мъжът и му протегна ръка.

Агентът я стисна дружелюбно.

— За мен е голямо удоволствие да се срещна лично с вас.

Пак изглежда Жанг.

— Ей, ти какво ще правиш сега — ще ме гръмнеш, ще пукнеш от изненада или все пак ще се отпуснеш? Пийни нещо, ако ще ти олекне от това.

— Какво очакваше, да подскачам от кеф ли? — озъби му се кисело двойникът от Цербер. — Още не мога да се опомня от срещата с другите двама...

— О, и те ли вече са тук?

— Всички се събрахме — намеси се Мора. — Ако не възразяваш, след вечеря можем да започнем.

— Ами алтаварите?

— Те са две нива по-надолу. Не само на тях им харесва да са надълбоко. За нас вонят като престоял три дни труп. Собствената ни миризма не им е по-приятна, затова е най-добре да сме на отделни, херметично изолирани нива. Непременно ще те заведе при тях и ще те представя, ако желаш — колкото да се увериш, че наистина са тук. Иначе е за предпочитане да си бърбим по комуникаторите, за всеобщо... ъ-ъ, удобство. Не възразявай, преди да си ги подушил!

Агентът се засмя.

— Нямам нищо против, макар че наистина ще проверя дали са дошли. Боя се, че някои членове на Съвета още не вярват в съществуването им.

— Разбирам ги напълно. Сега да минем оттук, за да се видиш с останалите...

Следващото помещение наистина приличаше на казарма. Неколцина седяха и си приказваха или четяха. Отново всички глави се обърнаха към тях, когато влязоха, следвани от Думония и Жанг. Повтори се почти същата сценка. Тремон така се сепна, че подскочи и се удари в горната койка.

— Тремон и Лакош вече познаваш — подхвана Мора като учтив домакин, — останалите или дойдоха с тях, или са от екипите на другите Владетели, както Кунзер е помощник на Ипсир. На нивото под нас е оборудван комуникационен и координационен център с допълнителна заседателна зала. Всичко е готово, мистър Керъл.

Тремон и Лакош едновременно врътнаха глави в недоумение.

— Мистър кой?... — промърмори заядливо дребничкият мъж, но реши да не обсъжда темата пред всички.

Агентът не му обърна внимание, а се поклони леко на двете жени.

— Вие сте Дарва и Дилън, нали? Особено ми е приятно да се запознаем.

Те го зяпнаха озадачени, докато той изгледа изпитателно Тремон.

— Не си рискувал да доведеш Тай, а?

Грамадният мъжага изръмжа, все още зашеметен.

— Значи преподавателят свърши работа?!

— По-добра, отколкото можеш да си представиш — тихичко го увери оригиналът и се обърна към Мора: — Ще предам на вашите техници кодовете, за да установят връзка със Съвета и да попитат кога ще можем да започнем. Не знам колко от членовете му са успели да се съберат, но несъмнено ще има достатъчно мнозинство. Бих искал да се срещна насаме с тримата си бивши оперативни агенти, а после, ако е възможно, отделно и с доктора. След това ще сляза да хвърля един поглед на алтаварите и ще съм готов.

Шефът на сигурността помисли малко.

— Да, всичко това ще се уреди лесно и все пак ти препоръчвам да хапнеш и да си смелиш храната, преди да се видиш с алтаварите. А и Владетелят Ипсир те кани на вечеря в личните си покои на горното ниво. — Той се запъна за миг. — Не си длъжен да приемеш поканата, разбира се.

— Знае ли всичко, което ти разказах за себе си?

— Не. Прецених, че е по-благоразумно да не се впускам в излишни обяснения. И макар всеки милиметър наоколо да се наблюдава и подслушва, мои хора седят в мониторинг център.

— Благодаря ти. В такъв случай охотно приемам поканата. Не се тревожи, ще бъда добро момче.

Мора се поколеба за последно и кимна.

— Добре, ще предам на помощниците му да се подготвят за вечерята. Сега е... я да видим — пет и двайсет. Кажи ми кодовете, за да впрегна на работа техниците, освен това ще уредя кой да не те безпокои в заседателната зала до седем. След вечерята или рано сутринта можеш да се срещнеш с алтаварите. Удобно ли е да определим за начален час на преговорите десет преди обяд? Така и Съветът ще има достатъчно време, пък и ще сме свързали и комуникаторите при алтаварите.

— Отлично — кимна агентът и махна на двойниците си. — Искате ли да се усамотим за малко? Май имаме какво да обсъдим. Естествено дамте също могат да дойдат, стига да им е интересно!

Стояха и се гледаха изпитателно. Трмон си беше огромният звероподобен мъжага, какъвто го знаеше, а външността на Лакош още напомняше донякъде за влечуго, особено пък с опашката. Жанг в

момента имаше тялото на младеж от цивилизованите светове и в сравнение с него агентът се чувстваше направо старец. Стори му се любопитно, че двете жени все пак не дойдоха на знаменателната среща. Е, поне щеше да си спести неудобните обяснения.

— Да приемем, че подслушват всяка наша дума, затова няма да кажа нищо, което не искам да бъде чуто от Мора. Веднага обаче ще ви изтъря най-неприятното — бях с вас през всяка секунда по време на приключенията ви. Познавам ви толкова добре, колкото и вие мен.

След различните преживелици още им беше трудно да не отварят уста в същия миг; често някой можеше да довърши с лекота изречението, започнато от друг.

Остави ги да си излеят неприязънта и засегнатата гордост. Жанг откровено обясни защо не е искал да присъства и Дилън:

— Дяволите те взели, значи си бил с нас и докато сме се любили. Нито ми е лесно да го преглътна, нито ще мога да ѝ го обясня някак.

— Ами в такъв случай нищо не обяснявай — посъветва го оригиналът. — Да сме наясно още отсега — всички сте отделни и пълноценни личности! Аз пък съм мистър Керъл и вероятно само вие тримата можете да разберете приумицата ми. Ти си Тремон, ти си Лакош, ти си Жанг. Според мен най-лесно ще обясним какво ни свързва, ако прибегнем до... хм, по-близка до природата версия.

Другите кимнаха и произнесоха в един глас:

— Близнаци...

— Че защо не? И без това донякъде е истина. Всички ли сте запознати с положението?

Кимнаха, но той скоро установи, че в представите им зяят широки пролуки и се постара да ги запълни с по-важните подробности. Малко се учуди, че щом опряха до работата, гневът и обидата сякаш се изпариха — тримата почти веднага станаха съмишленици.

Накрая Лакош зададе опасния въпрос:

— А къде е нашият човек на Медуза?

Оригиналът въздъхна.

— Три пъти успяхме, един път се оляхме. Постижението си го бива все пак...

— Значи е мъртъв?

— Да, отпишете го — кимна сухо агентът. — Но точно неговата информация реши всичко. Проклет да съм обаче, спре ли да ме тормози съвестта до последния ми ден! След като анализирах твоите преживелици, Лакош, горе-долу ми просветна в главата. Ако тогава бях отпрашил направо към Медуза, вместо да се туткам, щеше да е жив. Всичко висеше на косъм.

Тремон подсвири тихичко.

— Знаеш ли, до днес и тримата те мразехме даже в червата. Поне за себе си съм сигурен. — Лакош и Жанг кимнаха. — Но като те гледам сега как си затънал до гуша в говната, май излязохме късметлии. Е, не говоря за оня нещастник на Медуза, разбира се... Ние сме личности, имаме свободата си и свой собствен живот. А ти нямаш никого, дори Конфедерацията е зад гърба ти само колкото да ти забие ножа в определен момент. И всичко ще се стовари на твоята глава.

— Променил си се — намеси се Лакош и другите двама кимнаха отново. — Усеца се. Щом си преживял каквото се е случило и с четирима ни... Е, сега ще трябва да мъкнеш най-тежкия товар.

Агентът се ухили.

— Така е, поне донякъде. Ако не бяхме си поприказвали, никой от нас нямаше да се освободи окончателно от останалите. Сега поне се отървахте от мен. Стига нещата да потръгнат, ние четиримата май ще се погаждаме добре като... като братя. Иначе... дявол знае как ще си го отнесем!

Всички помълчаха, накрая Тремон промърмори:

— Съветът никога няма да подходи честно към тези преговори. Ясно ти е, нали?

Оригиналът въздъхна за кой ли път.

— Да, отначало ще шикалкавят. Няма да се размине, без и двете страни да пролеят кръв. Въпреки това утре ще се постарая с всички сили да избегнем тази опасност. Ще видим! Поне вие разбирате подбудите и позицията ми.

— Така е... — промълвиха и тримата.

Скоро след това се разделиха и Думония влезе в заседателната зала. Дребничкият мъж с ненужните очила на носа изобщо не се постаря да скрие могъществото си от агента на Конфедерацията, макар че искаше да задоволи и любопитството си.

— Наистина ли си техният оригинал?

— Е, да, стига думата да е подходяща... Докторе, преживях заедно с тях всичко, което им се случи през последната година, само че без твоите хитринки с паметта. Защо не споделиш с мен как, мътните те взели, успя да се изсулиш от спомените на Жанг? Мислех си, че никой не може да прави такива номера с моето... тоест с неговото съзнание.

Думония се подсмихна.

— А според теб кой разработи методите за психическата защита, изградена в мозъка ти?

Агентът намусено поклати глава.

— Как ми се щеше да си в орбиталната станция на Ипсир преди два-три дни... Нали ти дърпаш конците на Съпротивата по цялата Медуза?

— Прав си — вдигна рамене докторът. — Но какво пък толкова е станало в орбиталната станция?

Събеседникът му го осведоми набързо и попита:

— Дългосрочната ти прогноза?

— Джоргаш е един от най-добрите ми ученици, ако това изобщо може да е утеха. Твоята психика пък е особено подходяща за този тип процедури. За съжаление той е могъл само да се досеща за типа на заложената защита, докато аз щях да знам точно. Все едно! Съветвам те да смяташ Бул за мъртвец, в това няма никакво съмнение. Разбирам защо те мъчи чувството за вина, но познавам и Ипсир. Знае, че си бил контролорът на Бул и само затова те е поканил на вечеря. Трябва и ти да се опиташ да проумееш мотивите му. Дори ако се бе появил в станцията навреме, щеше да изпълни плана си. Единственият човек в личната вселена на Ипсир е самият той. Другите са или инструменти, или врагове. Изпитва необходимост да доказва непрекъснато на враговете — и на себе си! — че е по-способният, по-хитрият, по-пълноценният. Ти пък си инструмент на най-могъщия му враг — Конфедерацията, затова ще си изкара цялата омраза на теб. На твое място не бих приел поканата за вечеря.

— Защо? Мислиш ли, че смята веднага да се разправи с мен?

— Не е глупак, за да постъпи така. Но ако не се примириш веднъж завинаги с факта, че Тарин Бул е мъртъв, Ипсир ще те изтезва неопикуемо. Забрави угризенията, защото са безсмислени. Нищо не би успял да направиш, за да спасиш Бул. Нищичко! Само щеше да

ускориш малко събитията. Откажи се и от надеждата. Иначе по-добре остани да вечеряш с нас.

Агентът мрачно кимна.

— Ще се справя. Но как трябва да се държа според теб?

— Тук ти като индивид не съществува! — изведнъж се ядоса психиатърът. — Дори не си представител на Конфедерацията! Браниш цялото човечество, включително и хората по планетите на Диаманта! Без да го желаяш, озова се в положение, което те прави по-малко човек дори и от алтаварите! Забрави слабостите си, докато все още има някакъв шанс в тези преговори. Иначе с теб е свършено...

Агентът се усмихна бледо.

— Виждам, че си осведомен не по-зле от самия мен колко сме затънали.

— Известно ми е всичко, което знае Лару, а то никак не е малко. Предполагам, че и ти си достатъчно подготвен, иначе защо ще си тук? Греша ли, и Господ няма да ни помогне!

— Е, не се преструвам, че знам всички отговори. Но ти, докторе, ме убеди, че е задължително да вечерям с Ипсир.

— Нима?

— Ако не мога да се справя с налудничавия му егоцентризъм, как ще разплета това змийско кълбо утре?

След теснотията долу покоите на Ипсир бяха изумителни. Диктаторът едва ли посещаваше толкова често мините на Буджум и самият размер на стаите подсказваше немалко за психиката му. Агентът се запита дали Владетелят няма такива разкошни апартаменти на всеки голям спътник в орбита около Момрат.

От фойето се ориентира по тихия шум и свърна наляво. Всички бяха в залата — и старите, и новите. Разпозна веднага онези, с които още не се бе срещал лично. Висок достолепен мъж с белоснежна коса — херцог Кобе, новият Владетел на Лилит. Мускулест красавец, извисяващ се като кула над останалите — Лару, чието тяло на робот в момента по нищо не го отличаваше от нормалните хора. Засега Мора представляваше Харон. Агентът си напомни да го попита в някой удобен момент какво е сполетяло неговата хубавичка убийца с двойното съзнание. Ето го и онзи... смееше се на някаква шега. Имаше стандартната външност на мъж от цивилизованите светове, само пламенно рижата коса и мустаци му придаваха по-особен вид. Около палавите му очи личаха бръчиците на човек, свикнал да се усмихва. Носеше дрехи в черно и златно. Тейлът Ипсир.

Около него пърхаха четири оскъдно облечени млади жени с необичайно прекрасни лица и тела. Поднасяха ордъоври, пълнеха чаши, палеха пури и цигари. Вечно усмихнати момичета за забава, щастливо изпълняващи единственото си предназначение.

Ипсир го забеляза, ухили се като изкусен политик и тръгна към него, размахвайки ръка.

— Охо, значи вие сте се нагърбил със задачата да спасите Вселената!

Тонът му превърна думите в майтап — хаплив, но не и подигравателен. Агентът веднага схвана маската, която бе надянал диктаторът за вечерта — познатият от древността демагог, който охотно целува подадените в прегръдката му дечица, мошеникът, който знае, че келепирът му е в кърпа вързан. Владетелят щракна с пръсти и

едно от момичетата изприпка тутакси при него. Зачака заповедта, настръхнала от готовност да я изпълни.

— Донеси на мистър... Керъл, нали така, едно *хомау* и чинийка от онези чудесни наденички.

Тя скоро се върна с поръчката. Агентът отпи от чашата — коктейлът му се стори прекалено сладникав. Затова пък остана много доволен от превъзходната дребна наденичка с пълнеж от сирене, набучена на клечка.

Ипсир го позанимава още малко със светски безсмислици и той откри, че никак не му е трудно да се държи любезно. Възмущението и яростта естествено не изчезваха, но засега ги държеше под здрав похлупак. Съмняваше се да е срещал някога по-покварен и зъл тип; и все пак бе преследвал и залавял мнозина гадняри, често дори му се бе налагало да споделя трапезата с тях и да търпи отвратителните им вкусове в забавленията.

Е, да, всички Владетели попадаха в тази категория. Лару бе въртял на пръста си гангстерските мрежи на десетина свята. Мора бе ръководил научните проекти на престъпното братство и в сравнение с някои от тях момичетата за забава изглеждаха като невинно пубертетско хрумване. В младостта си Кобе бе станал майстор в обезвреждането на роботизирани и компютърни алармени системи. Още държеше рекорд по броя на откраднатите шедьоври от непристъпни (както изглеждаха преди да нахълта в тях) музеи и галерии. Но колкото и да беше странно, агентът виждаше в тези тримата сродни души — подтиквало ги бе същото презрение, което и той самият вече изпитваше към доскоро най-стойностното за него. А и поне бяха достатъчно здравомислещи, за да живеят в реалния свят.

Очевидно Тейлът Ипсир желаше той да се провали в усилията си за предотвратяване на войната. Думония се постара да не остави никакво съмнение по този въпрос. Диктаторът жадуваше Конфедерацията да бъде пометена, дори нямаше нищо против всички хора извън Диаманта да загинат. За него май имаше значение единствено фактът, че той и харемът му ще оцелеят. Дори и алтаварите не смяташе за особена заплаха. Всъщност изглежда виждаше в пришълците поредния инструмент, чрез който би се справил с враговете си.

Сега този човек вдигна пръст и се засмя до уши — все същият приветлив политик, само невероятно студените очи издаваха отчасти какво прикрива.

— Почакайте ме минутка, ей сега ще ви покажа моята най-голяма скъпоценност!

Агентът чуваше как останалите си шепнат, предвкусвайки развлечението. И когато Ипсир се завърна шумно в залата, погледите на всички, особено нечовешките зеници на Мора, изобщо не бяха насочени към него. Диктаторът се готвеше да измъчва весело жертвата си, другите Владетели обаче искаха да изпитат самообладанието и волята на противника. Ако сега се издънеше, утре нямаше да започнат никакви преговори.

Тя изглеждаше почти демонично с тази дива, екзотична, чувствена красота, несравнимо по-впечатляваща от скиците в кабинета на Фалън. Въпреки всичко, което знаеше и изпитваше, агентът за миг се поддаде на първичното желание, на внезапно избухналата похот. По-късно осъзна, че точно това е бил ключът към успеха.

„Смятай я за непознато същество, което виждаш за пръв път.“

Оказа се по-лесно, отколкото би могъл да си представи.

Жената влезе, пълзейки на длани и колене, като игриво хапеше златната каишка в ръцете на Ипсир, чието лице сияеше в ликуващ екстаз. Не само се гавреше с този натрапник, а чрез него и с Конфедерацията, но и дразнеше останалите Владетели: „Аз я притежавам, а вие никога няма да я докоснете, колкото и да ви се иска!“

Излегна се, подпряна на единия си лакът, кръстосала крака и вторачила се в множеството с ненормално огромните си зелени очи. Наистина изглеждаше и покорна, и свирепа.

Агентът мислено се ухили — та тя надминаваше десетте най-добри порнозвезди в човешката история, взети заедно! Неволно я зяпна. Жената също се взря право в лицето му, но в погледа ѝ нито за миг не се мярна искрицата на разпознаването.

Ипсир гордо сведе очи към нея.

— Кажи името си на тези приятни хора — подкани я тихичко, сякаш говореше на дресирано животинче или на бебе.

— Аз съм Уби — измърка тя. — Мно-о-ого лошата Уби.

— А защо те нарекохме Уби?

— Защото бях убиец. Исках да убия Господаря.

Почувствал се като набелязана жертва, агентът наблюдаваше представлението с учтиво любопитство, докато с ъгълчето на окото си долавяше вперените в него погледи.

— И какво стана? — продължи Ипсир.

— Господарят много умен. Господарят по-хитър от Уби. Господарят то-о-олкова добър! Той не убил Уби, а я накарал да го обича.

Каза си, че колкото и да е противна сценката, започва да става интересно. Хм, щом са ѝ втълпили всичко това, какво ли още е научила за предишното си „аз“? Е, не чак толкова, та да го познае! Разбира се, Ипсир е искал тя да има представа за миналото си, друго не можеше и да се очаква от него.

— Помниш ли каква си била преди?

Стъписващата красавица като че се смути малко от въпроса.

— Уби не помни. Не желае да помни.

— Щастлива ли си сега?

— Ами да!

— Искаш ли да си като някой друг в цялата безкрайна Вселена?

— Не, не, не! Уби иска да си е Уби. Много е хубаво!

Чак тогава Ипсир изви глава и го погледна право в очите.

— Ето го бившия убиец на Конфедерацията.

— Проявил сте творчество — отбеляза агентът суховато и отпи от коктейла си. — Признавам, тя е прекрасна. Май сме сбъркали, Владетелю Ипсир. Дали не би било по-уместно да превърнем вас в ослепителна жена, вместо да ви пращаме на Медуза? Поне вие самият така щяхте да постъпите със себе си, не се и съмнявам.

Лицето на диктатора помрачня, той буквално се разтресе от бушуващата у него ярост — същността му се прояви в гримасата, в погледа, във всеки дребен жест. Този път беше маска на страховитото зло, дяволско изчадие, което не смогваше повече да се спотайва зад пропукалата се фасада на нагло весел политикан.

Агентът се канеше да добави още нещо, но се отказа, щом ръката на Мора докосна почти незабележимо рамото му. Бе оправдал очакванията им, другото нямаше значение.

Ипсир се опомни след около минута, успя отново да си наложи фалшивото дружелюбие, но в усмивката му личеше лошо спотаена

омраза.

Противникът му вече знаеше, че владее положението и най-после си възвърна поразклатеното самочувствие. Разбра и друго — сигурно никога нямаше да повярва в никое божество, ала вече не можеше да се съмнява, че абсолютното зло съществува...

Вечерята мина напрегнато, но все пак успя така да уравни поведението си, че да допадне и на Мора, и на другите двама Владетели. Естествено Ипсир упорстваше, карайки Уби да върши все по-унизителни и гнусни неща. Излъга се обаче в надеждите си! Неочаквано невъзмутимата жертва започна да отвърща с изтънчени коментари, от които самовъзвеличиият се Владетел на Медуза отново побесня. Агентът си каза, че това е уникална вечер — отвратителна, но и насърчаваща.

Мора побърза да го отведе веднага, щом довършиха десерта. Диктаторът щеше да изпадне в яростно безумие, от което едва ли би се отърсил през следващите часове. А странният временен управник на Харон май беше по-склонен от всякога да вижда в агента равен на себе си противник.

— Ще те убие при първата възможност, която му дадеш — предупреди го откровено. — Не е свикнал да се излага така. Тази вечер се сдържа само заради присъствието ни. Известно му е, че не споделяме неговите цели.

Другият мъж кимна.

— Може ли веднага да се срещна с алтаварите? Не ме интересува как вонят. Май дори ще ми се сторят като глътка свеж въздух след компанията, която трябваше да търпя досега.

— Добре, да слезем при тях — съгласи се Ятек Мора.

Вонята наистина го блъсна още с влизането и беше дори непоносима, отколкото си я представяше. На пълен корем едва не повърна, сдържа се с върховно, почти болезнено усилие.

И алтаварите не бяха такива, каквито очакваше да ги види. Приличаха малко на демоните в замръзналия залив, но само колкото и Уби беше от една раса с комодор Крега...

Веднага го впечатли смахнатата подредба на помещенията, където се бяха настанили. Светлината беше странна,

приспособленията или мебелите — със смайваща форма и неразбираемо предназначение. До едната стена имаше басейн с вода, незнайно защо приличащ на осморка. Предполагаше, че съществата го наблюдават с интерес, ала не се сещаше с коя част от тялото си го правят. Прибиращите се пипала и влажните сърцевидни петна на „главите“ му бяха познати, но туловищата се влачеха като огромна, раздърпана пихтия. Не пълзяха, а някак се преливаха от едно място на друго, оставяйки слюзести следи. Явно никой от събралите се тук не можеше да лети или дори да се движи бързо.

Най-близкият до него и Мора пришълец се премести до малко устройство и пъхна вътре къс израстък. Включи се гласов синтезатор.

— Мора, това ли е човекът, причинил ни толкова неприятности?

Изкуственият глас звучеше особено смущаващо в наситения с влага въздух.

Шефът на сигурността се поклони леко, макар да не беше ясно дали жестът има някакъв смисъл за питащия.

— Искаше да се срещне с вас, преди да започнем преговорите.

— Защо?

Агентът реши да отговори на въпроса.

— Отчасти от любопитство, а също и за да прибави още нещичко към знанията си. Освен това протоколът го изисква.

— Да, протоколът... Изглежда е твърде важен за вашата раса. — Съществото направи кратка пауза. — Ти се представи добре досега. С много от качества си ни напомняш за човека на име Крийгън.

— И произходът, и професията ни бяха едни и същи. Предполагам, че приликите помежду ни са повече, отколкото той или аз бихме желали да признаем. Знаем, че сте зачитали мнението на Крийгън. Надявам се утре и аз да заслужа поне отчасти подобно отношение.

— Ти също като него искаш да спасиш своята раса. За нас това е съвсем естествена подбуда. Съчувствието ни подтикна да проявим слабост. Надяваме се искрено, че не сме допуснали грешка, защото иначе ви очакват големи беди, а ние сигурно ще пострадаме още повече. Трябва да знаеш, че първоначалните ни намерения бяха да унищожим внимателно подбрани планети измежду световите на Конфедерацията, за да ви лишим от сегашните технологически възможности поне за три века напред. Така щяхме да си осигурим

необходимото време за довършването на настоящия етап от нашата задача.

Беше потресен от откровението, както несъмнено и Марек Крийгън е изпаднал в шок преди много години, щом се е срещнал с алтаварите след издигането си за Владетел на Лилит. Хиляди населени от хората планети, една четвърт от тях по границата... И във всеки от цивилизованите светове — поне три милиарда жители, а на останалите — не по-малко от половин милиард. Сега пришълецът обясняваше невъзмутимо, че са обмисляли дали да не погубят поне *един трилион души!* А според съществото имало опасност от още по-страшна трагедия!

Той си пое дъх на пресекулки и преглътна мъчително.

— Трябва да изясним нещо. Искали сте да унищожите един трилион от нас, просто за да не ви се бъркаме в работата няколко века?

— Така вече сме постигали успех в миналото — обясни бездушният електронен глас. — А последния път, когато се поколебахме дали да заличим една цивилизация, понесохме твърде сериозни загуби във време, живот и материални ресурси. Трябва обаче да отбележа, че вашата цивилизация е поне десет пъти по-многобройна от всяка друга, която сме срещали.

Толкова кротко и естествено алтаварът потвърждаваше догадките му...

— Все пак се надяваме — продължи съществото, — че ще можем да се договорим с вашите предводители, за да избегнем войната, въпреки че вероятността за това не е голяма. Изучихме старателно вашата раса и ви познаваме добре.

— Питам се дали не се заблуждавате... — подхвърли човекът.

Виждаше пред себе си не грозни, напълно чужди на хората твари, а цяла цивилизация от подобия на Тейлът Ипсир, само че свободни от принудата да изглеждат веселяци и да плетат интриги. Дивите племена на Медуза ги наричаха демони, без да знаят, че неволно са прозрели истината.

— Разбираме какво ви тревожи — увери го алтаварът. — Някога много приличахме на вас. Първичната ни еволюция е протекла на планета, където условията са почти като на вашата Земя, макар те да са породили съвсем други форми на живот, както добре виждаш. Дишаме обаче същия въздух, прием същата вода, клетките на телата ни биха

изглеждали съвсем нормални за вашите биолози. И още — известно е, че само най-войнствените, готови да смажат всяка съпротива раси, непрекъснато разширяват пределите на завладяното от тях пространство. И тук не се различаваме. Ние също имахме империя, обхванала стотици звездни системи. Изправяхме ли се пред заплаха — сражавахме се! Точно заради приликите между двете раси прогнозирахме поведението на вашата Конфедерация, знаем какво ще направи тя с достатъчна точност... Ние обаче сме много по-стари от вас. Подбудите ни се промениха, стремим се решително и неотклонно към целта си. Вие все още съществувате само заради факта, че сте се появили на този свят. Не искаме нито да ви отнемем планетите, нито да поставим в зависимост човечеството. Но вашите предводители не са способни да ни повярват, защото не познават висшите цели. Нито ще разберат, нито ще приемат обясненията ни. Това е твърде печално — защото ние искрено желаем да направим всичко възможно, за да избегнем кръвопролитията! Затова позволихме на Крийгън да осъществи плановете си. А и тогава още имахме време. За жалост започнатите от него действия доведоха до сегашното положение. Утре ще предприемем последен опит за намиране на приемливо решение.

Той кимна.

— Да, утре започваме. Благодаря ви, че се съгласихте да говорите с мен.

Изглежда Мора, който му кимна, обърна гръб на алтаварите и излезе, без да продума. Агентът го последва без колебание, защото си спомни, че тези същества не държат особено на протокола.

Наложил се дълго да вдишва с пълни гърди свежия въздух, докато стомахът му се поуспокои. Шефът на сигурността го изчака търпеливо.

— Е, откри ли нещо, което да не съвпада с твоите предположения?

Агентът се замисли.

— И да, и не. Зависи колко точно превежда тази джунджурия. Чух каквото очаквах, но думите могат да означават коренно различни неща за напълно чужди една на друга раси.

— Каж ми — подхвана Мора, — ако, разбира се, с това няма да отслабиш позицията си на преговорите... Любопитно ми е защо според теб алтаварите толкова много държат на Диаманта?

— Ами... Предполагах, че е свързано с размножаването им, но ако съм разбрал правилно чутото, може и да не съм прав. Какво все пропускам, по дяволите?

Особнякът явно подбираше много внимателно думите.

— Да, не съм сбъркал в оценката си... Виждам, че си превъзходен аналитик, Керъл, по-остър дедуктивен ум от твоя едва ли съм срещал, без да забравям и за Крийгън. Недей да се измъчваш, като се опитваш да преодолееш непосилна пречка!

— Уверен съм, че нещо липсва в хипотезите ми, но ти не желаеш да го споделиш с мен...

— Не мисля, че точно сега е моментът за това. Възможно е отговорът да ни отнеме дори и нищожната надежда за мирно решение. Догадката ти за размножаването си я бива, придържай се към нея. Съветът ще те разбере, сигурно даже ще се примири с такова обяснение. Подходящо е като основа за преговорите. Истината обаче не биха преглътнали за нищо на света, защото страдат от същия пагубен недостатък като теб... и като мен, разбира се. Трябваше да ми демонстрират кое е вярно, за да ме убедят.

Агентът сви вежди.

— Добре де, поне ми кажи в какво се състои този недостатък.

— Имаш си работа с чужда раса, драги ми мистър Керъл. Онзи алватар ти натърти, че сме много по-подобни, отколкото подсказва страшната им външност и смрадта. И все пак те си остават друга форма на разума. Миналото им по нищо не прилича на нашето, а и техните реакции на предизвикателства са такива, че — уви! — за нас поведението им би било немислимо. Очевидно е за всеки, който се сблъска с тях, че ценностите, взаимодействието помежду им, възгледите им за света са непостижими за нас, без да се откъснем от всичко, което ни е създало такива, каквито сме.

— Ти разбираш ли ги?

— Понякога ми се струва, че съм съвсем близо, на една крачка от прозрението... Но, откровено казано, не ми се вярва. Знам с какво се занимават и защо го правят, макар че не е задължително и да го разбирам. Май ни е време за отдых, мистър Керъл. Утре ще уредим каквото можем и се страхувам, че надеждите на Крийгън — както и моите впрочем — ще бъдат стъпкани в калта. Твърде добре познавам онези прехласнати от всемогъществото си управници на

Конфедерацията. Ти се взираш в Тейлът Ипсир и виждаш чудовище. Аз пък гледам Конгреса, Съвета и администраторите на планетите, само за да видя цяло сборище двойници на Ипсир. Биха правили същото като него, ако знаеха, че ще им се размине безнаказано. Затова са избрали Диаманта на Уордън като място за изгнание. Искали са да имат убежище и спасителен изход, ако прекалят с кроежите си... Четиримата владетели на Диаманта съвсем не са противоположности на хилядите владетели из Конфедерацията, просто онези са по-ловки лицемери.

Обърна се да тръгне към стаята си, но агентът кротко сложи ръка на рамото му.

— Мора... Трябва да знам на чия страна си. Каква е твоята цел в играта? Мразиш Конфедерацията, но презираш и обществата по планетите в Диаманта. Надявал си се Крийгън да спаси човечеството, а работиш за пришълците. Какво искаш в края на краищата?

Шефът на сигурността въздъхна.

— Мистър Керъл, някога имах своя игра. Ала отдавна съм се отказал от тези досадни хитрини. Чувствам се хванат в капана на една безкрайна лудница, наричана Вселена от невежите, а нито съм я създал аз, нито мога да ѝ повлияя с нещо. В нашите очи алтаварите могат да изглеждат и премъдри, и безумци. Лудостта, разбира се, също е въпрос на гледна точка. Аз поне съм безнадеждно смахнат според нормите на Конфедерацията. Можеш да смяташ, че двамата сме в еднакво положение. Не сме искали да се озовем тук, нито пък сме жадували отговорността, която ни се стовари изневиделица. Ще направим каквото можем, защото няма къде да мърдаме, а не понеже сме най-подходящите. И тъй като самите ние сме луди, не се стремим към насилие и разруха, обаче уморено и мрачно ще се бъхтим до припадък да спасим поне нещо от руините.

— Живееш в наистина гадна Вселена...

Мора изведнъж се ухили.

— На твое място утре не бих засягал този въпрос, но... Искам да знаеш, че алтаварите са триполови. Единият пол дава спермата, другият — яйцеклетките, третият пък ражда малките. А понеже медицината им е самото съвършенство в сравнение с нашата, живеят поне три пъти по-дълго.

После се обърна и отиде да спи.

Мирната конференция бе уредена доста непохватно, но нищо по-добро не можеха да очакват при такава припряност. От самото начало агентът се чудеше защо са избрали точно Буджум, където нямаше подходящи условия, но сигурно тук беше най-удобно за алтаварите.

В залата седяха Владетелите, облекли най-официалните — тоест най-пищните си — дрехи. Срещу тях се бяха настанили „мистър Керъл“ и Думония, макар че и неговата кукла на конци Лару също присъстваше. Мора май не бе повярвал докрай в тайната власт на доктора, който пък охотно се зае да брани интересите на Конфедерацията, колкото и да го забавляваше тази роля.

На един от екраните се виждаше алтавар, може би същият от предишната вечер, на друг — двама мъже и жена в тоги, символизиращи постове им. Бяха най-старшите сред членовете на Съвета.

Агентът прехвърляше неспокойно бележките си. Няколко пъти се опита да срещне погледа на Ипсир, но Владетелят на Медуза се стараеше да го наблюдава само крадешком.

Когато техниците потвърдиха, че всичко е готово. Мора започна пръв не само като Владетел на Харон, а и донякъде от името на алтаварите.

— Тази среща се открива точно в десет часа сутринта по стандартното време на стражевия кораб. Аз съм Ятек Мора, временен управник на Харон. Вдясно от мен са Тейлът Ипсир, Владетел на Медуза, Уогънт Лару, Владетел на Цербер, и херцог Хамано Кобе, Владетел на Лилит. Упълномощени сме да преговаряме от името на цялото население в Диаманта на Уордън. Срещу мен са мистър Луис Керъл, извънреден и пълномощен посланик на Конфедерацията, и Антонини Думония, постоянен пълномощник на Конфедерацията в Диаманта на Уордън. — Лицето на Мора остана напълно сериозно при тези думи, но докторът едва не прихна. — Съветът се представлява от сенаторите Клон Луге, Моракар О'Хигинс и Суренда Капие. От името на ръководителите на алтаварския проект, представлявайки всички

алтавари в този галактически сектор, ще преговаря Хадаким Сууг. Името е само приблизително фонетично съответствие, но устройствата за превод са програмирани да го разпознават. Тъй като не можахме да осигурим присъствието на неутрална страна, аз ще поема засега председателството на конференцията, стига да няма възражения.

Никой не се обади.

— В такъв случай продължаваме. Мистър Керъл, моля ви да изложите позицията си.

Агентът кимна усмихнат.

— Няма смисъл да обяснявам подробно обстоятелствата, които доведоха до тези преговори. Ако всички участници не ги знаеха, едва ли щяхме да сме тук. Веднага обаче ще изразя позицията на Конфедерацията, кратко и откровенно до грубост — ние смятаме, че няма причина да се води война. Доколкото разбрахме, интересите на алтаварите се ограничават с Диаманта, което важи и за Четиримата владетели. А Конфедерацията не желае да търси конфликти с алтаварите и смята, че проблемите могат да се решат съвсем просто. Готови сме да предадем и признаем на чуждата разумна раса пълния суверенитет над звездната система Уордън, както и над пространството около нея в радиус двадесет светлинни години. Освен това гарантираме, че никакви лица или космически съдове, които не принадлежат на Диаманта, няма да нарушават тая зона, нито пък влизането и излизането на самите алтавари ще бъде възпрепятствано, дори ако се наложи те да минават през пространство, подвластно на Конфедерацията. Четирите обитаеми планети, известни като Диаманта на Уордън, както и техните станции и колонии в тази система, ще получат пълна и безусловна независимост. Оставяме на тях да уредят отношенията си с алтаварите, както им харесва. Ако пришълците са искрени в твърденията си, че не ги интересува пространството на Конфедерацията извън Диаманта, това би трябвало да отстрани противоречията. Всяко нарушение на условията, разбира се, ще е равносилно на незабавно обявяване на война, но зоната за сигурност ще бъде достатъчно обширна, та да е невъзможно изненадващо нападение.

Огледа участниците, за да разбере реакциите им. Бе подготвял предложението почти цяла нощ по защитената връзка с Крега и

Съвета. Ничие лице не издаде никакви емоции, само го слушаха напрегнато. Е, не всички — Ипсир си оправяше маникюра с пиличка!

— В замяна на това — продължи агентът — Конфедерацията очаква незабавно и пълно прекратяване на враждебните действия, предприети срещу нея от Четиримата владетели със съгласието на алтаварите, връщането на всички техни агенти в Диаманта, както и сключването на официално споразумение, че отсега нататък спорните въпроси между Конфедерацията и другата разумна раса ще се решават с преговори. И двете страни трябва да заявят, че се отказват от употребата на сила. Според нас това е задоволително решение.

Мора изчака, за да се увери, че е свършил.

— След като изслушахме позицията ви, имате ли какво да добавите, доктор Думония?

Дребосъкът завъртя глава.

— Добре! Забелязвам, че някои от Владетелите имат възражения, но ги моля засега да се въздържат от коментари. Искам да попитам Съвета дали потвърждава предложението.

— Да — твърдо отсече Луге. — Трябва да знаете, че Съветът го одобри с двадесет и един срещу само четири гласа. Това го прави абсолютно обвързващо за нас, ако и вие го приемете.

Мора кимна и се обърна към екрана, на който се виждаше алтаварът.

— Управител Сууг, готови ли сте веднага да дадете отговора си?

— Готови сме — прозвуча странният изкуствен глас. — Много бихме желали да приемем предложението, което удовлетворява основните ни потребности и отстранява възраженията ни срещу сегашното положение. Но смятаме, че това е невъзможно. Цялата история на човечеството не говори в полза на Конфедерацията. Твърде последователни сте, независимо от технологичното равнище и уредбата на обществото. От самото си начало като разумна раса се показвате крайно нетърпими към всички, които се различават от вас. Вие сте отявлени потисници. Подписвате договори, кълнете се да ги спазвате, само за да забравите задълженията си при първия удобен случай. Преследвали сте себеподобните си дори заради дребни разлики в цвета на кожата или костната структура на лицето... или пък защото са почитали друго божество. Договорите между държавите са били спазвани само докато и двете страни са се чувствали достатъчно

силни да унищожат противника, но никога не са се крепели на взаимното уважение. Проникването ви в космоса и развитието на технологиите са ви позволили да се уеднаквите и като раса, и като култура. А агресивността си просто сте насочили навън. Досега сте открили дванадесет разумни раси по време на експанзията си. Никоя не ви е била равна по мощ, нито се е доближавала до вас по култура. Пет цивилизации сте унищожили направо, просто защото не сте ги разбирали. Другите седем сте подчинили безмилостно и сте им натрапили своите ценности. Искам да е ясно, че не осъждаме тази ваша черта, както и не я одобряваме. Тя просто е присъща на всяка успешно заселваща пространството раса. И ние сме имали подобни прегрешения в миналото си. Но да се върнем към сегашните проблеми! За вас самите всяко споразумение с нас ще бъде лишено от смисъл, докато не опознаете силните и слабите ни страни. Просто искате да си осигурите време. Тъй бързо даден суверенитет се нарушава също толкова лесно. Ако не ви покажем и обясним всичко за себе си, вие няма да се успокоите, ще търсите всевъзможни средства, за да научите повече. Но ако удовлетворим желанието ви да ни опознаете, или ще ни сметнете за прекалено слаби и ще решите да се разправите с нас, или ще прецените, че сме несравнимо по-силни. Тогава няма да пестите усилия, за да ни надминете по могъщество. Затова вашето предложение цели просто да ви осигури време, докато откриете в какво се състоят преимуществата ви, или с други думи само отлага войната, докато съберете достатъчно сили, за да ни нападнете. Не ни предлагате нищо съществено, ето защо отхвърляме предложението.

Тримата от Съвета изглеждаха стреснати и смутени. Думония се наведе към агента.

— Синко, отърви ги от този срам. Току-що им удариха оглушителен шамар.

Той кимна и се намеси.

— Алтаварите имат ли насрещно предложение, което би позволило да избегнем войната?

Съществото заговори без колебание.

— Виждаме само една възможност да гарантираме безопасността си. Конфедерацията ще ни отстъпи контрола над своите космически апарати, които са в състояние да пътуват между звездните

системи, и няма да произвежда други. Всички транспортни и комуникационни връзки между заселените от хора планети ще бъдат управлявани от нас, ще ни бъдат предадени и оръжията, които биха могли да ни навредят. Тези условия ще важат за период от триста и петдесет години. От своя страна ние гарантираме, че ще поддържаме съществуващите пътнически и товарни линии, като ще добавим и нови, ако те са нужни за благоденствието на хората. Няма да се намесваме по никакъв начин във вътрешното политическо устройство на Конфедерацията. Но през посочения период няма да бъде разрешено завладяването на звездни системи, нито разработването на нови видове оръжие.

Съветниците зяпнаха, а Владетелите се подсмихваха многозначително.

— Вие... искате — възмути се Луге — цялото човечество да се остави на милостта на цивилизация и култура, за която не знаем абсолютно нищо! Как да вярваме само на обещания?! Едва ли говорите сериозно!

— Току-що предложихте да зарежете петдесетината милиона жители на Диаманта в ръцете на същата тази цивилизация! — изръмжа Ипсир. — Кое е добро за нас, трябва да върши работа и за вас!

Мора не трепна от намесата му, а тримата от Съвета се престориха, че не са го чули.

— В момента водим преговори — напомни сурово временният Владетел на Харон. — Нека спазваме приличието. Управителю Сууг, ще добавите ли нещо?

— Искам да попитам сенатора и съветниците му могат ли да измислят друг приемлив начин да гарантираме безопасността си?

— Даваме ви дума, че... — започна Луге, но алтаварът го прекъсна.

— Всички ваши обещания са празни приказки! Вие също го знаете. Още докато се подготвяхме за преговорите, пратихте огромен боен флот към Диаманта. А в самото навечерие на срещата изстреляхте четири от най-съвършените си разузнавателни сонди срещу нас. Сенаторе, известно ни е колко можем да вярваме на дадената от вас дума.

Разтревожените съветници си зашепнаха трескаво. Накрая Луге като че успокои колегите си и отново се обърна към камерата.

— Съгласни ли сте с искането ни за отлагане на преговорите, докато обсъдим друго предложение?

Мора огледа залата.

— Има ли възражения? Колко време ви е необходимо, сенаторе?

— Един... не, извинете, два часа!

— Някой да е против?

— Нека си приказват на воля! — сопна се Лару. — Сигурно ще е страшно забавно.

— Добре, така да бъде. Прекъсвам конференцията до дванадесет часа и тридесет минути по автономното време на стражевия кораб.

Двата екрана угаснаха, всички в залата видимо се отпуснаха. Лару и Ипсир изглеждаха особено доволни. Кобе се държеше невъзмутимо като Мора, който погледна двамата мъже, седнали срещу него.

— Е, все още ли мислите, че можем да се разберем?

— Съмнявам се — промърмори агентът. — Не и преди да си пуснем кръв. Ти какво ще кажеш, Мора? Алтаварите ще проумеят ли правилата в една демонстрация на сила и неуязвимост, или просто ще ударят с всичко, което имат?

— Да, тази игра им е достатъчно добре позната, ако за това питаш... Мога само да гадая обаче какви ходове ще предпочетат. Поне досега не са ни отписали. Не е дребно постижение.

Агентът стана.

— Трябва да обсъдя някои неща с моите хора.

Изтърси им каквото мислеше направо, без заобикалки, но май не му повярваха докрай. Поне не във всичко. И без това в началото се изненада, че приеха без съмнения почти всяка дума в доклада му. Явно компютърът беше подкрепил напълно неговите изводи, а и собственият им анализ на данните ги убеждаваше в същото. Само дето не можеха да укротят беса си от факта, че алтаварите превъзхождат във военно отношение Конфедерацията. Признаваха, че може би противникът има някои по-добри оръжия, но не допускаха да е постигнал предимство в цялостната си огнева мощ.

— Ясно, няма да споря повече — озъби се той. — Какво решение ще измъдрите накрая? Единствено ако се съгласите с тяхното искане,

те ще се почувстват достатъчно сигурни, то обаче е напълно неприемливо за нас.

— Бяхме прекалено щедри дори и в първоначалното си предложение! — намеси се Луге. — С нищо друго няма да се съгласим. А Ипсир си е все същият наглец — да ни укорява, че ги зарязваме под игото на пришълците, когато самите медузани открито се разбунтуваха срещу нас! Да си призная, от онези разплути твари тръпки ме побиват. Така ни се иска да имахме и още някое местенце, за да ги изнудваме, но за съжаление можем да ги притиснем единствено в Диаманта. Не ги познаваме изобщо. Онзи с пипалата налучка поне едно — в подобни ситуации само силата и страхът от нея имат значение. Знам, знам, мислиш си, че могат да ни разгромят, но ние все още не си представяме как точно ще стане. Единственият начин да научим веднъж завинаги каква е истината си остава демонстративната атака.

Агентът въздъхна.

— Не очаквах друго от вас, обаче съм твърдо против това решение. Не знам какво крият, но все ми се струва, че и алтаварите, и Мора ни се присмиват.

— Блъф, нищо повече. Ами че те няма къде да скрият дори малка ескадра! Допускаме, че самият Диамант може да е изключително добре защитен, но дори тогава са способни само да се отбраняват. И да имат по-голям флот, той трябва да е на седмици, даже на месеци път. Щом Диамантът е толкова важен за тях, ще ги заплашим. Така или ще покажат какво имат, или ще си признаят, че са се опитвали да ни надхитрят. Поне ще знаем с какъв противник предстои да се разправим...

— Нападнете ли, губим единствения коз, който все още имаме.

— Няма да връхлетим върху всички планети. Ще атакуваме само една. Демонстрация на сила и за двете страни в конфликта. Ако успеят да ни отблъснат, ще знаем по-ясно положението си. Ако не — под заплахата да ги лишим и от останалите три свята, те ще трябва да се съгласят с първоначалното ни предложение. И да унищожим една четвърт от техните там яйца ли, зародиши ли, пак ще им останат три четвърти... Предпочетат ли да отстъпят, поемаме всичко в свои ръце. Не е ли най-логично, че ако са можели да ни махнат от пътя си, отдавна да го бяха сторили?!

„Мистър Керъл“ тъжно поклати глава.

— Опасявах се, че ще стигнем дотук, макар да си бях позволил слабичка надежда. Съобщете им сами ултиматума си, на мен сърце не ми дава... — Поколеба се, но попита: — Избрали сте Медуза за нападението, нали?

Луге сякаш се учуди и след миг кимна.

— Да. Населението е най-малобройно, но планетата е основа на промишлеността в цялата система. Освен това само за този свят се сдобихме с доказателства, че има база на алтаварите. Ако унищожим Медуза, ще отнемем технологиите на Диаманта.

— Моля ви да ми обясните по-подробно намеренията си — тихо каза агентът.

— Това, което предлагате, ще се превърне в много страшно бедствие за вас, а не за нас — заяви алтаварът на съветниците. — Може би така е предопределено. Но не се надявайте на ограничена война, в която само да си премерим силите. Ако посегнете на обитаема планета в Диаманта, ще направим всичко, за да отстраним проблема окончателно.

— Искате — намеси се агентът в отчаян опит да спре онова, което вече изглеждаше неизбежно — да се доверим на честността ви, но не подкрепяте думите си с нищо. Сигурно разбирате, че цивилизация, разпростряла се на хиляди светове, не може да капитулира пред празни заплахи от противник, когото възприема като един огромен въпросителен знак.

— Знаехме това отдавна. — В електронния глас на Сууг сякаш се промъкна искрена печал. — Сега и вие разбирате защо обикновено предпочитаме да нанесем изневиделица унищожителния удар. Накрая резултатът е все същият, но поне ние не понасяме излишни загуби.

— И защо не го направихте с нас? — остро попита Луге, уверен, че е хванал пришълеца натясно.

— Ако вие бяхте изправени пред същия проблем и виждахте дори нищожен шанс да избегнете изтреблението, нямаше ли да се колебаете? Ние си позволихме да се надяваме. Сбъркахме и вероятно мнозина от нас ще загинат, но не съжаляваме. Не бихме

понесли вечно да ни измъчва въпросът дали не сме погубили напразно разумни същества...

— Съжалявам — отвърна сенаторът, — но няма да се примирим с вашите заплахи, непотвърдени от никакви факти. Ако можете да ни попречите да унищожим една от планетите, направете го. Ако не можете, най-добре се откажете още сега от играта и приемоте условията ни.

Мора за пръв път си позволи да покаже колко изопнати са нервите му.

— Кога ще нападнете? Алтаварите трябва да имат време, за да помислят и обсъдят в по-широк кръг решението ви.

Съветът напълно разбираше затрудненията на противника. Пришълците вероятно щяха да потърсят мнението на себеподобните си, отдалечени на твърде големи разстояния от Диаманта.

— От полунощ им даваме точно седем стандартни денонощия за размисъл — обяви Луге. — Дотогава или ще сме се споразумели, или започваме нападателни действия. Този комуникационен канал ще се поддържа през цялото време, а нашият представител ще бъде на разположение.

— Седем денонощия! — кресна яростно Мора и скочи от креслото. — Как да евакуираме хората в такъв срок?! С всички кораби на Диаманта, включително и херметизираните товарни контейнери, няма да спасим дори една десета от населението!

Сенаторът кимна.

— Ние подготвяме демонстративна атака, а не касапница. Имаме много сметки за уреждане с Четиримата владетели, но не желаем да пострадат невинни хора. Предоставяме ви шестнадесет пътнически кораба от най-вместителния тип — всеки превозва наведнъж по двадесет хиляди души. Ако ги искате, ще бъдат в орбита около Медуза само след два часа. Така ще успеете да се справите, стига да ги използвате по-пъргаво. Още сега можем да се споразумеем, естествено при приемливи за нас условия.

Тейлът Ипсир зарева необуздано, щом чу коя ще бъде мишената.

— Не можеш! Мръсник! Свиня такава! Ах вие, изчадия гнусни! За моя свят говорите! Мой е, а не на алтаварите! Няма да ви позволя да ми го отнемете!

Щом ужасният му гняв се отприщи, микробите на Уордън веднага проявиха особеностите, присъщи за Медуза. Външността на Ипсир се промени страховито, чудовищно. Сякаш бе изскочил направо от нечий кошмар за ада. Неузнаваемото създание се извъртя към агента, който равнодушно наблюдаваше метаморфозата.

— *Tu si gi насъскал!* — извреця гадината, насочила пулсиращ, наглед изгнил пръст към него. — Ще те убия, ще те убия!...

Ятек Мора вече бе насочил лазерен пистолет към Ипсир.

— Я млъквай, Тейлът — изсумтя отегчено той и натисна спусъка.

Чудовището се свлече под масата. Всички се вторачиха в него и видяха как лишената от съзнание купчина плът бавно възвръща човешката си форма.

Кунзер веднага нахълта откъм спалното помещение, където седяха и чакаха останалите. Не се държеше заплашително.

— Позволете ми да повикам още двама-трима — примоли се той, — за да го отнесем горе. Много ще трябва да се потрудим, докато му помогнем да се възстанови.

Мора кимна отсечено и прибра оръжието в кобура.

— Ще прехвърлим колкото се може повече от хората ви на южния континент на Харон. Ако видим, че няма да ни стигне времето, ще започнем да ги пръскаме навсякъде по Лилит. На Цербер просто няма свободно място. Когато Ипсир се събуди, кажи му да си урежда личните сметки след осем дни. Ако дотогава не прави каквото сме решили тук или започне да ни се пречка, незабавно ще го сполети съдбата на предшественика му. Напомни му, че не е нужно да знаем къде се намира. Стига да поискаме, алтаварите ще изпратят на микробите му команда да го изядат. Разбра ли ме?

Другите тепърва се опомняха от случката. Дори Луге се бе смръзнал — за пръв път виждаше с очите си на какво е способен микробът на Уордън.

Мора пръв си припомни задълженията.

— Заседанието се отлага за неопределено време. Всички стигнахме до съгласие, че след изтичането на седем денонощия започва война между Конфедерацията и алтаварите.

Луге тръсна глава и си възвърна самообладанието.

— Всяко враждебно действие преди изтичането на срока ще има още по-тежки последици — предупреди той безпрекословно. — Даваме ви тази седмица не само заради надеждата да стигнем до мирно решение, но и от почтеност и милосърдие. Ако сметнем, че злоупотребявате с търпението ни, ще се откажем от плана си и ще насочим всички бойни модули към звездата на системата, за да я превърнат в свръхнова.

В залата сякаш онемяха от заплахата; само алтаварът отвърна хладно от екрана:

— Гледката ще бъде особено любопитна. По този начин обаче ще ни създадете повече затруднения, отколкото сме в състояние да преодолеем в момента. Затова ще спазим срока. Искам да ви е ясно — нито вие, сенатори, нито Конфедерацията като цяло ще оцелеете дори няколко часа, след като разберете какво сте сторили.

„Мистър Керъл“ се смръщи и се взря уплашено в съществуването. „Ама че странен израз подбра. Твърде странен...“

Тейлът Ипсир се бе затворил в разкошната си орбитална станция и с нищо не пречеше на евакуацията. Почти през цялото време стоеше в градината на удоволствията, придружаван само от Уби. Излезе веднъж, колкото да се увери, че е осигурен влекач, който да изтегли станцията надалеч от Медуза.

Пътническите кораби бяха проектирани като множество свързани помежду си, но и самостоятелни при нужда модули — спускаха се едновременно към различните градове, за да поемат живия си товар.

Жителите на Медуза, от рождение свикнали да се подчиняват, правеха каквото им се казва, макар мнозина да се вайкаха и да мърмореха. Имаше отделни прояви на паника само в по-големите градове сред групички, които просто отказваха да повярват, че нещо наистина ги заплашва. Други изведнъж губеха упование в своето прекалено подредено общество, но Службата за наблюдение набързо ги връщаше в правия път. Освен това беше обявено, че който желае, може да остане, но рискува животът му да е доста кратък.

„Мистър Керъл“ пък се тревожеше за пръснатите из дивата пустош племена. Някои тъй и не успяха да открият, а повечето се отнасяха с плашливо недоверие към страшната новина и се изнизваха тихичко нанякъде. Най-сетне настоя да му предоставят совалка и се спусна на едно особено добре познато за него място.

Излезе от космическия съд в оранжев скафандър, макар да беше отметнал шлема на гърба си. Все пак носеше защитни очила и респиратор. Запъти се към отвесната скала с двойния водопад. Едва сега осъзнаваше напълно колко труден е животът тук за всеки, когото местните микроби на Уордън не са приспособили напълно.

Както и очакваше, в двора не се мяркаше никой. Той уверено влезе в приземната пещера и продължи навътре. Навсякъде факлите бяха запалени, значи наблизо се спотайваха хора.

Надеждата му се оправда — тримата старейшини го чакаха на тронове си отвъд подземната река. Спря и ги загледа.

Заговори го старицата отдясно.

— Все пак се върна...

Той се сепна.

— Знаете ли кой съм?

— Твоето тяло е лишено от микроби, но духът ти сияе през плътта — обясни другата жена. — Походката, говорът, държанието ти показват кой си.

— Значи се досещате и за какво съм дошъл.

— Разбира се — увери го първата старица. — Няма да спрем никого, който пожелае да напусне този свят, но ние оставаме.

— Ще го направят, повярвайте ми! — опита се да ги разубеди. — Ще ударят с толкова енергия, че и кората на планетата ще се стопи. Разбирате за какво говоря. Никаква власт на микробите няма да ви спаси, а и както се държат алтаварите, също няма да направят нищо за вас.

— Известно ни е. Но ако избягаме, ще превърнем целия си живот и вярата си в лъжа — намеси се мъжът. — Ще разчитаме на Богинята да ни пощади или да отнеме живота ни според волята си. Каквото и да се случи тук, ще отприщят стихия, която жалката Конфедерация не е и сънувала. Знаем колко ще се разгневи Тя.

— Обяснихте ли на поклонниците, че след два дни ще загинат?

— Точно така им казахме — увери го старецът. — Вече знаят, че телесната гибел е неминуема. Малцина избраха да тръгнат, другите са твърди в решението си.

— Тук обаче има две, които трябва да се спасят. Мисля, че дори и *вие* ще се съгласите.

Само след секунди иззад завоя на реката се появи малка лодка с двете жени, за които говореше агентът. Гледаха го уплашено и озадачено. Помогна им да стъпят на каменния бряг и веднага видя колко е напреднала бременността им. Бура и Анджи не преставаха да го зяпат мълчаливо. Все пак след известно време Бура се престаши:

— Казаха ни, че Тари се е върнал... Ти кой си?

— Тари е мъртъв, както вече знаете — отвърна той с печален глас. — Аз съм... негов баща; и негов брат.

Анджи ахна, досетила се първа. Нали през седмиците в пустошта Тарин Бул им беше обяснил какво представлява!

— Значи си човекът, който...

Задави се и не продължи. Той кимна.

— Дори да не разбирате всичко, доверете ми се. Бях с вас в тунелите под Рошанд, пътешествахме заедно. Дойдох в убежището и останах с Тарин Бул до мига на смъртта му. Не съм Тарин, но той живее в мен. Ето защо трябва да ви отведа.

— Чухме, че ще взривяват планетата. Вярно ли е? — скептично попита Бура.

— Вярно е.

— И нищо не може да ги спре?

— Опитах се... Господи, как ли не ги убеждавах! Но имаме насреща си твърде много мъже и жени, които хем се опияняват от властта си, хем се боят до смърт. Ще спасим колкото може повече хора. А вие носите в себе си бъдещето на Тарин Бул, всичко, което му е останало. Не го погубвайте докрай. Елате с мен!

Те се спогледаха неуверено. Бура стисна ръката на Анджи и натърти:

— И глутница харари няма да ни задържат тук нито минутка повече, щом има начин да се махнем.

Той се засмя до уши.

— Чудесно! — После изви глава към старейшините. — Вие няма да тръгнете, това ми е ясно, но позволявате ли поне да говоря с останалите тук? Да им дам последен шанс?

— Позволяваме — отрони първата старица. — Върви на двора, ще ти ги пратим.

Вложи страст, красноречие, убеждение. Не постигна почти нищо. От скупчените наоколо двеста души само седемнадесет поеха подадената им ръка — всички до един бивши жители на градовете, както се оказа по-късно.

Никой от тях не бе влизал досега в совалка; наложи му се да прахоса доста време, докато ги научи да нагласят предпазните ремъци и уталожил страховете им. Петнадесет бяха жени, бременни поне в седмия месец.

Щом се поуспокоиха, започнаха да се радват на пътешествието. Агентът се насочи право към орбиталната станция над Цербер, като предварително се обади на хората на Думония да се подготвят.

Трябваше по-скоро да освободи совалката за нови спасителни операции.

Изненада се, че докторът го посрещна лично и когато настаниха набързо бегълците, остана им малко време да си поприказват. Думония наблегна на последиците от бъдещите събития за хората.

— Знаеш, че вече има само две възможности — или Конфедерацията, или Диамантът ще изчезнат.

„Мистър Керъл“ кимна.

— Няма как да не прозра това. Ако се спомине Конфедерацията, ние оставаме живи, но в доста рошаво положение — без никакъв внос на технологии, а и алтаварите повече няма да се свират в тайните си дупки. Ако пък го отнесе Диамантът, значи сме свършили много работа за нищо.

Думония се ухили.

— Не ми се вярва да стане така. Сигурно разбираш, че разрухата отдавна яде отвътре Конфедерацията. Освен това взаимната зависимост на световите ѝ ги прави страшно уязвими. Трябва само да съжаляваме, че подривната война на Крийгън не успя да ни избави от проблемите, но провалът също можеше да се предвиди. Макар системата да е крехка и прогнила, все още има достатъчно сили да се крепи. Посвоему Конфедерацията е изумително човешко постижение, засенчващо и най-бляскавите империи от миналото. И все пак е задължително да сподели участта им — те или се разпадат, щом започнат да клонят към залез, или застиват в гибелна неподвижност.

— Стигнах до същия неизбежен извод — съгласи се агентът. — Ужасно е обаче, че толкова милиарди ще умрат... Мисленето на алтаварите ни е чуждо, но те не ми се сториха чак такива варвари. Как ми се иска да ги разбирах по-добре! Не проумявам и сегашното им бездействие. Защо, щом могат, не ударят веднага? Имат шанс да спасят Медуза, а я оставят да загине.

— Не знам — вдигна рамене психиатърът. — Не мисля, че и Владетелите са по-осведомени. Без да броя Мора, разбира се.

— Ти предпочете да си на наша страна — за което винаги ще благодаря на небесата — понеже се боеше от пришълците. Сега какво мислиш?

— Че какво толкова да мисля? В науката човек се занимава с онова, което му предлага действителността, не с желанията и

предпочитанията си. В края на краищата може би и благодарение на нашите усилия се стигна до война. Ако пришълците я загубят, свършено е с нас. Ако победят, ще трябва да мислим усилено за отношенията си с тях и за собственото си бъдеще. Сам виждаш, че стискам палци, макар да им нямам вяра...

— Но ако оцелеем, все пак ще трябва да измислим нещо. Да предположим, че алтаварите наистина ни зарежат да се оправяме сами на останалите три планети. Тогава какво ще стане?

— Аз се включих в цялата тази щуротия — промълви Думония, — защото смятах, че така се боря за личното си оцеляване. После, както и ти знаеш, целите ми се промениха. Вече исках в световите на Диаманта да има по-добре устроени и малко по-свободни общества. Да дадем възможности на хората с техните нови, чудати способности, пък да видим какво ще измайсторят. Предостатъчно предизвикателство за един старец, прав ли съм?

Агентът се разсмя.

— Стига и за по-млад човек. Ами бегълците от Медуза? Може би с изчезването на планетата и те ще се лишат от скритата в тях сила. Ако все пак я запазят, не е ясно дали децата им ще се раждат със същите особености, или ще бъдат приспособени към Харон или Лилит.

— Да почакаме и ще видим! Подозирам обаче, че компютърът за всички ни е един и същ. Вероятно са го натикали някъде из поголемите спътници на Момрат; излъчва и приема на отредените му четири честоти, независимо какво става из Диаманта. Ако съм прав, бегълците ще запазят способностите си, а и децата им ще ги имат. Харон ще се превърне в странно двурасово общество и там ще трябва много да внимаваме. След време ще научим тайните на микробите и отново ще излезем от тази звездна система, но и дотогава няма страшно — всяка от планетите може да поеме десетки пъти повече хора, отколкото са те сега. Ще имат на разположение няколко поколения, за да си решат проблемите, и то без да се борят с досегашното потискащо ни невежество. Убедиш ли любознателните умове, че нещо е възможно, ще се побъркват от инат, докато не го разчепкат докрай. Точно затова ние — хората, сме толкова особен случай във Вселената.

Време беше агентът да се захване отново с работата си, но много му се искаше да зададе още един въпрос.

— Ами момичето на Ипсир? Какво ще стане, ако му я отнемем... или ако се освободи сама?

Психиатърът въздъхна.

— Джоргаш е врял и кипял в особеностите на тамошните микроби. А процесът е толкова свързан с физиологическия калъп, който се налага на организма, че няма как да се върне назад. Предполагам, че момичетата за забава изглеждат на компютъра като дървета или животни и затова той поддържа състоянието им устойчиво. Нали такава е функцията на микробите? Ако допуснем за миг, че твоят компютър ни позволи да използваме записа на Тарин Бул, можем да го наложим отново в съзнанието на момичето, но какво ще стане тогава? С това тяло, променено дори генетично, с новото хормонално равновесие... Сигурно ще се побърка. Макар че не вярвам да е напълно лишена от твоя интелектуален потенциал. В момента, разбира се, въпросът е съвсем абстрактен, но ме омайват перспективите. С нейната външност и емоционална сила, като добавим и превъзходния ти ум... Нищо чудно след две-три години тя да определя съдбите ни. Струва си да помисля по въпроса!

— И аз много мисля за това — промърмори агентът. — Сигурно ще се заема по-сериозно, ако след три дни още дишам. Сега обаче трябва да тръгвам.

Стана, но Думония побърза да го хване за ръкава.

— Момче, внимавай с Ипсир! Винаги е подкрепял идеята за война с Конфедерацията. Сега мечтата му се сбъдна, но на цена, каквата и през ум не му е минавало, че ще плати. Няма да прости на алтаварите, само че на тях не може да си отмъсти. Затова безумната му ненавист, разочарование и ярост почти сигурно ще се насочат към теб и твоите събрата. Питам се дали не прекарва цялото си време в кроежи как да ви изпързала. Няма да ви убие — не му е в стила, а и удовлетворението би било твърде кратко. Ще измисли нещо несравнимо по-страшно.

Агентът кимна и стисна дружески ръката на доктора.

— Знам и няма да го забравя. Ако още ни има след три дни, аз също ще помисля какво да сторя.

— Да — мрачно се съгласи Думония, — ако още ни има. Макар че... империите никога не потъват тихо и мирно в забравата.

Върна се на Буджум в нощта преди изтичането на срока, както бяха поискали и от Конфедерацията, и Мора. Включи защитения приемо-предавател и се свърза с Крега.

— Никой ли не размисли? — попита, поддал се отново на безумната надежда. — Евакуацията на хората от Медуза още не е завършила, а има между петдесет и сто хиляди души, които не можем да отведем.

— Дори не им минава през ума — отвърна комодорът. — Трябва да ти призная, че доста се измъчихме, докато укротим част от сенаторите и военните. Настояваха да се откажем от ограниченията в конфликта, който и без това се очертава като прекалено кървав. Освен това в различни точки около нашите светове засичаме чужди кораби. Гмуркат се в нормалното пространство и пак изчезват, преди да ги докопаме. Някои са направо страшнички. При теб също ли не омекнаха?

— Няма шанс. Говорих пак и с алтаварите, и с Мора, който вече *предвкуша* представлението. А тези надничания на корабите им за опипване на нашата отбрана ме плашат още повече. Тук няма и следа от струпване на голям флот. Сигурно ще измислят много коварен начин да се разправят с ударната група.

— Пускаме какви ли не компютърни симулации и дори ако заложим хипотезата, че притежават само една десета от нашата огнева мощ, резултатите са катастрофални — унило промълви Крега. — И Сигурността, и Командването на военните системи се изнесоха в резервните си щабове по разни затънтени кътчета на галактиката. Смятаме, че алтаварите са разпръснали силите си и ще прилагат тактиката „бий и бягай“. Ще налетят, ще пръснат на атоми по-слабо защитените планети и ще офейкат. Необходими са ни към две хиляди тежки крайцера с пълен комплект модули за що-годе прилична отбрана, а имаме всичко на всичко триста. Доскоро и те ни изглеждаха прекалено много...

— Значи властите са готови да допуснат продължителна касапница в такива мащаби?

Комодорът кисело се засмя.

— Синко, нима още си позволяваш лукса да бъдеш наивен? Съветът, Конгресът, останалите тузари се свряха по най-недостъпните

местенца. Ще умрат от старост, не от друго. Време е да прозреш грозната истина — те ще се стремят към победа на всяка цена... която някой друг трябва да плаща.

Агентът поклати глава. И Фалън, и Корман бяха прави. Диамантът на Уордън изобщо не беше противоположност на Конфедерацията, а само нейно отражение — заради местните чудатости. Е, нямаше намерение повече да се крие от истината. Нищо не го свързваше с предишния му живот.

— Сбогом, Татенце — каза с искрена тъга.

— Сбогом, Контрольор.

Замахна и запрати устройството с все сила в стената. След миг парчетата издрънчаха пред краката му.

Ударната група вече беше в пълна бойна готовност. Оставаше само един час.

Мора се извърна и му кимна, когато влезе в претъпканата зала.

— Здравей, мистър Керъл — рече добродушно той. — Настанявай се. Някои от най-добрите ми спецове са тук и решихме да се възползваме от комуникациите, за да следим какво става. Корабите на алтаварите никак не са подходящи за нас, а и командният им център не е предназначен за хора. Уредих обаче да се прикачим към техните роботи-наблюдатели, за да... е, ще го кажа откровено — да погледаме това шоу.

Агентът се подразни. Не успяваше да разбере този човек — ту уморен от живота философ, ту майстор на интригата, ту подобие на Ипсир в пренебрежението си към чуждите страдания и разрухата.

Още неколцина седяха около масата, някои с малки терминали пред себе си, други с примитивни бележници. Личеше, че ги е обзето любопитство, но от тревога нямаше и следа. Повечето бяха от Харон. Представител на Медуза не бе дошъл да гледа.

На един от екраните имаше триизмерна схема на ударната група и планетите в Диаманта. Обхващаше системата само до орбитата на Момрат.

Две от бойните станции с цялата си свита от крайцери се бяха отделили в защитни формации. Другите две се сближаваха бързо с целта — очевидно възнамеряваха да измъкнат врага от укрытията му, за да проверят неговите възможности за отбрана.

„Мистър Керъл“ се намръщи.

— Доколкото виждам, алтаварите не оказват никаква съпротива.

Мора се разположи по-удобно в креслото, без да откъсва поглед от екраните.

— Основната група ще бъде пресрещната само от стационарната планетарна отбрана и ще понася все по-големи загуби с намаляване на разстоянието. Но и защитните отряди ще бъдат нападнати в подходящия момент.

— Значи алтаварите все пак имат свои сили в Диаманта! Къде са?

— Ще ги видиш, като му дойде времето. Имай още мъничко търпение. Предстои ти да станеш свидетел на събития, каквито хората не познават, а и малцина измежду алтаварите си спомнят нещо подобно. Разбира се, ако Конфедерацията реши да ни преметне и се впусне в масирана атака срещу всичките четири обитаеми планети, сценарият може драстично да се промени...

Щом настъпи полунощ, сякаш всички рязко и едновременно си поеха дъх; но не последва незабавна промяна. Ударната група продължаваше да напредва и вече пресичаше орбитата на Орфей — най-външната планета.

Три минути по-късно спря между нея и следващата — Едип. Крайцерите веднага се разположиха така, че да защитават възможно най-добре бойните станции. Изведнъж избръмча сигнал — от станциите заструиха потоци бели точки. След няколко секунди пороят спря.

А от спътниците на Момрат пък се протегнаха реки от синя светлина, които се впиха в облака от модули. Около една трета от роботите се отклониха към източника на заплахата. Много от модулите бяха унищожени още в първата секунда.

— Глупаците ги събраха прекалено нагъсто! — ухили се Мора.

Навсякъде по екрана гаснеха бели точки. А широките сини лъчи се местеха толкова бързо, че човешките очи не можеха да ги следят непрекъснато. И винаги намираха точно мишените си.

— Пуснаха втората вълна... разпръсква се! — възкликна един от помощниците на Мора.

Бойните станции изстреляха нов порой от модули, които веднага се разделиха в много обширен сектор. Налитаха от всички посоки.

— А, тъй вече бива — промърмори под носа си особнякът от Харон.

Агентът се вторачи изумен в него и останалите. Част от роботите се насочваха право към спътниците на Момрат, но никой тук не проявяваше признаци на страх!

— Искам да виждам какво предават и камерите! — заповяда Мора.

Друг голям екран се раздели на няколко прозорчета. Една от камерите показваше Медуза отдалеч, само като бяло-зеленикав диск. Някои изглежда бяха в орбита около планетата или на самата ѝ

повърхност. Имаше панорама на град, в друго прозорче пък се виждаше бялата грамада на Божествения зъбер.

— Защитните полета вършат добра работа — нехайно отбеляза Мора. — Но едва ли ще спрем всички модули, защото трябва да пазим около Момрат и да прикрием плътно останалите три планети. Ето! — посочи той. — Вижте небето над онази равнина!

В ясната синева се спускаха ярки линии, оставяйки керемидени следи. Ставаха все повече, изпълваха небето — модулите на свой ред се разделяха на по стотина самостоятелни оръжия, всяко сеещо опустошение.

Страшни взривове се издигаха в ослепителни кълба. Една от камерите угасна, замени я изглед от друга. Явно бяха разположени достатъчно нагъсто по повърхността на Медуза.

По диска на планетата просветваха хиляди огънчета.

„Мистър Керъл“ изви очи към екрана с оперативната схема и зяпна слисан — идеална сфера от жълти точки се свиваше отвсякъде около Диаманта. Нямахте как да види размерите и формата на новите кораби, но бяха дяволски много и може би надвишаваха по брой цялата ударна група.

Алтаварите ли атакуват? — настоятелно се обърна той към Мора.

— О, да. Много ни облекчихте задачата с решението за тази допълнителна седмица. Разположихме така собствените си сили, че да изскочат от подпространството в точно определени точки. Ще нападат само двете защитни крила. А целта на нашата основна група ще бъде да не допусне нападения срещу другите планети.

— Но с такава мощ можеха лесно да опазят цялата система! — кресна вбесен агентът. — Съзнателно пожертвах Медуза!

„Защо? Защо?! Какво съм пропуснал?“

Флотът на алтаварите се раздели на три. Около защитните формации на ударната група се образуваха две по-малки кълба.

По движенията на новите кораби можеше да се съди, че са помалогоабаритни от крайцерите на Конфедерацията, ала пък несравнимо по-бързи и маневрени при подсветлинна скорост. Свиха обръчите си около тромавите бойни машини на врага и не им дадоха дори нищожен шанс да се измъкнат. Но и самите крайцери нямаха никакво намерение да бягат от битката. Подредиха се в класически отбранителен периметър около станциите и незабавно започнаха контраатака.

Яростта на отприщените енергии се разбушува така, че на екрана се развихри хаос от багри, а компютрите престанаха да показват прегледно сражението.

Мина доста време, докато проличи накъде клонят везните. Пъргавите и трудно уязвими кораби на алтаварите, командвани от програми със заложен в тях опит от истински войни, а не просто от симулации, все пак имаха преимущество.

Главната група между орбитите на Орфей и Едип се престрои. Компютрите ѝ бързо извличаха поуки от сблъсъка. Станциите не се опитаха да навлязат по-навътре в системата, нито пък нападнаха основната част от силите на пришълците, които образуваха внушителен защитен периметър около останалите три планети.

Скоро от двете допълнителни крила на ударната група не остана нищо и командирът ѝ се отказа от методичното усилване на нападението срещу Медуза. Реши да свърши по-бързо с планетата, преди пооределите флангови сили на алтаварите да се съберат с останалите.

Агентът се възхити на здравомислието и издръжливостта му. Не помогна на и без това обречените си резерви, за да не отслаби своята позиция. Явно адмиралът — мъж или жена — съзнаваше, че врагът ще се стреми да брани трите планети и спътниците на Момрат. Щом си свършеше работата с Медуза, оцелялата половина от ударната група можеше да се заеме и с корабите на противника, избрали вече защитната тактика.

Само две камери на повърхността на планетата продължаваха да предават, едната от тях — разположена далеч на север, където прастарите ледове започваха да се топят. За пръв път след цели геоложки епохи Медуза беше покрита от океани... чиито води кипяха.

— Още един залп. Това е! — подвикна някой в залата и в същия миг и последните камери на повърхността угаснаха.

Забилите се надълбоко бойни глави избухнаха едновременно навсякъде. Освободиха толкова много енергия, че самата атмосфера пламна, а кората на планетата изглежда достигна точката на топене. Дискът на Медуза бавно промени цвета си до мътночервено — магмата вече се движеше на воля в пукнатините на доскоро твърдата си обвивка.

Гледката беше отвратителна, но агентът продължаваше да се взира в екрана като омагьосан.

— Всеки момент... — изсъска Мора, после кресна: — Започна се!

Отначало не се случи нищо неочаквано. Внезапно „мистър Керъл“ тръсна глава и разтърка очи — образът пред него сякаш се разми и разкриви. Медуза вече изобщо не приличаше на диск, а се удължи като буца от кафеникаво-алено желе. Раздуваше се ненормално бързо, скоро удвои размерите си.

Агентът потърка брадичката си и измънка:

— Какво е това, по дяволите?

Издутината се разтегна още повече, накрая се раздели и отново се видя пламтящо кълбо там, където доскоро беше Медуза. Другата грамадна маса обаче пулсираше, гърчеше се и... изведнъж се стрелна в определена посока. Ускоряваше се невероятно към ударната група на Конфедерацията, която незабавно започна да я обстрелва с всичките си оръжия.

Флотът на алтаварите се устреми след кошмарното видение в разгърнат клин.

— Отблизо! — изръмжа нетърпеливо Мора. — Покажете ми този колдах отблизо!

Пръстите на помощниците му зашариха трескаво по пултовете и откриха една оцеляла камера край орбитата на външна планета.

Чудовищната, неспирноменяща се форма изглежда се състоеше почти изцяло от енергийни полета и приличаше на обезумяла, колосална по размери кълбовидна мълния. Само че в движението ѝ нямаше нищо налудничаво — продължаваше право към ударната група, без да се забавя нито за миг въпреки страшните залпове. Поглъщаше наведнъж стотици модули, всеки от които можеше да унищожи малък свят.

Нахлу сред флота на хората, преди някой да се сети за каквото и да е противодействие, изстреля десетки хиляди пипала от пламък към корабите и модулите, взривявайки боеприпасите, които им бяха останали. Двете бойни станции изчезнаха в ослепителни огнени топки, равняващи се по блясък с погубената Медуза. Външните формации на ударната група, озовали се извън обсега на колдаха, се опитаха да се

разпръснат, но корабите на алтаварите ги застигнаха и затвориха обръча около тях. „Мистър Керъл“ тресна с юмрук по масата.

— Разбира се, разбира се! — ръмжеше разярен на себе си. — Защо, да пукна дано, не се сетих?! Не една чужда раса, а две! На Медуза усетих съзнанието на това чудо!

Мора следеше жадно битката, но подхвърли:

— Да, две раси. Алтаварите служат на колдахите и ги пазят.

— А тези... колдахи. Що за кошмарни твари са? От какво се състоят? Как изобщо е възможно да съществуват?

— Не знаем. Алтаварите ги изучават от хилядолетия, но и те нямат смислено обяснение. Колдахите не са много на брой, нямаме представа дали са възникнали в тази галактика или дори в тази Вселена. Скитат самотни из пространството, докато не се натъкнат на планета, която им подхожда по размери, тип и орбита. Преди хиляди години алтаварите били империя в период на експанзия, също като Конфедерацията. Един колдах преспокойно се настанил на някаква тяхна планета. Тези създания са едновременно енергия, материя и каквото още си представиш — когато и както го пожелаят! Докато се намествал в планетата, колдахът взел, че изтребил към три милиарда алтавари. Естествено започнала дълга и гадна война.

Агентът закима, вече се досещаше за продължението на историята.

— Нападнали го с всичко, което имали под ръка, резултатите обаче били обезсърчаващи. Успели само да го ядосат. Разпердушинил флота им и налетял на друга планета. Но и те упорствали — преследвали го, тормозели го по всевъзможни начини и в същото време, се опитвали да научат нещо повече за него. Превърнал се в истинска мания за тях... И макар колдахите да не обичат много чуждите компании, помежду си общуват по някакъв начин. След стотици години се появили още из звездните системи, обитавани от алтаварите. Постепенно започнали да отвърщат на атаките, дори преди те да са започнали. Загубите на алтаварите станали ужасяващи и най-сетне били принудени да се откажат от тази безсмислена война. Напънали се да измислят нещо ново и пак опитали — напразно! Хиляди години се проваляли. Но научили туй-онуй! Когато колдахът се настанява на планета или по-точно — в самата нея, не добавя почти нищо към масата ѝ, защото явно остава в енергийно състояние. Отделя

обаче колонии от микроорганизми, за да се маскира като част от природата...

— Аха, микробите на Уордън! — поклати глава „мистър Керъл“.

— Никой не знае защо предпочитат точно такива планети, нито пък от какъв зор ги правят обитаеми за раси като нашите две. Ето ти класически пример за чужд разум — толкова са различни от самата ни концепция за живот, че е немислимо да проумеем същността им. Впрочем твоят човек на Медуза е влязъл веднъж в досег с тамошния колдах.

— Да, но аз се заблудих, че е напипал планетарния компютър.

— Какви ти бяха впечатленията все пак?

— Ами... знаеше, че съм там, но не го интересуваеше особено. Внуши ми впечатление за безмерно превъзходство, после ме отпъди като мушица.

— Аз прониквах много по-надълбоко през годините — промълви Мора. — И усилията ми си оставаха все така вбесяващо безплодни. Дори не съм убеден, че съзнанията ни влизат във връзка с действителната същност на колдахите. Долавяме представата за могъществото им... и защо не? Несъмнено знаят, че и ние съществуваме, може би са наясно дали сме приятелски настроени, но толкоз. Не е изключено някой ден и да ни просветне що за твари са, въпреки че лично на мен не ми се вярва. Продължаваме само да ги изучаваме упорито! Все още ни се струва, че е невъзможно да ги има, но и те май се подчиняват на природните закони. Просто познават няколко в повече...

Агентът погледна за миг екраните. Всичко беше свършило. Най-могъщата ударна група в историята на Конфедерацията бе пометена — отчасти от противник, който се бе подготвил по-добре за сблъсък, отчасти от същество, в чието присъствие адмиралът и помощниците му едва ли бяха успели да повярват, преди да бъдат изтребени.

— Накъде ще се отправи сега?

Мора вдигна рамене.

— Накъдето си поиска. Вероятно ще се зарови в още някоя планета и ще я преобрази. Не повтарят направеното, но накрая все се получава нещо познато и търпимо за нас, особено що се отнася до атмосферата. Остава така около хиляда години, ако никой не му досажда, после се премества в друга звездна система и пак се захваща

със своята работа. Когато реши да си тръгне, не поврежда нищо от средата, дето я създават неговите мъничета. Мисля, че колдахите са ключът към загадката защо в галактиката има толкова много обитаеми за човека планети. Макар и наглед да блуждаят без посока, подбират все безплодни светове и ги правят годни за живот. А когато се изнесат, техните микроскопични симбионти остават, но не се саморазрушават, както ако ги запратиш надалеч. Лека-полека изчезват, кротко и незабележимо. И започва нормалната еволюция. — Мора се ухили. — Знаеш ли, не е изключено и ние, и алтаварите да сме се появили като вторичен ефект от заниманията на колдахите. Приказно ще ни се отрази на самочувствието, ако е така, нали?

— Но... нали ти каза, че вонящите влечуги дълго са се борили с тях, а сега ги пазят.

— Вярно е. — Странният мъж помоли един от помощниците си да донесе нещо по-силно за пиене. — През хилядолетията на отчаяние и инат изглежда колективното им съзнание се е променило. Писнало им е да си разбиват главите напразно, примирили са се някак с по-могъщите. Полека-лека колдахите се превърнали в средоточие на живота им, накрая алтаварите започнали да съобразяват с тях всяко свое действие. Не искам от мен да ти обясня защо е станало така — донякъде е въпрос и на религиозна мистика, а за тези неща не можем да се разберем дори помежду си, камо ли с извънземни пришълци! Те просто се стараят да не допуснат никаква намеса в дългата дрямка на колдахите и дори се опитват да ги насочат с корабите си към светове по свой избор. Не ме питай и за това... но щом започнали да помагат на енергийните облаци, вместо да ги тормозят, създанията станали сговорчиви едни към други. В Диаманта пък се случило нещо невиджано дотогава — домъкнал се някакъв особено грамаден колдах и хоп!... размножил се чрез делене досущ като най-простата амеба. Трите новородени веднага си избрали по една планета. В Лилит пък се настанила майчицата и затуй там контролът над средата станал особено суров. После и алтаварите се заели с тези светове. Вече са способни да създават свои разновидности от микробите на Уордън и да ги контролират напълно. Дори успяват да влияят, макар и ограничено, върху истинските... А, пропуснах да спомена, че още в началото огледали климата на планетите и избрали кой животински вид ще бъде господстващ на всяка от тях.

— Поне за тази подробност се досетих — промърмори агентът.

— Това също влиза във великия план на алтаварите! Колдахът се изнизва тихичко; за разлика от пристигането му, когато си тръгва, все едно просто се вдига гъста мъгла. А алтаварите се мъчат да проумеят как да повлияят на естествената еволюция след това. Извънредно дългосрочен проект. Искат да разберат и кои фактори са задължителни за възникването на разум в различните екосистеми. Разбира се, нашата поява обърка всичко...

— Аха, понеже параметрите на електрохимична активност в човешкия мозък са почти еднакви с честотите, на които колдахът управлява микробите си, нали? Ето как сте се сдобили с необикновените си способности! — „Мистър Керъл“ поумува малко и попита: — Правилна ли е догадката ми, че тези честоти са недостъпни за алтаварите?

Мора се изкикоти.

— Е, могат да се включат към тях чрез машини, но не и направо.

Агентът подсвирна слисан и награби първата чаша, до която стигна ръката му. Отпи може би излишно голяма глътка.

— Значи и ние сме станали част от проекта...

— Не част, а сърцевината му. Конфедерацията обаче се превърна в сериозна пречка. Да не споменавам, че щом нашата раса може да се настрои поне към един от начините за връзка с колдахите, алтаварите трябва да са се уплашили за смисъла на съществуването си. Да, според мен те много се боят, че ако повторим взаимодействието им с колдахите, ще започнем полека-лека да се разбираме с безплътните твари. Кой знае. Все пак мисля, че са ни твърде чужди, за да установим нещо повече от елементарно общуване.

Агентът завъртя глава, леко замаян от наученото.

— Значи за алтаварите ние сме били демоните... Страхували са се, че ще им отнемем боговете! Ако крайният резултат не беше толкова трагичен, щеше да е смешно, нали? Добре де, защо веднага не са отстранили заплахата, като оставят живи само хората в Диаманта?

— Не помниш ли думите на стария алтавар? Точно такива са били намеренията им. Но те са огромна цивилизация, пръсната из половината галактика — винаги и навсякъде около колдахите. Трябвало е да се справят с империя, чиито възможности не са им били известни. Искали първо да проверят как мислим, каква тактика ще

предпочетем. И смятали, че имат време. Остават около триста години до момента, когато колдахите ще напуснат Диаманта. А били тук повече от четиристотин, когато сме се появили ние. Алтаварите изчакавали петдесетина години, за да ни изследват чрез микробите на Уордън. И осъзнали колко е различна връзката ни с дребосъците. Едва тогава започнали да обмислят дали да съберат флота си, пръснат на огромни разстояния. Решили, че им е по-лесно да си направят необходимите кораби тук, както и да отгледат такива свои разновидности, които са най-подходящи за война с Конфедерацията. По времето, когато били готови, Крийгън станал Владетел на Лилит.

— И случайно се натъкнал на истината?

— Също като мен. На всяка планета има точка, където досегът на колдаха със средата е най-пряк. Не знам защо е така. Обикновено това са на най-недостъпните и противни места. На Лилит — почти точно на северния полюс. На Харон — островче близо до южния континент. Нямам представа какво е търсил Крийгън на северния полюс! Може да са го упътили потомците на първата изследователска група, които почитали планетата като божество.

— Ясно как е станал Владетел... Но още ме озадачава, че алтаварите са приели плана му за разрушаване на Конфедерацията отвътре.

— Няма нищо за чудене. Не се чувстваха готови да си уредят сметките с нас. Освен това бяха почти сигурни, че той няма да постигне нищо. Проявиха снизхождение, пък и така се сдобиваха с военните сведения, от които имаха нужда. Изобщо не им е хрумвало да се примирят накрая с някаква могъща империя от същества, които биха могли да се сближат с колдахите и симбионтите им без тромави механични приспособления.

— Е, сега какво ще сполети Конфедерацията... а и нас?

Мора въздъхна.

— Алтаварите ще разделят силите си на малки, но смъртоносни отряди и ще нападнат зле защитените планети. Скоро към тях ще се присъединят и онези кораби, които няма да последват колдаха в пътешествието му към друга звездна система. Ще причинят разпадането на империята и макар че сигурно ще пощадят стотици светове, цивилизацията там ще се върне много назад. А Конфедерацията ще продължи фанатичната си съпротива, ще свива

постепенно отбраната, докато е в състояние да защитава собствените си остатъци. Поне е ясно, че управниците ѝ задълго ще бъдат обезвредени. Какво ще прави в идните векове и как ще се променя, ние с теб, приятелю, няма да научим, защото отдавна ще сме мъртви.

— Ами Диамантът?

— Компютрите на алтаварите ще стабилизируют микробите у бегълците от Медуза. Тези хора ще живеят на Лилит и Харон, постепенно ще се променя програмата на микробите им за приспособяване към новите за тях светове — ако не в сегашното поколение, поне в следващите. Алтаварите няма да се натрапват през останалите три столетия. После колдахите ще се изсулят оттук един по един, както им е присъщо, и нашите допълнителни способности би трябвало да отмрат полека-лека заедно с микробите. Ще станем обикновени хора. А може би не! Ако се окаже, че и децата на бегълците запазват особеностите, присъщи за Медуза, значи напускането на колдахите няма да промени нищо у жителите на Диаманта. Възможно е за три века да се научим как да поддържаме активността на симбионтите, или пък да ги заменим с изкуствени разновидности, както правят самите алтавари. Тогава ние, различните човешки разклонения от Диаманта, пак ще излезем в космоса, но като ново стъпало на еволюцията — *Homo excelsius*. Алтаварите заставят своите микроби да изпълняват всичките им желания чрез машини. Ние сме способни да правим същото само с усилие на волята! Ще се превърнем в каквото си поискаме.

Агентът го гледаше изумен.

— Да, забравих, че си бил биолог...

— Още съм си биолог. Рано или късно аз и моите сътрудници ще научим достатъчно от пришълците. Ще ни помогнат и компютрите на Цербер, които вече можем да усъвършенстваме безгранично. Първата и задължителна стъпка обаче е да възстановим промишлеността си. Имаме подготвени хора сред бегълците от Медуза... всъщност целият Диамант е претърпан с най-изобретателните умове на човечеството.

— Убеден ли си, че алтаварите няма да ни се пречат?

— Няма, стига да не си въобразят, че пак ги застрашаваме с нещо. Разполагаме с цели три века, за да научим каквото ни е необходимо. И ако се справим добре, ще изчакаме и тях, и колдахите да се изметат от Диаманта, а после и ние ще излезем от системата. Ще

намерим каквото е останало от Конфедерацията и ще възстановим цивилизацията си, но този път опирайки се на знанието, не на невежеството. Това е върховно предизвикателство и цел не само за нас, които ще започнем, но и за децата и внуците ни. Дано не повторим глупавите си грешки. Раса, която може по желание да приема всякаква форма, да заличава планини с напрежение, не по-силно отколкото при вдигането на тежък камък, да сменя телата си, пола и всичко останало... Ще бъдем нещо съвсем ново и непознато в галактиката.

Ятек Мора допи чашата си, отпусна се в креслото и запали направена на Харон пура.

— Следващия път ние наистина ще бъдем демони... или богове! А ти, драги мистър Керъл, къде виждаш мястото си в това зашеметяващо бъдеще?

Агентът изсумтя и метна крака върху масата.

— Мора, скромността настрана, но имам уникални качества, които чудесно ме вписват в нарисуваната от теб прелестна картинка. Ще си намеря мястото, не се съмнявай. Първо обаче трябва да довърша нещо, ако благоволиш да ми направиш една дребна услуга...

— Зависи какво ще поискаш. Ето, ти вече знаеш толкова много, а интуицията продължава да ми нашепва, че не си докрай откровен.

— Е, да, намислил съм нещичко, но то не е особено важно за никого, освен за мен самия!

Остана за малко на Цербер при Куин и Дилън, които охотно приютиха Бура и Анджи, като прибавиха с удоволствие и двете деца на „близкия сродник“ към семейството. Дилън отбеляза с лека завист, че толкова лесни раждания не е виждала. А децата, заченати на Медуза, се родиха с типичните за унищожения свят особености.

Алтаварите тихомълком прекъсваха връзката на някои от бегълците с планетарните компютри и много се разстроиха, когато установиха, че макар микробите на Уордън да изпадаха в инертно състояние, все пак нямаха никакво намерение да унищожават и себе си, и своите носители. Или връзката между хора и симбионти беше още по-чудата, отколкото изглеждаше, или възникваше съвсем ново явление — непознат вид човек! Агентът много се надяваше, че Мора ще се постарее алтаварите да не се разстроят *прекалено*.

Докараха огромния стражеви кораб в Диаманта, между орбитите на Медуза и Момрат. Заеха се бързо да го превърнат в колосален космически завод. С неохотната помощ на алтаварите разработваха и нови находища по спътниците на газовия гигант.

И Думония имаше за какво да мърмори — в края на краищата го накараха да се обяви официално за Владетел на Цербер. Постара се веднага да прехвърли досадните дреболии на Куин Жанг.

Парк и Дарва отскочиха за кратка почивка на едно островче близо до брега на южния океан на Харон. „Мистър Керъл“ им подсказа идеята. Мора изгаряше от нетърпение да им предаде управлението на планетата. Вече имаше далеч по-важни занимания.

Кал Тремон също бе обзет от внезапна жажда за пътешествия. Заяви, че можел да се отбие чак до северния полюс на Лилит. После щял да си почине в тропиците при потомците на първите изследователи.

Накрая агентът отново се отправя към Харон, макар мнозина да го разубеждаваха. Тейлът Ипсир бе настанил орбиталната си станция над планетата. Злобеше още повече отпреди, защото бившите му поданици се учеха да живеят без вездесъщите камери и микрофони.

С чувството, че повторно сънува същия кошмар, „мистър Керъл“ скачи совалката си с огромното космическо селище.

Светна сигналът за влизане във въздушния шлюз. Обля го синкавото сияние, само че този път без никакви последствия. Отдавна бе установил, че тялото му е претъпкано с изкуствените микроби, създадени от алтаварите. Нямаше как тепърва да станат още по-инертни.

Двама го посрещнаха зад втория люк.

— Име? — изръмжа единият копой.

— Луис Керъл.

— С каква цел идвате?

— Да посетя Първия министър Тейлът Ипсир. В момента представлявам останалите Владетели. Имаме нужда от вашия превъзходен компютър.

Те се спогледаха разколебани и агентът реши да се смили над ченгетата.

— Повикайте Фалън. Тя знае какво да направи.

Отдъхнаха си и с удоволствие прехвърлиха нежеланата грижа на началството. Изчака търпеливо четвърт час, докато строгата жена благоволи да дойде. Познаваше я добре, а макар тя да не го бе виждала досега, знаеше достатъчно за него от Ипсир.

— Гледай ти кой ни гостува! Или си безнадежден глупак, или... закоравял наглец.

Той се ухили дружелюбно и успя леко да поразклати самонадеяността ѝ. В този момент избръмча сигнал и по комуникатора се разнесе нечий глас:

— Администраторът Кунзер пристигна в Четвърти док.

Фалън се смръщи.

— Що за... Той пък какво прави тук точно сега?

— Защо не го попитате? — учтиво предложи агентът. — Всъщност аз го повиках. Идвам от името на другите трима Владетели, които взеха решение, и трябва да го съобщя на Ипсир. Хайде да вземем Кунзер и да отидем при Първия министър. Не ми се губи повече време.

Тя вдигна рамене.

— Както кажеш. Мисля обаче, че си се побъркал.

И Кунзер недоумяваше, но знаеше колко зависят в момента от сътрудничеството с другите Владетели. Затова не започна да се зъби.

Изглеждаше доста изненадан да срещне „мистър Керъл“ в станцията, но и доволен. Агентът едва ли не четеше мислите му: „Мора явно е решил да се отърве от натрапника.“ Все пак двамата с Фалън се държаха любезно. Предвкусваха срещата му с Ипсир.

А Първият министър цъфна с вездесъщата си усмивката на политикан. В ъгъла на огромния кабинет Уби се излягаше на копринени възглавнички.

— Дочух за някакво решение на колегите ми? Било свързано с нашия компютър, така ли?

— Имат нужда от него. По-могъщ няма в целия Диамант, недопустимо е да го прахосват само за поддържането на тази станция. От Цербер са готови веднага да ви доставят друг, напълно достатъчен за нуждите ви. Работата в стражевия кораб напредва, компютърът ще е необходим там. А за да произведем още по-могъщи машини, трябва първо да пуснем завода в кораба.

— Хм, твърде нахално е да решават такова нещо зад гърба ми — престорено изхленчи Ипсир.

Агентът вдигна рамене.

— Опитвахме да се свържем с вас, но никой не отговори. Затова Мора изпрати мен.

Първият министър отново се усмихна приятно. „Май не ти е казал всички причини да си тук.“

— Е, принудата никак не ми допада, но няма как да се възпротивя, нали? Дано поне техниците от Цербер се справят със замяната, без да съсипят станцията.

— Сигурен съм, че всичко ще бъде наред.

— Вече познаваш Уби, нали? — внезапно попита Ипсир. „Мистър Керъл“ кимна засмян.

— О, да. И то твърде отдавна. Може би не знаете, Владетелю Ипсир, но аз бях *Тарин Бул* чрез процеса на Мертън.

Тейлът Ипсир засия от радостна изненада, накрая избухна в неудържим кикот.

— Но това е приказно! Просто великолепно! — избъбри, задавен от смях.

— И дойдох не само заради компютъра — добави агентът. — Не ми харесва да бъда момчето за поръчки на Владетелите.

Първият министър не му обърна внимание. Обърна се към Уби и каза:

— Чу ли, скъпоценна моя? Преди *ти* си била *той*.

Жената изгледа смутено агента, но не продума.

— Уби? — повика я „мистър Керъл“. — Знаеш ли кои са тези хора? Ето го Хейвъл Кунзер, ето я и Суга Фалън, а този пък е Тейлът Ипсир.

Очите ѝ се разшириха още повече, устните ѝ се отвориха леко. После сви вежди, тръсна глава и пак се вторачи в групичката.

— Реших, че или ще пукна, или ще стана Владетел на бегълците от Медуза — мило ѝ обясни агентът. — Ще ми помогнеш ли?

Тя като че не го слушаше.

Откъсна главата на Тейлът Ипсир, преди труповете на Фалън и Кунзер да паднат на пода.

СВЕТОСЛАВ НИКОЛОВ НЯКОЛКО АЛТАВАРА ПО-МАЛКО

Имаше едно време, когато всичко беше научно. Съществуваха научен атеизъм, научен дарвинизъм, научен комунизъм и даже... научна фантастика. Как ли биха се почувствали в онези години старите идеологически титани, ако внезапно разберяха, че отвъд океана са ги изпреварили в лепенето на подобни етикетчета? Какво ще рече това science fantasy например? „Научна приказка“, що ли? Не, такова животно няма! Въпреки че ония там, братята Стругацки, пък и дисидентът Лем, да не забравим за Чапек... Хм, хм!

Нека обаче не иронизираме прекалено днешните достолепни (или мърморещи) реликти. Честността изисква да признаем, че и ние — уж искрено обичащите фантастиката и ровеци се из какви ли не информационни носители издатели — бяхме изненадани от смелото хрумване да бъдат обединени двата основополагащи „потока“ в супержанра. Обединени на теоретично ниво естествено, защото в реалния литературен процес те май винаги са намирали начин да се разберат помежду си.

И ето — пред очите ни вече е първата издадена у нас четирилогия, типична за направлението „сайънс фентъзи“. Тъй както и авторът ѝ е емблематично име за милионите почитатели на интелигентни космически опери, описващи алтернативни и паралелни светове, всевъзможни прояви на психични енергии, нови времепространствени измерения...

Впрочем нека чуем самия Джак Чокър: „Като дипломиран историк (завършил е специалността «история на идеите» в Джон Хопкинс Юнивърсити — б.а.), аз съм почти уникален сред писателите фантасти. Вместо да се интересувам примерно от нови технологии или от тяхното практическо приложение, на мен ми се струва, че мога да доловя самата човешка същност, която по природа е песимистично устроена. Въпреки това в представите ми homo sapiens е все още способен да се развива — напук на множеството обстоятелства, които

му пречат. Ето защо книгите ми атакуват безкомпромисно авторитарността, елитаризма и догматичните идеи — независимо дали са политически или не. На фона на една екзотична (и естествено акуратна от гледна точка на логиката) обстановка е по-лесно да се разработят моите любими теми: отчуждението, самотата, дехуманизиращото се общество, чиито наченки за съжаление виждам и днес край себе си.“

Да, разбира се, освен всичко останало четирите романа за Диаманта на Уордън са си мащабна и твърде мрачновата антиутопия. Но не това — колкото и изобретателен във всяко отношение да е техният автор — ги отличава от многосерийната литературна конфекция. Чокър владее рядко срещаното изкуство да бъде винаги в изпреварваща позиция спрямо читателските очаквания и по този начин да генерира идеи, които сами по себе си като че ли нямат много общо с конкретната художествена фактура на произведението. Само един пример. След трите оригинални и ярко описани тоталитарни модела: нетехнологичен (Лилит), биокомпютърен (Цербер), парасихичен (Харон), естествено е да се питаме какъв ли ще е четвъртият. Диктатурата на Медуза обаче е удивително — и сякаш преднамерено — банална. Дори тайнствено мяркащите се до момента враждебни пришълци се оказват просто отвратително миришещи разумни хищници — алтавари. Но в същото време те са „посредници“ към истинските нашественици — колдахите, които притежават такава несъпоставима с човешките възможности мощ, че май не ни остава нищо друго, освен... да стискаме палци.

Подобни интелектуални капани не са един или два в тетралогията, но „червената й нишка“ безспорно е рядко срещаната възможност да застанеш очи в очи със собственото си аз. И да се запиташ как самият ти би постъпил, ако се озовеш на мястото на безименния (случайно ли?) суперагент. Отговорите на такива въпроси обикновено се дават в самота и правят илюзиите поне с няколко по-малко.

Светослав Николов

Издание:

Автор: Джак Чокър

Заглавие: Медуза: Мръвка за тигъра

Преводач: Владимир Зарков

Година на превод: 1999

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Аргус

Град на издателя: София

Година на издаване: 1999

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Балкан прес“ ЕАД

Редактор: Светослав Николов

Коректор: Светлана Петрова

ISBN: 954-570-047-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9264>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.